

Sophia

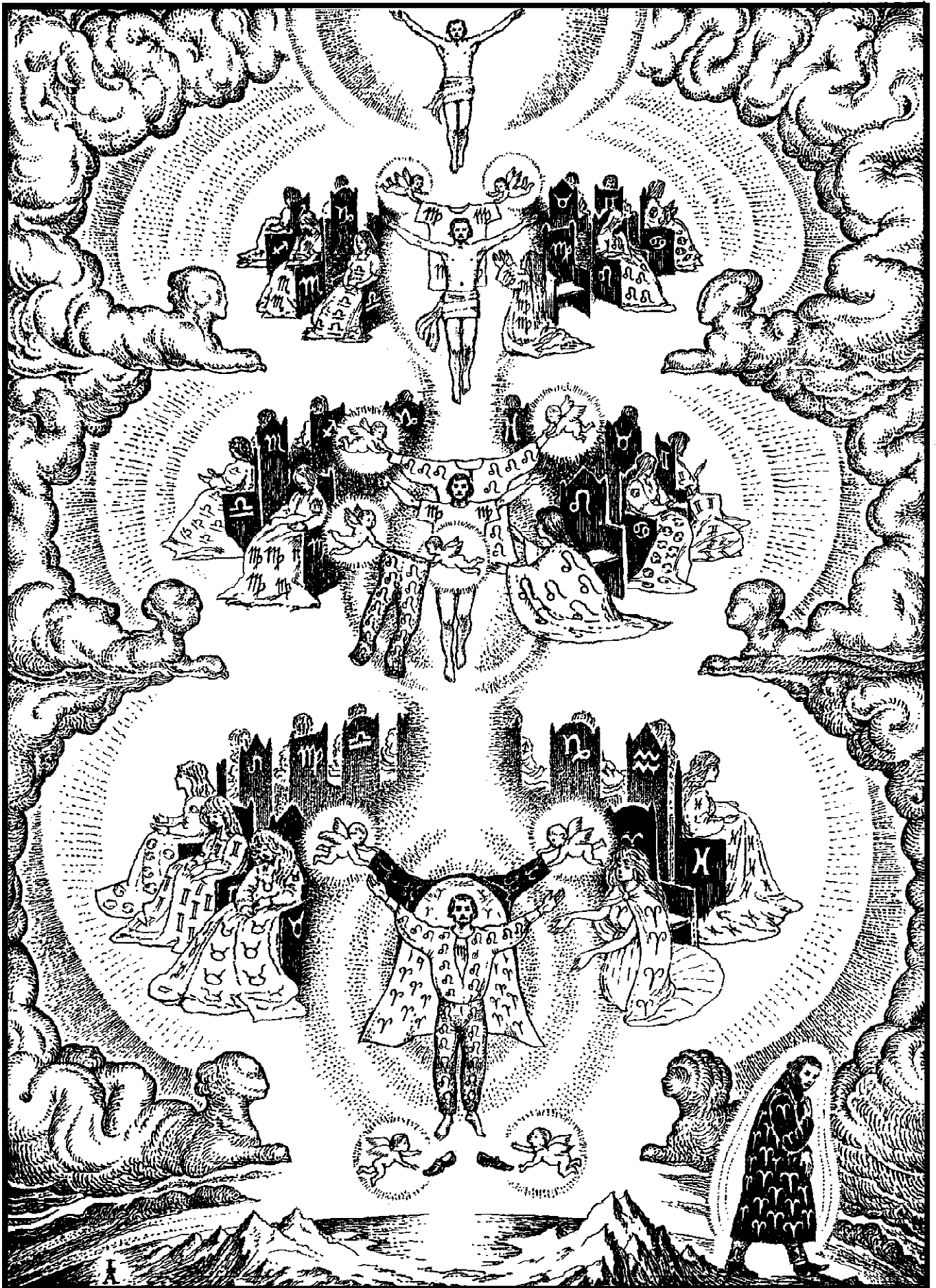
Štvrťročník pre uvedenie

duchovných hodnôt do života

Číslo 7
jeseň 1995

Čistota srdca
znamená chcieť
iba jedno

K str. 31: Nebeské priadky

Z OBSAHU:

∞ AKO BY MOHOL ŠTUDENTSKÝ STAV ZNOVU NÁJSŤ DÔSTOJNOSŤ A SEBAÚCTU

Rozhovor *Sophie* s novinami Bratislavských študentov - str. 4

∞ Z KRONIKY AKAŠA:

Naši atlantští předkové- str.8

∞ O PODSTATĚ STARÉHO ZÁKONA:

Vyvolený národ - str. 11

∞ GÍTAŇDŽALI

Obet' piesňou - str. 14

∞ KEDY SA ZAČNE OZAJSTNÝ MEDZINÁ- BOŽENSKÝ DIALÓG? - str. 16

∞ PRINCÍP REVERENDA SAN MYUNG MUNA

Dialóg s hovorcom Cirkvi zjednotenia - str. 18

∞ PANNA ORLEÁNSKA

Život a smrť Jany z Arku - str. 23

∞ JULIÁN APOSTATA

Zasvätenec na tróne rímskych cisárov - str. 27

∞ VĚDĚNÍ A POLOVĚDĚNÍ

Zvieracie bájky Chalíla Džibrána - str. 30

∞ SVETLO NA ASTROLÓGIU 3.

Detailný príklad horoskopu - str. 31

∞ PREČO ĽUDIA PIJÚ

Psychofyziológia znamenia váh - str. 35

∞ V ZAJATÍ STRÁŽNEJ VEŽE

Dejiny predpovedí svedkov Jehovových - str. 39

∞ BEZPEČNOSTNÉ PRAVIDLÁ KOMUNIKÁCIE S INTELIGENCIAMI Z INÝCH ROZMEROV

25 princípov normálnosti - str. 48

Drahí čitatelia,

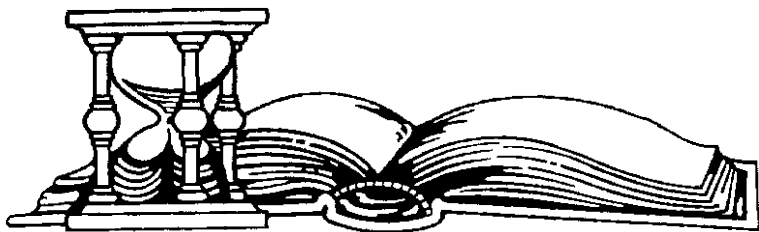
prikázala som svojim anjelom, aby to vydavateľom môjho časopisu urobili čo najťažšie; zároveň však ani nedopustili, aby časopis zanikol. Lebo len tak sa môj časopis stáva príležitosťou na úplné sebaapretvorenie potvrdené činmi pre všetkých, čo sa na ňom zúčastňujú a skúšobným kameňom, na ktorom ľudia ukazujú, čo v nich je. A zo všetkého, čo ochotne a radi obetovali pre večné hodnoty tu na zemi, im anjeli tepajú korunu v nebi.

Drahí moji, nakoľko sa len budete vnútorne opravdivo pýtať a obetovať pozemské pohodlie pre múdrosť ducha, budem Vám môcť - vďaka a rada - vydávať perlu za perlu z mojich klenotníc, ktoré sa nikdy nevyčerpajú, ako sám život. Perlu za perlu, myšlienku za myšlienkou si budete môcť trpezlivo navliekať na zlatú niť - a z nich raz bude slncové rúcho Vašej duše, len čo ešte raz zomrieme a sa narodíme.

*Ja vám nerozprávam o sférach, ktoré nepoznáte a ani si ich nebudete môcť nikdy overiť. Ja robím len to, že **veci, ktoré sú Vám dávno známe, dávam do súvislosti a veci, ktoré ste podvedome tušili, vynášam do plného svetla vedomia.** Najväčším dôkazom pravdivosti mojich slov bude, že **veci, ktoré ste už predtým poznali, ale ste im nerozumeli, začnú dávať zmysel;** takže po vypočutí mojich slov už nebudete musieť chodiť za tretím a štvrtým a piatym guruom, aby ste sa pýtali a nechali donekonečna uisťovať, či to alebo ono je pravda, lebo to budete **Íy sami, Vaše vlastné ja,** v ktorom zavládne hlboký pocit istoty a pokoja: **ja viem.***

Vždy trpezlivo a vrúcne Vás milujúca

Sophia

Ako by mohol študentský stav znovu nájsť dôstojnosť a sebaúctu

Ako Bratislavskí študenti sme začali vydávať dvojtyždenník. Nazvali sme ho "Prievan" a chceli by sme z toho urobiť dobré noviny. Je niečo, čo by *Sophia* prostredníctvom našich novín chcela povedať študentom?

Sophia má toho veľa na srdci, čo by chcela povedať študentom. Ale povedz mi najprv, aké ste si vytýčili ciele?

Myslíme si, že študenti sú sociálna skupina, ktorá má veľa spoločného; že je tu čosi, na čo by mohli byť aj hrdí; a to, čo ich spája, by mohli vyjadrovať aj samostatné noviny.

A čo by to malo byť?

Na vysokých školách bolo kedysi čosi, čo zjednocovalo študentov a pedagógov. Vychovávala sa tam budúca inteligencia, boli to mladí ľudia s ideálmi, ktorí mali ťahať spoločnosť niekam ďalej. No a teraz mám dojem, že tam niečo chýba, nejaký ten akademický duch a že sa to vlastne rozkladá. Keby to šlo nejak zachrániť...

Teda mladý človek, keď pozoruje rozklad hodnôt okolo seba, klesá do určitej rezignácie, že?

Áno, a to isté sa deje na školách. Človek tam odsedí čo musí, nič navyše, nič ho nezaujíma, pokiaľ môže, tak tam nie je. Ide si pre zápočet, po prípade pre skúšku. Keď chce spraviť čokoľvek navyše, tak má pocit, že ho považujú za rušivého činiteľa. Chýba tam taký študentský duch, taká súdržnosť.

Že by bol nejaký študent hrdý na to že je študent, to sa mi už dávno nestalo. Myslím že aj okolie berie študentov ako dosť nízku kastu.

A nemohli by si študenti tú úctu nejak znovu získať? Ved' kedysi sa

študentský stav tešil dosť veľkej vážnosti a spoločenskému uznaniu. Prečo sa to teraz zmenilo?

Ešte v roku 1968 to bol postoj študentov, ktorý mal nezanedbateľný vplyv na vládnu politiku Európskych krajín.

Myslíš na študentské nepokoje vo Francúzsku?

To nebolo len vo Francúzsku ale aj v ďalších západoeurópskych krajinách, v Poľsku, v Juhoslávii a vlastne aj u nás, lebo sa práve odohrávala Pražská jar 1968. V čom je to teraz iné?

Kedysi študent veľa čítal, mal veľa času a mohol rozmyšľať nad všelijakými vecami, zdokonaľovať sa v takých smeroch, ktoré potom boli veľkým prínosom, vkladom do budúcnosti pre celú spoločnosť. Lenže teraz každý študent, ktorý má možnosť niekde pracovať za veľké peniaze tak radšej pracuje a školu robí len tak pomimo. Berie ju iba doplnkovo a podľa toho tá úroveň štúdia potom aj vyzereá.

A máte dajaký nápad, ako by sa tu dalo pomôcť?

V prvom rade asi treba zistiť, prečo sa tak deje, či študentov už štúdium nezaujíma alebo čo. Chyba je, že v školstve je málo peňazí, takže nemôže pritiahnúť dostatok kvalitných pedagógov, lebo ich nezaplatí.

Nuž keď si dávame americké školstvo za príklad, tak to je teraz výsledok. Najprv bol Sovietsky Zväz náš vzor a teraz Amerika. To je ako z blata do kaluže.

Ale to je len jeden problém, ten ekonomický. Ten druhý - a oveľa dôležitejší - od peňazí nezávisí. Je to tá duševná bezprízornosť, hodnotová dezorientácia a pocit nezmyselnosti bytia u mladého človeka.

Veru, keď je človek dieťa, dokáže byť šťastný a spokojný - ale potom v určitom veku nastáva to, že odrazu nevie čo so sebou, je nespokojný, nevie čo chce.

Nie je to tak, že jeho duša sníva o inej, krajšej realite a je sklamaná týmto svetom?

Asi sníva o nejakom svete, ktorý si vymyslel, ale ktorý nie je reálny.

Ale keby to bola len číročíra subjektívna predstava, tak by sa predsa s takou zákonitou pravidelnosťou a naliehavosťou neobjavovala v určitom veku v duši každého dospievajúceho mladého človeka, nie?

Tak čo sa to s tým mladým človekom počas dospievania vlastne deje?

Na túto otázku nebude možné odpovedať, ak si neuvedomíme, že človek je predovšetkým duchovná bytosť. Že okrem fyzického tela obsahuje aj vyššie duševné a duchovné zložky. A že každých sedem rokov sa osamostatňuje a uvádza do plnej činnosti jedno ďalšie, vyššie duševné telo: Pri narodení sa dieťa osamostatňuje od matky svojím fyzickým telom. Ale jeho éterické-energetické telo sa osamostatní až zhruba v siedmich rokoch; dovtedy sú matka a dieťa energeticky prepojené.

Ako to vieš?

Pozri, už aj niektorí šikovnejší lekári u nás prišli na to, že keď je dieťa v predškolskom veku choré, že sa oplatí hneď "preklepať" aj matku. Často ide o nejakú psychickú nerovnováhu v rodine, ktorá sa energeticky prenáša a zviditeľňuje na dieťati.

No a okolo tých štrnástich rokov sa potom osamostatňuje astrálne, citové telo a potom mentálne, myšlienkové a duchovné ja.

Odkiaľ to máš, ako to môžeš vedieť? Bežný človek by mohol povedať, že si si to vymyslel.

Pravda, nie každý má taký ostrý zrak, aby tieto duševné procesy mohol doslova "vidieť". Ale treba povedať aj to, že nikto nie je odkázaný len na to, aby tomu slepo veril. Ide tu o procesy, ktoré síce nevidí, ale môže si ich dodatočne overiť aspoň na základe viditeľných vonkajších prejavov, následkov.

Vidíš, že človek smie ísť voliť až ako 21-ročný. Až vtedy sa jeho hlas počíta za názor samostatne mysliaceho človeka. Dovtedy sa počíta s tým, že sa podriadiuje myšlienkovým vplyvom rodičov alebo iných dospelých. Teda jeho mentálnemu telu sa do 21-ého roku nepriznáva samostatnosť. Takže to máme zakotvené aj v zákone.

A aký to má celé pre toho mladého človeka význam?

Veľmi veľký. Všimni si, aký úzky vzťah má malé dieťa k prírode a k prírodným bytostiam; nielen viditeľným, ako zvieratá, ale aj k neviditeľným, ako gnómovia, elfovia, víly. Až do šiesteho-siedmeho roku života sa vyskytujú deti, ktoré týchto drobných bytostných ako škriatkov a pod. vidia, hrajú sa s nimi. Ako šesťročné túto schopnosť obyčajne stratia; všeobecne sa súdi, že je to kvôli školskej dochádzke, ktorá v tom čase začne preťažovať rozumové schopnosti dieťaťa, ale to nie je jediná príčina.

Škriatkov?

Áno. A rodičia ich samozrejme poučujú, že škriatkovia neexistujú. Ale keby si obstarali príslušnú literatúru a nalistovali si to tam, boli by veľmi prekvapení. Zistili by totiž, že každému prírodnému javu, vetru, kameňu alebo kvetine zodpovedá určitý druh bytosti a že ich deti tieto bytosti ako aj spôsob ich života popisujú naprosto správne, hoci ešte nevedia čítať.

Od štrnástich rokov sa však človek začína spájať s vyššími bytosťami ako len s malými prírodnými duchmi. Táto premena súvisí s prebudením pohlavnej sily. Lebo pohlavná sila nemá len fyzický, ale aj veľký duchovný význam. Ona je to, ktorá vytvorí niečo ako most k duchovnému svetu vyššieho stupňa, takže mladému človeku po

prvý raz akoby sa otvorili brány a začína komunikovať bytosťami vyššieho rádu: s anjelmi a archanjelmi.

Ty vravíš, že ja komunikujem s anjelmi, ale ja o takom niečom počujem prvý raz v živote!

Pretože u bežného človeka sa celá táto komunikácia odohráva pod prahom jeho vedomia. Hlavne v noci, keď sa človek ponára do sféry, ktorú bežne nazývame nevedomím, podvedomím, nadvedomím, je táto komunikácia medzi dušou a vyššími hierarchiami intenzívna. A to, čo anjel v astrálnom tele človeka v noci robí je, že do neho vkladá určité obrazy. Celkom určité obrazy, prevoňané určitými citmi. A síce sú to pravzory krásna, dobra a pravdy, čiže ideály, ktoré sú vlietané človeku do duše a fungujú tam ako "svedomie".

Dá sa aj toto nejako overiť?

Jelka, dívaj sa, a nie je to tak? Keď sa ten mladý človek ráno prebudí do denného vedomia, nájde si to všetko, čo zažil v noci, v podvedmí. Prihovára sa to k nemu ako tichý šepot, ako fatamorgána, niečo čo určite zažil, ale nevie kedy, niečo tak dôverne známe, blízke a predsa vzdialené.

V tom veku každému mladému človeku narastú krídla a vytryskne z neho túžba po čomsi vysokom, čistom a pravdivom: po Ideále. Potom sa trápi takými otázkami ako prečo je svet zlý, prečo nemôže byť všade spravodlivosť a láska a pod. To nie je žiaden náhodný, ale úplne zákonitý proces! Je veľmi zlé, že psychológia tieto najvznešenejšie, nanajvýš dôležité duševné procesy úplne prehliada a stále prezentuje človeka len ako

pudové zviera, ktoré sa od iných zvierat líši iba tým, že je obohatené o logický procesor.

To chápem. Ale je nevyhnutné tieto duševné zážitky pripisovať anjelom? Nedalo by sa to nazvať aj nejakou ináč?

Keby som sa schovával len za také neurčité pojmy ako "podvedomie" a pod., tak by som nielen klamal ale zahmlil by som aj objektívnu podstatu celého tohto procesu. V ľudskej hlave, vo vedomí alebo v podvedomí si človek môže vytvárať aj subjektívne, fantazijné zážitky, ktoré by vôbec nemuseli mať nevyhnutný, zákonitý charakter. Ale ja tu schválne celkom jasne hovorím o dvoch najbližších hierarchiách bytostí nad človekom - anjelocho a archanjelocho. Tí sprostredkujú človeku to, čo prepracúvajú a prijímajú, myslím že anjeli od serafínov a archanjeli od cherubínov. A tí k tomu dostali zase príkaz ešte od niekoho vyššieho, možno od Boha. A z toho je dostatočne zreteľné, že tu ide o objektívny proces, ktorý sa odohráva nezávisle od ľudskeho vedomia, či sa to už ľuďom páči alebo nie.

Ak si chceš o tomto urobiť nejakú vlastnú predstavu, mala by si sa naučiť vedome spať.

Vedome spať?

Áno, spať a pritom nestratiť vedomie. Potom by si mohla vedome prežívať aj to, čo sa deje v noci. V noci je to ľahšie, tieto jemnejšie duševné procesy pozorovať, lebo hrubá činnosť rozumu a denného vedomia je utlmená a duchovné ja spolu s astrálnym telom sú mierne uvoľnené z tela fyzického.

A keby si mala takú silnú vôľu, že by si si dokázala odmyslieť fyzické telo aj za bieleho dňa, videla by si človeka asi takto: za pravým plecom má jedného anjela, archanjela a archea, ktorí ho inšpirujú, a za ľavým jednu luciferskú, jednu ahrimanskú a jednu asurickú bytosť; tie ho zvädzajú. Tí sprava vyžarujú pravzory cností do jeho cítenia, myslenia a vôle a tí zľava, čiže padlí anjeli, archanjeli a archeovia, mu podávajú tiež tie pravzory, ale mieme deformované, sfalšované. Preto slová vpravo, pravda, správny a vľavo, faloš, lož etymologicky súvisia.

A videla by si, že ten človek reaguje na podnety týchto bytostí, ale nevie, že na ne reaguje. Všetko čo vie je, že myšlienky, city a vôľové impulzy sa v ňom vynárajú odkiaľsi spoza prahu jeho vedomia a on sa prikláňa raz na tú, raz na onú stranu.

To znie ... prinajmenšom zvláštne!

Ja viem. Ale prečo to znie zvláštne? Ak si napríklad kresťanka, čo o sebe tvrdí väčšina Slovákov, a zdá sa ti to neuveriteľné, tak potom musíš vystúpiť z cirkvi. Nemôžeš byť predsa kresťanka a zároveň veriť, že anjeli neexistujú. Tieto veci by si mal každý človek dôkladne ujasniť. Inak si robí vrtulu zo svojho vlastného vierovyznania.

A keď si takto človeka uvedomíme, vrátane jeho neviditeľnej polovice, čo to pre nás znamená?

Taký mladý človek ten ideál v duši pociťuje intenzívne ale spočiatku len nejasne. A tu môže byť rozhodujúce, či príde pomoc, podnet zvonka. Inak sa mu ideál zmení na idol. Začne uctievať nejakého herca alebo speváka, pridá sa k nejakej bande alebo hudobnej vlne, nájde si kdesi čosi čo bude uctievať a nasledovať, v čom podvedome tuší nejaké črty svojho ideálu.

Skončí to buď nejakou neužitočnou, živelnou revolťou, agresiou, negáciou alebo naopak: podriadením sa, prispôbením a rezignáciou. V oboch prípadoch je však škoda rovnako veľká, lebo v tom druhom prípade sa z neho stáva netvorivý, zastrašený jednotlivец, ktorý sa už ďalej neodvažuje rozvíjať svoje vlastné ja.

Ako by sa tu dalo pomôcť?

Tu musí niekto pomôcť mladšej generácii porozumieť si, aby mohla začať celkom cieľavedome uskutočňovať to, čo od nej požadujú vyššie hierarchie. Potom sa ten ideál bude rozvíjať v čistej a celospoločensky prospešnej podobe. Ale keď ho mladému človeku začnete brať, keď mu hneď beriete to najkrajšie a najcennejšie, v čo verí, keď mu zakážete aj to, aby si ho vytýčil aspoň za vzdialený cieľ, tak jeho duša - pod prahom vedomia - plače a vzlyká a nakoniec sa buď vzbúri alebo zostane apatická.

Keď tu nepríde podpora, povzbudenie, svetielko nádeje zvonka, sotva ktorý mladý človek nájde v sebe takú veľkú vnútornú silu, aby sa odpojil

od davu a vytrval na vlastnej ceste za tým, čo vníma ako krásne, dobré a pravdivé; aby zostal verný tomu, čo cíti, zoči-voči svetu a jeho inštitúciám.

Nemala by to byť staršia generácia, ktorá tej mladšej pomôže, aby si rozumela?

Presne tak. Mal by tu byť ten dobrotívý, múdry starček alebo starenka, ktorí vidia tomu mladému človeku až na dno duše a rozumejú mu lepšie ako on sám sebe. Lenže ako je to so staršou generáciou? Staršia generácia sama vo svojej mladosti túto otázku nevyriešila, len ju zatlačila do úzadia a keďže sa ani neskôr nesnažila ujasniť si prečo, sotva teraz môže poslúžiť nejakou dobrou radou.

Určite sú aj takí, čo majú veľa skúseností a vedia vysvetliť mladým, čo treba.

Skúsenosti, to áno. Ale múdrosť, to je ešte niečo iné. Každý starý človek má veľa skúseností. Ale nie každý z nich aj zmúdreľ. Vidíš, koľko je dnes dôchodcov, ktorí chcú urobiť dojem na mladého len tým, že kdesi boli pri nejakých udalostiach už v čase, keď ten mladý ešte nežil. Lenže keď sa tak na nich dívaš, vidíš, že sa za to vôbec nestali celistvejšími, krajšími, morálne dokonalejšími osobnosťami; ba niektorí v tomto ohľade vôbec nepostúpili od svojho osemnásteho roku: majú stále tie isté chyby a slabosti, a životu - tomu umeniu byť šťastný - rozumejú práve tak málo ako ten mladý.

V zimnom čísle Sophie si písal o tom, že to tak nebolo vždy.

Áno, kedysi to bolo naozaj iné. Starší človek bol zákonite vždy aj múdrejší. Ale od istého času stále viac platí, že po dvadsiatke sa duchovne ďalej vyvíja už len taký človek, ktorý sa o to usiluje cieľavedome, z vlastnej vôle. Inak zostane stát. Taký človek je potom starší iba fyzicky, ale nie duchovne. Má viac informácie, to áno, ale to má aj počítač. Jeho duchovná bytosť sa však nezdokonalila, neskrásnela, nenarástla. Takéto dieťa v tele starca potom radí druhému dieťaťu, čo má robiť...

Tí starší musia tomu mladému pomôcť začleniť do nejakej zmysluplnej perspektívy to, čo ten mladý cíti ako svoje poslanie voči svetu a nie odhovárať ho, "zachraňovať" ho pred jeho vlastnou dušou tým, že ju chcú umlčať a začínajú ho vracieť do tej

tzv. reality, aby čím skôr stratil ideály a zaradil sa medzi masu, ktorej keď sa človek prispôsobí, tak je v bezpečí.

Oni to ale robia preto, že mu chcú dobre. Aby v tom svete nedostal po hlavu a nepolámali si krídla...

Oni mu samozrejme chcú to najlepší, ale robia mu tú najhoršiu vec zo všetkých: duchovne ho umŕtvujú. Oni mu totiž chcú uľahčiť život za tú cenu, že s hodnotami ako česť, charakter, zmysel života, láska si nebude lámať hlavu. Potom nebude mať nikde žiadne problémy, všade sa vynikajúco zaradí, všade prispôsobí, stane sa z neho taká amorfná hmota, bezstavovec, ktorý pasuje hocikam. Má to potom už len jeden háčik: že taký život nemá zmysel.

Veď robiť hlúposti je jedna vec - a vzdat' sa snívania a pokusov o uskutočnenie toho, o čom veríš, že je pravdivé, krásne a dobré, to je úplne druhá vec. A za nejaké to poškrabané krídlo to predsa stojí. Vravím ti, že keď mladá generácia nebude mať odvahu aspoň snívať o krajšej budúcnosti, žiadnu budúcnosť si nezaslúži!

Ozaj, a prečo anjeli komunikujú len s dušou dospievajúceho mladého človeka a nie s dospelými? Prečo dospeli tie ideály už nepociťujú tak naliehavo?

Veď to. Normálne by ten proces mal pokračovať každých sedem rokov ďalším vyšším stupňom: od anjelov a archanjelov, cez archeov a mocnosti až po cherubínov a serafínov. Človek by mal takto prirodzene vrasť do vyšších svetov, takže v čase odchodu by to pre neho už neznamenal žiaden radikálny zlom. Bol by to rovnomerný, plynulý prechod, taký tichý ako vánok. Ľudia by to doslova pociťovali tak, že smrť neexistuje. Bol by to len rovnomerný vzostup po stupňoch stále vyššími a žiarivejšími svetmi. Životná krivka by sa po dvadsiatpäťke nemusela zvažovať nadol, ale stúpala by rovnomerne nahor, pretože s ubúdajúcim fyzickým telom by pribúdalo duchovnej sily a jasú; akoby sa to prvé premieňalo na to druhé, akoby sa človek pomaly prelieval z tohto sveta na ďalší.

Lenže tu nastáva v tom čase práve tá stagnácia, že dospelý sa môže ďalej vyvíjať už len z vlastnej cieľavedomej vôle, a to zase nemôže, ak nerozumie kým je, či je a načo tu je. A v tom

čase, keď anjeli vnoria to semiačko do duše štrnásťročného človeka, ktoré by sa malo do sedemdesiateho roku rozrásť na mohutný strom, zástupy "dobrodincov" sa už ponáhľajú vytrhnúť ten kľúčok, ešte skôr, ako zosilnie a už sa vytrhnúť nenechá.

Keď potom človek pre svoju dušu nič viac nerobí, len ju ustrkuje a nechá hladovať, ona otupie a nič už necíti. Duchovné zmysly atrofujú, nevyvíjajú sa.

Praktická otázka: ako sa cvičí "duchovno"?

Na to sú tu všetky náboženské a duchovné tradície, ale o tom by som teraz nechcel hovoriť, lebo to sú všetko už strnulé, nepochopené formy, ktoré neraz stoja skôr ako bariéra medzi človekom a jeho dušou, než ako most k nej.

No prirodzený spôsob je ten, že človek musí vedome nadviazať na tento hlas srdca, odvážiť sa uveriť mu, musí ísť za ním do hĺbky, čiže nenechať sa obalamutiť, že sú to len fantázie a podobne. To je jeho Ariadnina niť, ktorá jediná ho vyvedie z labyrintu.

Má obracať svoju myseľ, cit aj vôľu k tej svätyni, ktorá hovorí, čo je krásne, pravdivé a dobré, a zamýšľať sa nad tým, ako to aplikovať do života, ale múdro.

Ten mladší musí nájsť dost' trpezlivosti a pokory a žiadať si od toho staršieho radu v prostriedkoch praktickej aplikácie, v tom, aký je život komplexný. Ale za žiadnu cenu sa nesmie vzdáť svojich cieľov! A ten starší musí pochopiť, že to, čo anjeli vlievajú do duše mladých ľudí nie sú len nejaké prebytočné fantázie - je to plán zemskej evolúcie na budúce tisícročia!

O tom by mala byť debata medzi mladými: Ako chcú aby raz vyzerala ich krajina? A čo sú pravé hodnoty?

Preto ste začali vydávať Sophiu?

Áno, a to by bola ušľachtilá téma aj pre študentské noviny. To je ten pozitívny cieľ, ktorý študentov zjednotí v čine a vydobyje im vážnosť. Študentské vtípy alebo kritizovanie učiteľov nie sú žiadnou platformou, na ktorej by sa dalo vybudovať niečo trvalé a cenné.

Študenti musia prevziať zodpovednosť za svoju krajinu. Nesmú sa z toho vyzúvať. Musia si uvedomiť, že nie sú obeť reality ale tvorcami reali-

ty. Akonáhle si uvedomia, že nie sú obeť, ale spolutvorcovia, akonáhle vnútorne prevzmu pocit zodpovednosti, dostaví sa pocit slobody a zmysluplnosti života. Lebo zodpovednosť a zmysluplnosť sú spojené nádoby. Keď nie som za nič zodpovedný, tak to je to isté, ako keby som povedal, že nemám na nič vplyv, a keď nemám na nič vplyv, som zbytočný, som piate koleso u voza.

Ale väčšina má práve tento pocit, že neexistuje cesta, ako by sa dalo niečo zlepšiť. Mávnu rukou a povedia: "Tam na to sa môžem vykašľať, tam už nikomu nič nepomôže. Ja som tam bol pol roka a potom som pochopil, že tam s ničím nepohnem a odišiel som."

Cesty sú jasné ako deň, len ľudia musia aj niečo urobiť preto, aby si ich pre seba ujasnili. O tom všetkom bude reč v budúcich číslach *Sophie*.

A aké sú to cesty?

No pouličné demonštrácie to nie sú. To je vždy len to, že sme proti niečomu, ale keby nám hneď aj odovzdali do rúk vládnú moc, tak by sme si nevedeli rady, čo ďalej. Keď je človek len proti niečomu, vydobyje si v tom smere nakoniec nejaký ústupok a zbaví sa jedného problému, ale po čase zistí, že tým zároveň vytvoril najmenej jeden ďalší.

Existujú iné cesty. Tie však vyžadujú najprv zvíťaziť sám nad sebou a až potom nad okolitým svetom. Ale ich účinok na okolie by sa dal porovnať k výbuchu sopky, myslím čo do množstva lásky a svetla.

A čo ak "tvrdá realita" nedovolí, aby sa tá láska a svetlo presadili?

Dievča moje, musíme si ujasniť, čo je a čo nie je realita. Vezmime si napríklad prvé dni nežnej revolúcie. Ako sa odohrali? Lebo tých prvých pár dní bolo rozhodujúcich. Potom, keď sa to už prevážilo, tak to bola už len reťazová reakcia. Ostatní sa pridávali. Ale spočiatku väčšina bola proti. A argumentovali práve "tvrdou realitou". Tým, že ani v roku 1968 sa to nepodarilo, že strana to nedovolí, že mladí majú ideály ale sú naivní, že by radšej nemali robiť žiadne hlúposti ale držať sa "reality"... A hľa, aká bola realita?

Ale to oni nemohli vedieť, že ako to dopadne...

Veď práve! Keď to teda nevedeli, keď o skutočnej realite nič netušia, nemali mudrovať ale urobiť jednoducho to, čo im káže svedomie! Lebo realita bola v skutočnosti úplne, úplne iná!

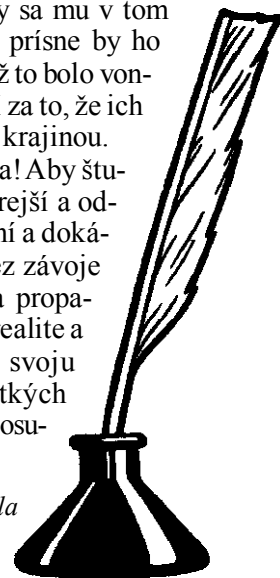
Aká?

Ako vidíš, tak medzinárodné spravodajské služby s tým prevratom vo východnej Európe už dávno počítali. To bola realita, že pomery v Európe mali dostať novú podobu, lebo to v tomto štádiu už bolo potrebné. Ale v takom prípade potrebovali, aby národ urobil aspoň symbolické minimum, aby zaštrngal kľúčami, nechal sa poliať vodou, prípadne udrieť palicou do hlavy a tým dokázať, že chce tou novou cestou ísť. A tu nastala paradoxná situácia: Brána od totality k pluralite bola otvorená, ale ľudia nechceli ísť. Otroci začali sami zdôvodňovať, prečo musia zostať zotročení. Nechceli ísť ku dverám stisnúť kľúčku a presvedčiť sa, že väznica je už odomknutá. Jediní študenti príliš nemudrovali a povedali nahlas, čo im srdce káže a to bolo to najmúdrejšie. Ostatní, s celým tým svojím chytráctvom a opatrnosťou sa celkom prerátali.

V tých dňoch sa jasnejšie ako kedykoľvek predtým ukázalo, že tá sila, ktorá držala ľudí zakliatych v komunizme, bola už len vlastná autosugescia, strach a nevedomosť. A odkliat' nás mohlo len dieťa s jednoduchým, čistým srdcom. Ako v tej Andersenovej rozprávke o cisárových nových šatoch. Nebolo nikoho, kto by sa odvážil povedať nahlas ako prvý, čo si myslí. Prvé mohlo byť len dieťa. Keby tí dospeli vedeli, čo dieťa ide spraviť, tak by sa mu v tom snažili zabrániť a prisne by ho karhali. Ale keď už to bolo vonku, boli mu vďační za to, že ich odklialo aj s celou krajinou.

To je vaša úloha! Aby študent bol ešte múdrejší a odvažnejší ako ostatní a dokázal prehliadnuť cez závoje iluzórnej reality a propagandy až k pravej realite a pomáhal odkliat' svoju krajinu z moci všetkých zlých sugescií a autosugescií.

Zhovárali sa: Jela Pieruzková & Emil Páleš

Z kroniky Akaša: Naši atlantští předkové

Rudolf Steiner

Dokončení z *Sophie 6*

2. Přechod čtvrtého základního plemene do pátého

Následující sdělení vztahuje se na přechod čtvrtého (atlantského) základního plemene do pátého (arijského), k němuž náleží soudobé civilizované lidstvo. Jen ten je správně pochopí, kdo je s to, aby se plně pronikl myšlenkou vývoje v jejím celém rozsahu a v jejím celém významu. Vše, co člověk kolem sebe vidí, jest ve vývoji. A také vlastnosti lidí, našeho pátého základního plemene, záležející v užívání myšlenky, teprve se vyvinula. A právě toto základní plemeno to jest, které zvolna a postupně přivádí sílu myšlení k uzrání. Dnešní člověk se k něčemu odhodlá (v myšlenkách), a pak to provede jako následek vlastní myšlenky. U Atlantovců se tato schopnost teprve připravovala. Nikoli vlastní myšlenky, nýbrž myšlenky, které k nim proudily od vyšších bytostí, účinkovaly na jejich vůli, jež byla tedy do jisté míry řízena z venčí. Kdo se spřátelí s touto myšlenkou o vývoji člověka a naučí se připouštět, že pozemský člověk byl v pravěku zcela jinak uzpůsobenou bytostí, dovede se také povznést k představě o zcela jiných bytostech, o kterých se mluví v těchto sděleních. Vývoj zde popisovaný vyplňoval nesmírně dlouhá období. O tom promluvíme podrobněji v následujících sděleních.

Co jsme v předcházející stati řekli o čtvrtém základním plemeni, o Atlantovcích, vztahuje se na velkou masu lidstva. Ale ta stála pod vedením vůdců, kteří svými schopnostmi vynikali vysoko nad ni. Moudrosti, kterou tito vůdčové slyneli, a sil, které ovládali nebylo lze nabýti žádnou pozemskou výchovou. Byly jim udělovány od vyš-

ších bytostí, které nenáležely bezprostředně k zemi. Bylo tedy jen přirozeno, že velká masa lidí pojímala tyto své vůdce jako bytosti vyššího řádu, jako “posly” bohů. Neboť lidskými smyslovými ústroji a lidským rozumem nebylo by bývalo možno dosáhnouti, co tito vůdčové věděli a co dovedli vykonati. Byli uctíváni jako “boží poslové”, byly přijímány jejich rozkazy, jejich příkazy a také jejich učení. Bytostmi toho druhu bylo lidstvo cvičeno ve vědách, v umění, ve výrobě nástrojů. A tito “boží poslové” řídili buď sami společenské útvary, nebo vyučovali lidi, kteří byli dosti pokročilí vladáckému umění. Říkalo se o těchto vůdčích, že “se stýkají s bohy”, a od nich samých že jsou zasvěcováni do zákonů, podle nichž se lidstvo musí vyvíjeti. A to souhlasilo se skutečností. Na místech, o nichž lid nic nevěděl, dávalo se toto zasvěcování, tento styk s bohy. Tato zasvěcovací místa se nazývala “chrámy mystérií”. Z nich tedy bylo spravováno lidské pokolení.

Co se dalo v chrámech mystérií, bylo tudíž také lidu nesrozumitelné. A stejně tak málo rozuměl lid záměrům svých velkých vůdců. Vždyť lid dovedl svými smysly pochopiti jen to, co se bezprostředně na zemi přiházelo, nikoli to, co bylo z vyšších světů zjevováno k jeho spáse. Muselo tudíž býti učení vůdců podáváno formou, která nebyla podobna sdělením o zemských událostech. Vždyť řeč, kterou mluvili bohové se svými posly v mystériích, také nebyla řečí pozemskou, a podoby, v nichž se tito bohové zjevovali, byly právě tak málo pozemské. Vyšší duchové zjevovali se svým poslům v “ohnivých oblacích”, aby jim sdělili, jak mají lidi vésti. V lidské podobě může se objeviti jen člověk. Bytostí, jejichž schopnosti přesahují schopnosti lidské, musí se zjevovati v podobách, které nelze nalézt mezi podobami pozemskými.

Že “boží poslové” mohli přijímati tato zjevení, pochází odtud, že byli sa-

mi nejdokonalejší mezi svými lidskými bratry. Prožili už na dřívějších stupních vývoje, co většina lidí musí teprve prožiti. Náleželi k svým bližním jen v určitém smyslu. Mohli přijmout lidskou podobu, ale jejich duševně-duchovní vlastnosti byly povahy nadlidské. Byli tedy božsko-lidskými dvojbytostmi. Mohli býti tudíž také označováni jako vyšší duchové, kteří přijali lidská těla, aby pomáhali lidstvu vpřed na jeho pozemské pouti. Jejich vlastní domov nebyl na zemi. Tyto bytosti vedly lidi, aniž jim mohly sděliti zásady, podle nichž je vedly. Neboť až k pátému podplemeni Atlantovců, k Pra-Semitům, neměli lidé právě naprosto žádné schopnosti tyto zásady pochopiti. Teprve síla myšlení, která se vyvinula v tomto podplemeni, byla takovou schopností. Ale tato schopnost se vyvíjela pomalu a pohenáhlu. A také poslední podplemena Atlantovců mohla ještě velmi málo chápati ze zásad svých božských vůdců. Začala teprve zcela nedokonale cosi o takových zásadách tušiti. Jejich myšlenky a také zákony, o nichž se mluvílo při jejich státních zřízeních, byly tudíž spíše tušeny než jasně myšleny.

Hlavní vůdčové pátého atlantského podplemene pohenáhlu je připravovali, aby mohlo později po zániku atlantského způsobu života začíti způsob nový, takový, který je zcela řízen silou myšlení.

Musíme si teď uvědomiti, že máme na konci atlantské doby co činiti s třemi skupinami bytostí lidského druhu:

1. S uvedenými “božími posly”, kteří ve vývoji daleko předstihli velkou masu lidu, učili božské moudrosti a konali božské činy.

2. S velkou masou lidu samou, u níž byla síla myšlení v tupém stavu, přes to, že měl tento lid samorostlé schopnosti, kterých dnešní lidstvo pozbylo.

3. S menší skupinou těch, kteří vyvinuli sílu myšlení. Tato skupina sice tím poněkud pozbyla samostatných schopností Atlantovců, ale zato se vyvíjela k myšlenkovému pochopení zásad "božích poslů".

Druhá skupina lidských bytostí byla určena k pozvolnému vymírání. Ale třetí mohla být od bytostí prvního druhu přivedena k tomu, aby se ujala sama svého vedení.

Z této třetí skupiny vybral výše uvedený hlavní vůdce, kterého označuje duchovědecká literatura jménem *Manu*, nejschopnější, aby z nich vychoval nové lidstvo. Tito nejschopnější vyskytovali se v pátém podplemeni. Síla myšlení šestého a sedmého podplemene octla se po jisté stránce na scestí a nebyla už způsobilá k dalšímu vývoji. Nejlepší vlastnosti nejlepších musely být vyvinuty. To se stalo tím, že vůdce odloučil vyvolené na zvláštním místě země - ve vnitřní Asii - a osvobodil je od každého vlivu těch, kteří zůstali pozadu, nebo přišli na scestí. Úkolem, který si vůdce vytkl, bylo přivést svoji skupinu tak daleko, aby její příslušníci mohli ve vlastní duši, vlastní silou myšlení vystihnouti zásady, podle nichž byli až dosud řízeni způsobem, který sice tušili, ale jasně nepoznávali. Lidé měli poznati božské síly, kterých následovali nevědomě. Doposud vedli bohové lidstvo svými posly; nyní měli lidé o těchto božských bytostech vědět. Měli se naučiti považovati sebe samy za výkonné orgány božské prozřetelnosti.

Tato oddělená skupina byla tedy před důležitým rozhodnutím. Božský vůdce byl v jejich středu, v lidské podobě. Od takových božích poslů dostávalo lidstvo dříve návody, rozkazy, co má činiti, nebo čeho má nechat. Bylo vyučováno ve vědách, které se vztahovaly k tomu, co mohlo postřehnouti smysly. Lidé tušili božskou vládu nad světem, cítili ji ve svých vlastních činech, ale jasně o ní nevěděli nic. Nyní mluvil k nim jejich vůdce zcela novým způsobem. Učil je, že neviditelné moci řídí, co mají viditelného před sebou, a že oni jsou sami sluhy těchto neviditelných mocí, že sami mají svými myšlenkami plnit jejich zákony. Lidé přemýšleli o nadzemsky-

božském, a o tom, že neviditelná duchovnost je tvůrcem a udržovatelem viditelné tělesnosti. Posud vzhlíželi k svému viditelným "božím poslům", k svým nadlidským zasvěcencům, z nichž jedním byl sám ten, který takto k nim mluvil, a ti jim sdělovali, co se má činiti, a co opomíjeti. Nyní však byli uznáni hodnými toho, že "boží posel" k nim mluvil o božích samých. Mocná byla řeč, kterou svému zástupu opět a opět důtklivě kázal: "Dosud jste viděli ty, kteří vás vedli; ale jsou vyšší vůdce, kterých nevidíte. A těmto vůdcům jste poddáni. Máte plnit rozkazy Boha, o kterém si nemůžete učiniti žádný obraz." Tak znělo z úst velkého vůdce nové nejvyšší příkázání, které předpisovalo uctívání Boha, jemuž nemohl

býti podobně viditelný obraz, a který tudíž také neměl být zpodobován. Dozvukem tohoto velkého prvotního příkázání pátého základního lidského plemene jest známé: "Neučiníš sobě rytiny, ani jakéhokoliv podobnosti těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž na vodách pod zemí." (II. kniha Mojžišova, XX. kapitola.)

Hlavnímu vůdci (*Manu*) stáli po boku jiní boží poslové, kteří vykonávali v jednotlivých životních odvětvích jeho úmysly a pracovali na vývoji nového plemene. Neboť jde o to, zaříditi celý život ve smyslu nového plemene; ve smyslu nového pojetí božského řízení světa. Myšlenky lidí měly být

všude obráceny od viditelného na neviditelné. Život jest určován přírodními mocnostmi. Průběh tohoto lidského života závisí na dni a noci, na zimě a létě, na slunečním svitu a dešti. Jak tyto vlivné viditelné zjevy souvisí s neviditelnými (božskými) silami, a jak by se měl člověk chovati, aby zařídil svůj život v souhlasu s těmito neviditelnými mocnostmi: to bylo člověku ukazováno. Všechno vědění mělo být pěstováno a všechna práce konána v tomto smyslu. V běhu hvězd a poměrů povětrnostních měl člověk vidět božské úradky, výron božské moudrosti. V tomto smyslu bylo vyučováno hvězdářství a nauce o povětrnosti a člověk měl zaříditi svou práci, svůj mravní život tak, aby se shodovaly s božskými zákony, plnými moudrosti. Život byl uspořádán podle božských příkázání tak, jak byly božské myšlenky poznány v pohybu hvězd, v poměrech povětrnostních atd. Člověk měl obětivými úkony uvést svoje díla v soulad s pokyny bohů. Úmyslem *Manu*ovým bylo, obrátiti všechno v lidském životě k vyšším světům. Všechno lidské konání, všechna zařízení měla mít náboženský charakter. Tím chtěl *Manu* položit základ k tomu, co jest vlastní úlohou pátého základního plemene. Mělo se naučiti spravovati se samo svými myšlenkami. Ale k blahu může vésti takové sebeurčení jen tehdy, když se člověk také sám dá do služeb vyšších sil. Člověk má používat své síly myšlení, ale ta má být posvěcena pohledem na božské.

Co se tenkrátě dalo, pochopíme zcela jen tehdy, když také víme, že vývoj síly myšlení, počínajíc od pátého podplemene Atlantovců, měl vzápětí ještě něco jiného. Lidé totiž získali z jiné strany vědomosti a umění, která nesouvisela přímo s tím, co výše uvedený *Manu* musel považovati za svůj vlastní úkol. Těmto vědomostem a uměním chyběl především náboženský charakter. Dostávalo se jich člověku tak, že nemohl myslit na nic jiného, než aby je dal do služeb zřetelnosti, svých osobních potřeb. (Činiti veřejná sdělení o původu těchto vědomostí a umění, není prozatím dovoleno. Musí zde býti tudíž část kroniky "Akaša" vynechána.) K takovým vědomostem náleží např. znalost užívání

ohně k lidským výkonům. V prvních atlantských dobách člověk ohně nepotřeboval, neboť mu byla k službám životní síla. Čím méně však byl během doby s to, aby používal těchto sil, tím více musel se učit, zhotovovati si nástroje a nářadí z tzv. neživých věcí. Při tom mu pomáhalo užívání ohně. A podobně tomu bylo s jinými přírodními silami. Člověk se tedy naučil používatí takových přírodních sil, aniž si byl vědom jejich božského původu. A tak tomu také mělo být. Člověk neměl býti ničím nucen, vztahovati tyto věci jsoucí v službách jeho síly myšlení, na božský světový řád. Měl to spíše činiti dobrovolně ve svých myšlenkách. A tak bylo úmyslem vůdce Manu, přivést lidi k tomu, aby samostatně z vnitřní potřeby uváděli takové věci v souvislost s vyšším světovým řádem. Lidé mohli takřka voliti, chtějí-li nabytých vědomostí používatí s čistě osobní zjištěností, nebo v náboženských službách vyššího světa. Byl-li tedy dříve člověk nucen, považovati se za člunek světového božského řízení, od něhož se mu dostávalo např. ovládnutí životní síly, aniž musel upotřebiti síly myšlení, nemohl nyní také používatí přírodních sil, aniž by obracel své myšlenky k božskému světu. - Ne všichni lidé, které Manu kolem sebe shromáždil, byli zralí, aby se takto rozhodli, nýbrž jen nepatrná jejich část. A jen z těchto mohl Manu skutečně utvořiti základ nového plemene. S těmi pak se odebral do ústraní, aby je dále vychovával, mezitím co druzí se smísili s ostatním lidstvem. - Od jmenovaného nepatrného počtu lidí, kteří se nakonec okolo Manu shromáždili, pochází pak vše, co tvoří podnes pravé zárodky pokroku pátého základního plemene (arijského). Je tudíž takto vysvětlitelno, že se jeví v celém vývoji tohoto pátého základního plemene dva charakteristické rysy. Jedním se vyznačují lidé, kteří jsou oduševněni vyššími ideami, kteří se považují za děti božské světové moci; druhý se jeví u těch, kteří stavějí vše toliko do služeb osobních zájmů a zjištěností.

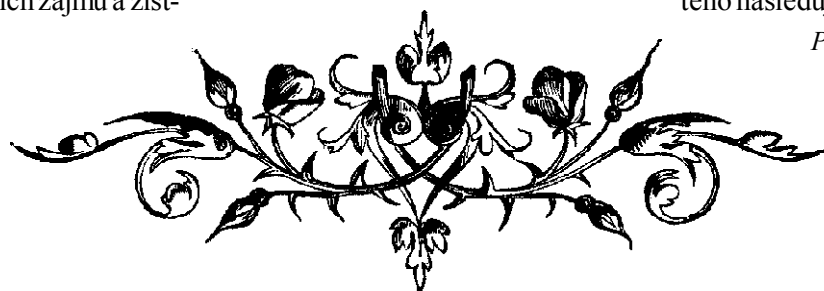
Tak dlouho zůstala ta malá skupina shromážděna okolo Manu, až byla dostatečně posílena, aby mohla působiti v novém duchu, a až mohli její členové vyjítí, aby přinesli tohoto nového ducha ostatnímu lidstvu, které zbylo z předcházejících plemen. Je přirozeno, že tento nový duch u různých národů přijal různý charakter, podle toho, jak se byly samy v různých oborech vyvinuly. Staré zbylé rysy charakteru mísily se s tím, co poslové Manuovi roznesli do různých dílů světa. Tím povstaly rozmanité nové kultury a civilizace.

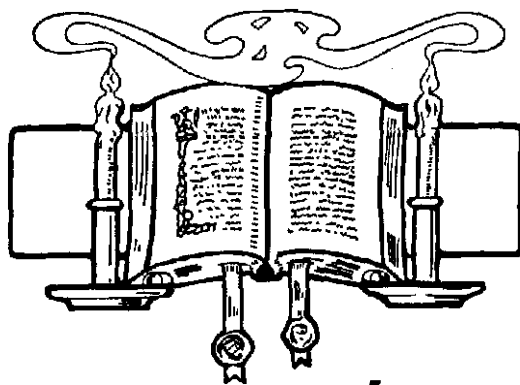
Nejschopnější osobnosti z okolí vůdce Manu byly vyhlédnuty k tomu, aby byly poněmáhlu přímo zasvěcovány do jeho božské moudrosti, aby se mohli státí učiteli ostatních. Tak se stalo, že k starým "božím poslům" přibyl nový druh zasvěcenců. Jsou to ti, kteří vypěstovali svou sílu myšlení pozemským způsobem právě tak, jako ostatní jejich současníci. U předchozích božích poslů - též u Manua - tomu tak nebylo. Jejich vývoj náležel vyšším světům. Oni vnesli do pozemských poměrů svou vyšší moudrost. Co lidstvu dávali, bylo "darem shůry". Lidé nebyli před polovicí atlantské doby ještě tak daleko, aby mohli vlastními silami pochopiti, co jsou božské úradky. Teď - v naznačené době - měli k tomu dojíti. Pozemské myšlení se mělo povznést až k pojmu božského. Lidští zasvěcenci přistoupili k nadlidským. To znamená důležitý obrat ve vývoji lidského pokolení. Ještě první Atlantovci neměli volby, považovati nebo nepovažovati své vůdce za boží vyslance. Neboť co tito konali, vnucovalo se jako čin vyšších světů. Neslo to pečeť božského původu. Tak byli poslové atlantské doby svou mocí posvěcenými bytostmi, obklopenými leskem, který jim tato moc dodávala. Lidští zasvěcenci následující doby jsou po zevní stránce lidé mezi lidmi. Zůstali však ovšem v souvislosti s vyššími světy, a dostávají sdělení od zjevujících se jim božích poslů.

Jen výjimečně, nastane-li vyšší nutnost, používají sil, které jsou jim od tamtud propůjčovány. Pak konají činy, kterým lidé podle známých jim zákonům nerozumějí, a proto právem je považují za zázraky. - Ale vyšší úmysl při všem tom jest, postaviti lidstvo "na vlastní nohy", dokonale vyvinouti jeho sílu myšlení. Lidští zasvěcenci jsou dnes prostředníky mezi lidem a vyššími mocnostmi a jen zasvěcení činí způsobilým k obcování s božími posly.

Lidští zasvěcenci, svatí učitelé, stali se na počátku pátého základního plemene vůdci ostatního lidstva. Velcí kněží - králové dávnověku, o nichž nám sice dějiny nevyprávějí, ale o nichž svědčí bájesloví, náležejí ke skupině těchto zasvěcenců. Vždy více se vzdalovali vyšší boží poslové od země a přenechávali vedení těmto lidským zasvěcencům, kterým však stojí radou i činem po boku. Kdyby tomu tak nebylo, nedostal by se člověk nikdy k svobodnému používání své síly myšlení. Svět je řízen božským vedením; ale člověk nemá to uznati z donucení, nýbrž po svobodné úvaze má to pochopiti. Teprve je-li tak daleko, odhalí mu zasvěcenci postupně svá tajemství. Ale to se nemůže státí náhle; nýbrž celý vývoj pátého základního plemene je pomalou cestou k tomuto cíli. Jako děti vedl Manu sprvu ještě sám svou skupinu. Pak přešlo vůdcovství zcela pozvolna na lidské zasvěcence. A dnes záleží pokrok ještě stále ve směsi vědomého a nevědomého jednání a myšlení lidí. Teprve na konci pátého základního plemene, až bude v šestém a sedmém podplemeni dostatečný počet lidí schopen vědění, bude se moci největší zasvěcenec jim veřejně odhaliti. A tento lidský zasvěcenec bude pak moci právě tak převzítí další hlavní vedení, jak to učil Manu na konci čtvrtého základního plemene. Tak záleží výchova pátého základního plemene v tom, že větší část lidstva dospěje k tomu, že bude z vlastní vůle následovati lidského Manu, jak to činilo plemeno, jež bylo zárodkem tohoto pátého následující Manu božského.

Přeložili manželé Bulířovi.

O podstatě starého zákona: Vyzvolený národ

Valentin Tomberg

Dějiny Izraele jsou dějinami určitého vyzvoleného národa, tj. národa, jemuž se dostalo poslání, aby připravil událost mající význam pro celé lidstvo. Když se tato událost stala skutekem, tj. v době po mystériu na Golgotě, celé lidstvo se stalo takovým vyzvoleným národem. Tato myšlenka je však v rozporu se skutečností budoucího vývoje, vylíčeného v Apokalypse, zmiňující se o posledním vyzvolení dvanácti kmenů Izraele.

Když lidstvo obstálo ve všech zkouškách osudu Země, těchto 12 x 12 000 vyzvolených (podle Apokalypsy) je konečný výsledek pozemského vývoje, až Země přejde do stavu Jupiterského vývoje. Apokalypsa nás vede před záhadnou skutečností, že vyzvolený národ bude žít i v budoucnu. Chceme-li tuto skutečnost chápat, musíme si dát předem odpověď na otázku:

1. Bude tu až do nejzazšího budoucna, až do konce vývoje země, vyzvolený národ?

2. Jak daleko do minulosti jej lze sledovat? Kde je původ vyzvoleného národa?

3. Je okamžik, kdy lid izraelský odchází z Egypta, skutečně těžkým počátkem dějin vyzvoleného národa?

Podstatu vyzvolení a význam vyzvoleného národa, Věčného Izraele, jak je míněn v Apokalypse, budeme moci nejlépe pochopit, když sledujeme minulost lidstva z hlediska bádání po původu vyzvoleného národa. Tu se musíme vrátit do dob, kdy západně od Evropy na později zaniklé pevnině staré Atlantidy kvetla zvláštní kultura. Tato se odlišovala od moderních kultur ze-

jména tím, že v zásadě byla založena na zcela jiných schopnostech člověka, než je tomu dnes. Zatímco moderní kultura je založena na myslivých schopnostech a zkušenostech člověka, schopnosti atlantského člověka bychom mohli označit za magické.

Mezi člověkem a přírodou jej obklopující trvala tehdy ještě užší souvislost, než je tomu u moderní doby a u moderního člověka. Vnější dění v přírodě bylo pro Atlantovce zároveň niterným zážitkem. Niterný zážitek atlantského člověka však vykonával vliv na vnější dění přírody. Vůle neměla jen moc pohybovat údy člověka, nýbrž i uvádět v činnost síly vnější přírody. Tak např. vyřčené slovo mělo moc, o níž v dnešní době, kdy se ho používá k poučení, nebo k deklamování, nemáme vůbec ponětí. Slovo mohlo tehdy léčit, usmrcovat, budovat, rozvracet a to přírodní silou, která je provázela. Používání těchto magických sil tvořilo základ Atlantské kultury. Avšak jejich zneužívání bylo příčinou zániku atlantské pevniny. Schopnosti působit na životní děje přírody bylo zneužíváno v obsáhlé míře za tím účelem, aby si člověk získal moc. Zneužívání magických schopností šlo tak daleko, že veškeré lidstvo Atlantidy se hrozilo rozpadnout na dvě skupiny, a to v menší skupinu lidí vládnoucích magickou mocí a ve velkou skupinu těch, kdož byli nuceni k poslušnosti. Tím by byla zanikla každá další možnost vývoje lidstva ke svobodě. Černá magie by byla znemožnila pokrok ve vývoji lidstva, kdyby nenastala atlant-

ská katastrofa. Tato katastrofa zničila kulturu, která se vyvíjela stále víc ve směru černé magie. Zmíněnou katastrofou nebyli postiženi všichni obyvatelé atlantské pevniny. Někteří této katastrofě unikli. Nestalo se tak náhodou, nýbrž tak, že určité společenství se sdružilo kol velkého vůdce, jenž je převedl do jiných území. Byli to lidé, kteří nevykonávali černou magii ani nebyli jejími pasivními oběťmi. Z těchto lidí se vytvořilo společenství, které za vedení velkého zasvěcence "Manua" opustilo Atlantidu a přestěhovalo se do střední Asie. Určitá část atlantského obyvatelstva byla takto vyzvolena, aby uskutečnila vystěhování z Atlantidy. **V této době se tedy poprvé setkáváme s vyzvoleným národem, s vyzvoleným lidem. To je první vyzvolení a první odchod.**

Tento odchod z Atlantidy neměl za úkol jen opustit Atlantidu, nýbrž dospět i v určité kraje, kde by bylo možno založit novou kulturu schopnou dalšího vývoje.

Vyzvolený lid bral se za vedení Manuova do své zaslíbené země, do níž po delším putování také dospěl. Tam ve střední Asii bylo také založeno první středisko "Arijské" kultury, základ to všech pozdějších kultur poatlantských. Toto první arijské společenství, později národ Izraelský, uzavřelo úmluvu s duchovním světem. Povinnosti, které přinášela s sebou tato úmluva, tvořily obsah zákonů Manuových. V těchto zákonech záleželo zejména na tom, aby se život lidí utvářel určitým způsobem. Nebe i Země, svět ducha i svět smyslů, měly být navzájem v rovnováze. Jen v této rovnováze byla dána záruka, že se svo-

bodná osobnost člověka bude moci vyvíjet. V Atlantidě se toto stalo nemožným!

Po jiné stránce čistota arijského impulsu měla zůstat i tak zachována, že bylo nutno vyvarovat se mísení s jinými národy, které zůstaly na nižším stupni vývoje.

Tato dvě příkázání: Věrnost Nebi a Zemi a pokrevní odloučení vyvolaného lidu od národů, které byly nakaženy dekadentním rázem atlantské kultury, tvořila základ první úmluvy, prvního vyvolaného lidu, po prvním odchodu. Z tohoto Manuova společenství vyvořila se později dávná *indická* kultura, jejíž vývoj odbočil ve směru, jenž neodpovídal smyslu arijských příkázání! Indové totiž vyvinuli silný sklon pro duchovnost, pěstovali však pohrdání k elementu pozemskému. Původní Manuova příkázání tím byla porušena, harmonický poměr Nebe a Země zanikl. Indická kultura přestala být upotřebitelnou ke splnění úkolů člověka doby poatlantské. Bylo tedy nutno založit novou kulturu, která by byla schopna vést vývoj ve správném smyslu dál.

Tu se uskutečnil *druhý odchod* a vytvořil se *druhý vyvolaný lid!* Tento zůstal věren prvotnímu arijskému impulsu a založil novou kulturu na *iránské* vysočině. Velkým *Zarathuštrou* se této nové kultuře dostalo duchovního základu, který záležel v příkazu, aby člověk bojoval proti Ahrimanovi na straně božské sluneční bytosti Ahura Mazdao. Boj proti Ahrimanovi neměl jen význam určitého niterného založení a určitého způsobu života, nýbrž byl i úkolem najít arijský ráz proti mocným národům turánským. Národy turánské si uchovály temné stránky atlantoců. Proto byl Turán v příkrém rozporu s podněty, které zprostředkoval Veliký Zarathuštra. Boj s turánskými národy se stal životní otázkou iránské společenství. Iránské společenství se mohlo uchovat jen tehdy, byl-li v něm, heroickým způsobem, vymýcen každý i sebemenší stín kompromisu s turánskou duchovností. Konkrétní duchovní proud je jen potud silný, pokud se nepouští do žádných kompromisů. To platí i pro dnešní dobu, to platilo neméně i v dobách prvních velkých rozporů čisté duchovní kultury Zarathuš-

trovy s temnou přírodní duchovností Turánců. Avšak heroický duch dávných Peršanů během doby mizel. Na jeho místo se prosazovala nálada smířlivých kompromisů. Projevili se snahy dojít konečně klidu v tomto věčném napínání vůle, které si žádala věrnost duchu Velkého Zarathuštry. Vnitřní oslabení mělo v zápětí vnější porážku! V boji Iránu s Turánem zvíťazil Turán! To znemožnilo vývoj dávné *perské* kultury ve smyslu jejich prvních úkolů. A tak opět ti, kdož zůstali věrni duchu Velkého Zarathuštry, opustili zemi a založili nové kulturní středisko v Mezopotámii a v Egyptě. Další vyvolaný lid, který nechtěl přijat cizí impulsy, opustil oblast iránské kultury, aby založil novou kulturu v jiných krajích. Tato nová kultura se rozdělila na dva proudy: *Chaldejský* a *Egyptský*. Tyto proudy dal založit Zarathuštra dvěma svými žáky.

Egyptsko-chaldejská kultura měla za úkol uchovat dvě velké brány duchovních světů, *bránu zrození* a *bránu smrti*, tak dlouho ve svatosti, až by posvátné zrození a posvátná smrt tyto brány otevřely pro celé lidstvo, do všech budoucích dob. Národy této kultury měly připravovat zrození té bytosti, která by obětní smrtí přinesla nejvyšší spásu lidstvu. Proto bylo nutné, aby mystéria zrození a mystéria smrti byla u těchto národů uchována v čistotě, měla-li se uskutečnit událost Kristova na připravené půdě!

Národové Chaldejští byli povoláni, aby se stali strážci mystéria zrození. Strážci mystéria smrti se stali Egyptané. Oba strážci však porušili věrnost! Do Chaldejů vnikl turánský živel a zamořil duchovní život této země. Kult Astarty a Baala, jenž se rozšířil mezi národy Mezopotámie a Sýrie, vedl k nazírání na zrození, jež bylo přímým protikladem toho nazírání, jež mělo být pěstováno! Nehodí se ani mluvit konkrétně o jednotlivostech těchto kultů. Stačí snad uvést, že všechny jednotlivosti těchto kultů směřovaly k tomu, aby bylo vymýceno vše duchovní, vše svaté v poměru matky, otce a dítěte. Pohlavní život měl být vytržen ze zdroje božských souvislostí a dán v pospas démonickým bytostem. Plození (zrození) mělo být zmechanizováno! Tohle mělo být dosaženo tak, že vše prvoro-

zené bylo usmrcováno, což bylo účelným opatřením směřujícím právě k tomu, aby láskyplné očekávání duší sestupujících mezi lidstvo bylo vymýceno a nahrazeno nevědomým, mechanickým rozplozováním lidských bytostí. Kdyby se byl tento záměr uskutečnil, neměly by vysoce duchovní duše možnost zrození na Zemi.

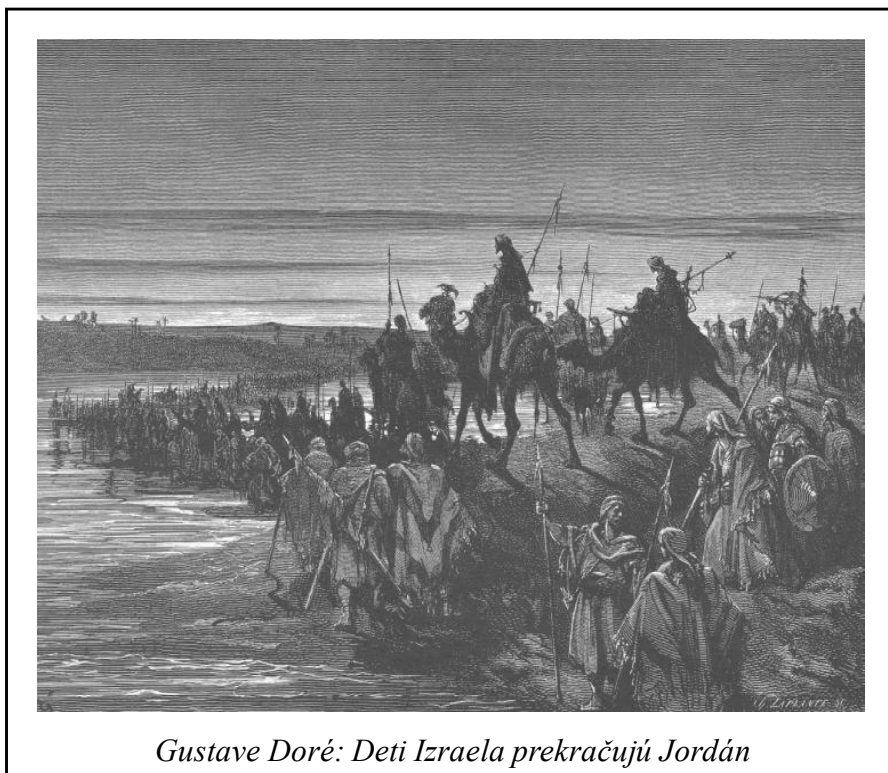
Vysoce duchovní duše se mohou totiž zrodit jen tehdy, když jsou na Zemi vědomě očekávány! Základní podmínkou, aby takové duše mohly sestoupit na Zemi, je spolupůsobení lidského svobodného vědomí rodičů. Je tedy jasné, co bylo uvedeným kultem sledováno: Znemožnit zrození Ježíšovo! Jako bylo v Chaldeji zmaterializováno znovuzrození, tak byla na druhé straně v Egyptě zmaterializována smrt! Vznesená myšlenka o překonání smrti opětným vzkříšením, jež byla pěstována v mystériích Egypta, byla nahrazena snahou uchovat jen vnější tělesnou podobu. Zavedením kultu mumii se Egypt dopustil podobného prohrěšení proti mystériím smrti, jako Chaldea proti mystériím zrození. V Chaldeji bylo znesvěceno zrození, v Egyptě smrt. Tzn., že duchovní proud chaldejský a egyptský již nemohl být půdou, vhodnou pro zrození Ježíše Krista. Tak nastala opět nutnost výběru a odchodu. Malá skupina příslušníků národa chaldejského, vedená Abrahamem, se odloučila od původního národa a utvořila nový kmen, který se odstěhoval do Egypta, kde vzrostl v národ. Proč jen v Egyptě mohl vzrůst v národ, lze pochopit, uvážíme-li, že prohrěšení Egypta záleželo na tom, že znesvětil smrt - nikoliv však zrození!

Nový národ byl v Egyptě uchován před zhoubným vlivem chaldejským. Mohl si tu uchovat čistý poměr k zrození, jenž byl tomuto národu vlastní. Nesměl však splynout s živlem Egyptským, neboť tak by byl pozbyl ideje pravého vzkříšení. Proto bylo nutno, aby jako národ opět z Egypta odešel. To se uskutečnilo za vedení Mojžíšova, jenž odvedl čtvrtý vyvolaný lid, lid "Izraelský", do zaslíbené země. Když i tento národ se zpronevěřil svému učení, byl zavlčen do babylónského zajetí, odkud určitá vyvolaná část byla později přivedena nazpět.

To byl poslední výběr před příchodem Ježíše Krista, jímž zrození i smrt nabyly opět ve vědomí lidstva svého božského významu. Jsou tímto dějiny vyvoleného lidu ukončeny?

Přejdeme nejprve dějiny středověku a novověku, které nám zatím neposkytují nutné skutečnosti, abychom si mohli dát odpověď na tuto otázku. Místo toho obraťme svůj zrak do budoucna, do šestého poatlantského kulturního období. Toto období se bude odlišovat od dnešní doby zejména tím, že lidstvo bude rozděleno ve dvojí společenství. V malou skupinu, záležející z lidí, kteří přijali do svého vědomí impuls Kristův a ve velkou skupinu lidí, kteří impuls Kristův odmítli. Společenství prvé, duchovní části lidstva, založí kulturu sociální spravedlnosti, jež se bude odlišovat od kultury ostatního lidstva, co do mravní stránky, právě tak znatelným způsobem, jako dnes zevní civilizace Evropy od civilizace afrických domorodců. I fyzicky se budou obě skupiny lidstva odlišovat, tak že budou dvě rasy lidstva. Tyto dvě rasy se tedy budou odlišovat navzájem duchovně, duševně i tělesně. Nebylo by na místě tyto skutečnosti chápat abstraktně, nýbrž jak je jen možno konkrétně.

Příslušníci anthroposofického hnutí by si měli již dávno osvojit názor, jaký konkrétní význam má jejich hnutí pro budoucnost! Zde nejde jen o přesvědčení a ideje, ale o počátek konkrétního tvoření ras, o prvé počátky pokolení, která se v postupu generací mají zduchovnit až ke schopnostem lidí šestého kulturního období. Budoucnost nemá zapotřebí jen idejí, nýbrž i tě! Tato budoucí doba se nemá uskutečnit jen v nebesích, nýbrž i na Zemi! Jen tak si tato budoucí doba uchová sílu idejí, bude-li svým působením zasahovat až do pozemského prvků. Když se dorůstající děti anthroposofických rodičů obracejí zády k těmto idejím, což není řídkým zjevem a oddávají se jiným snahám, pak není na místě mluvit vždy o karmě či o svobodné vůli. Dejme si spíš otázku, bylo-li anthroposofické usilování rodičů též dost přesvědčivým pro děti tak, aby se jeho prostřednictvím dostalo dětem více podnětů k životu, než prostřednictvím kterýchkoliv jiných snah vnějšího světa? Z jedné generace na druhou může přejít jen tolik anthro-

Gustave Doré: Děti Izraela prekračují Jordán

posofického úsilí, kolik z tohoto usilování vniklo do lidského srdce.

Proto z přítomné doby může jako tvořivá tělesná síla působit a zasahovat do budoucna, až do šestého kulturního období jen to, co se dnes stalo věcí srdce! V hlavě je anthroposofie věcí jednotlivce, v srdci je věcí celého lidstva. Tato se objeví v budoucnu jako síla, která duchovně založeným lidem šestého kulturního období poskytne nutnou organizaci, aby mohli žít na zemi. V dnešní době byla opět uzavřena úmluva s duchovním světem, který směřuje k přípravě šestého kulturního období. Tato úmluva vyžaduje věrnost duchovnímu světu a neustálou snahu pěstovat s konkrétním duchovním světem nepřetržitý vědomý styk! Zdroje, z nichž budou proudit vždy nové poznatky konkrétní duchovnosti, nemají nikdy vyschnout. Jen neustálým přílivem duchovního poznání se může anthroposofické hnutí uchovat při životnosti. Této by pozbylo, nehledě k bohaté literatuře, kterou toto hnutí má, kdyby se mu po delší dobu nedostalo přímého přílivu z duchovního světa. Tento příliv nelze ničím nahradit. Je právě životní podmínkou tohoto duchovně vědeckého hnutí, jež může splnit svůj úkol jen tehdy, když zaujme srdce lidí a neustane-li v něm vědomý styk s duchovním světem. Tradice sama jej

nemůže uchovat při životnosti.

Umlká-li zjevení z duchovního světa, pak umlká i srdce. To by znamenalo duchovní smrt celého hnutí!

Dějiny vyvoleného lidu mají své pokračování do daleké budoucnosti. Jsou dějinami karmického proudu duší, jež jsou zvláště spojeny s impulsem Kristovým. Početná vtělení vždy týchž individualit, vykonávající dílo, jež je dílem Kristovým. Proroci Izraele přijdou opět všichni, aby v přítomné době uchovali styk s duchovním světem právě tak nepřetržitý, jak jej s nepřetržitostí uchovali již v minulosti. Tak karmický proud "vyvolený lid", "věčný Izrael", bude působit od jednoho období ke druhému, aby v kritických dobách lidstva vytvořil kořeny vždy nových kultur, když dřívější kultury propadnou úpadku. Takto jsme si ujasnili pojem vyvoleného lidu, jímž v pravdě je! Bude nám ho zapotřebí, abychom chápali Bibli v její pravdivosti, neboť Bible obsahuje dějiny vyvoleného lidu, jež jsou vlastně dějinami "Kristova impulsu". Karmické společenství, které za doby Atlantské bylo ve zvláštní spojitosti se slunečním "orakulem", společenství lidí oddaných slunečním silám, tj. vyvoleným lidem, jenž po celý vývoj zemský je povolán být připravovatelem, nositelem a zvěstovatelem sluneční bytosti, kterou známe jako Kristus!

Skloň mou hlavu do prachu u svých nohou a utop všechnu mou pýchu v slzách! Chtěl jsem se obdarovat hrdostí, a dal jsem si jen ponížení; stále znovu bloudím kolem sebe sa-

Má nešťastná země, budeš se muset vyrovnat v ponížení těm, které jsi tak dlouho ponižovala. Těm, jež si připravila o všechna práva, nechávala stát před sebou a nevzala do svého náručí, těm všem se budeš muset vyrovnat v ponížení.

Čím, že jsi se každý den štítila lidského doteku, urážela jsi Pána srdcí všech lidí. Z hněvu Stvořitele budeš sedět u dveří hladomoru a se všemi se podílet o jídlo a pítí. V ponížení se jim budeš muset vyrovnat.

Tam, kam jsi je s opovržením odstrčila ze svého trůnu, vykávala jsi spolu s nimi i svou sílu. Skloň se k nim dolů do prachu, kam je srazila tvá noha - jinak není pro tebe záchrana. V ponížení budeš se

Jestliže tě, Pane, v tomto životě nespátím, pak necht' stále pamatuji na to, že jsem tě nedosáhl. Necht' na to nezapomínám, necht' cítím bolest nad tím ve spánku i v bdění.

Ať se berychleji plynou mé dny na tržišti tohoto světa, ať sebevíc plní mé ruky bohatstvím, necht' stále pamatuji na to, že jsem nedosáhl ničeho, necht' na to nezapomínám, necht' cítím bolest nad tím ve spánku i v bdění.

I když sedím nečinně u cesty, i když si pečlivě stelu v prachu lože, necht' stále pamatuji na to, že mám ještě celou cestu před sebou. Necht' na to nezapomínám, necht' cítím bolest nad tím ve spánku i v bdění.

Ať se směji nebo doma pískám na píšťalku, ať třeba zdobím své oby-

Gítáňdžali - Obět písní

Rabindranáth Thákur

ma. Utop všechnu mou pýchu v slzách!

Nechci svou práci hlásat jenom sebe sama - tebe chci dosáhnout celým svým životem. Toužím po tvém svrchovaném míru, toužím mít v duši tvou nejvyšší krásu - zastíň mě plátky lotosu tvého srdce! Utop všechnu mou pýchu v slzách!

Je to tvoje láska, můj milovaný - to zlaté zbarvené světlo, jež tančí na listí, ta oblaka, jež lenošivě plují po nebi, ten vítr, jenž sladce hladí tělo. Je to tvoje láska, drahý.

Oči mi zalil proud jitřního světla a do srdce unikl hlas tvé lásky. Tvoje tvář se sklání nade mnou, tvé oči prodlévají na mém obličejí, mé srdce se dotýká tvých nohou.

jim muset vyrovnat.

Přijel jsi dnes za jitra, Krásný, s rudou ratolestí amarantu v ruce. Město spalo, na cestách nebylo chodců, sám jsi jel na svém zlatém voze; několikrát ses zastavil a láskyplným pohledem jsi pohlédl k mému oknu. Přijel jsi, Krásný, dnes za jitra.

Můj spánek se naplnil jakousi vůní, tma ložnice se zachvěla jakousi radostí, moje mlčící loutna pohozená v prachu zazněla, aniž se jí někdo dotkl.

Kolikrát jsem si říkala, že musím vstát, že musím setřást lenost a vyběhnout ven; ale když jsem konečně vstala, byl jsi už pryč - už jsem tě nezahledla. Přijel jsi, Krásný, dnes za jitra.

dlí, necht' stále pamatuji na to, že ty jsi ještě nepřišel do mého domu. Necht' na to nezapomínám, necht' cítím bolest nad tím ve spánku i v bdění.

Na vás všechny se obracím - poskytněte mi místo uprostřed vás! Až dole, docela dole, v prachu země, kde není třeba platit za sedadlo, kde nic není rozdělena čarami, kde není rozdílů mezi poctou a ponížením - tam mi poskytněte místo uprostřed vás všech!

Kde vnější závoj nic nezakrývá, kde stojí každý poznán ve své nahotě, kde vám nezůstane utajeno, že vůbec nic nemám - tam chci stát ve své chudobě beze studu a přijímat jeho největší dary. Poskytněte mi místo uprostřed vás všech!

Jsem tu jen proto, abych zpíval
tvé písně; poskytni mi tu trochu místa
v slavnostní síni světa!
Uprostřed tvých tvorů, Pane, ne-
jsem k ničemu - ten můj neužitečný
život se hodí jen ke zpěvu.

Až v tichém chrámu půlnoci za-
čne tvá bohoslužba, přikaž mi zpí-
vat, Králi! Až za jitra zazní celou
oblohou zlatý hlas loutny, poskytni
mi tu poctu, abych nemusel stát
opodál!

Domníval jsem se, že snad má
pout už dospěla ke konci všeho, co
se mělo stát; že už není přede mnou
žádná cesta, žádná práce, že už je
vyčerpáno vše, co jsem si vzal na
cestu, že už je třeba jen nechat zmizet
tento vetchný život v obnašeném šatě
v prostoru mlčení.

Co to však vidím? Ja-
ká to nevyčerpatelná
božská hra! Jaká
novost proudí pod
povrchem věcí! Sat-
va zemřel v ústech starý
jazyk, ze srdce vytryskl nový
zpěv; satva skončila stará cesta,
už mě vedeš do nových krajů.

Tvým jménem vymáhají upros-
třed cesty clo. Když jsem konečně
dorazil k přístavišti, vidím, že
nemám ani halíř. Pod záminkou
tvého díla loupi majetky i životy -
všechno, co jsem měl, mi vzali.

Dnes jsem je poznal v jejich
přestrojení, i oni však poznali mou
naprostou bezmocnost. Odhodili
masky, stud i přetvářku a se vztyče-
nými hlavami mi zastoupili cestu.

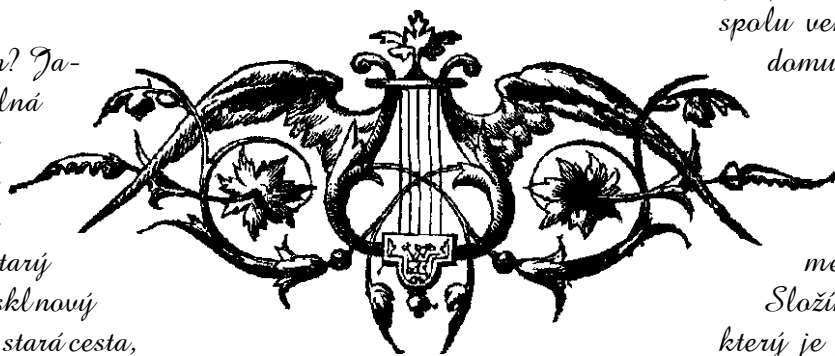
Nemám tolik síly, abych unesl
tvou lásku. Proto jsi ze soucitu,
Pane, postavil v tomto světě mezi
sebe a mne mnoho překážek - mno-
ho plotí radosti a žalu, bohatství,
lidí, poct. Jen občas se mi ukážeš

za zástěnou jako jemný paprsek
slunce v mezerách mezi mraky.

Když někomu dáš sílu unést
nesmírné břímě lásky, rozplynou se
docela všechny zábrany. Nestíniš
jeho dům, nechrániš jeho bohatství
- vyvádíš ho na cestu a činiš ho do-
cela nemajetným.

Už není poct ani ponížení,
studu, zdráhání a strachu - ty je-
diný jsi mu vším. A netouží už po
ničem, než stát tobě tvář v tvář,
plnit si duši jen tebou; odhazuje
všechny ostatní touhy, aby mohl
udělat v srdci místo pro tebe.

Dítě, které oblékáš do krá-
lovského roucha a jemuž věšíš na
krk perly a drahokamy, přichází o

všechnu radost ze hry v prachu;
neboť šat a šperky jsou strašným
břimenem. Aby je snad nepatr-
halo, aby je nepotřísnilo prachem,
straní se všech ostatních, a když má
vyjít ven, hrůza mu svazuje nohy -
dítěti, které oblékáš do královského
roucha a jemuž věšíš na krk perky
a drahokamy.

Co má, matko, z královského
roucha, co má z perel a drahoka-
mů? Kdybys otevřela dveře, vy-
běhlo by na cestu, do slunce, větru,
prachu a bláta, tam kde se scházejí
všichni ostatní, kde je po celý den
plno her, kde na všech stranách
zvučí z tisíců hrdel veliký zpěv. Na
to všechno nemá právo - to dítě,
jemuž oblékáš královské roucha

a věšíš na krk perly a drahokamy.

Skloň mne, skloň ke svým no-
hám! Roztav mé srdce a zaplav
můj život slzami! Sám sedím na
vysoké hoře svého sobectví - sraž
ten kamenný trůn do prachu a roz-
bij jej!

Čím se to pyšním v tom marném
životě? S prázdnýma rukama po-
lívám bez tebe v plném domě.
Denní práce utopila moje já v
hlubinách - kéž není večerní
pobožnost marná! Skloň mne,
skloň ke svým nohám.

Trůn poct, pohodlné lože - to
není pro tebe. Všechno to dnes
opust a s radostí vykroč na cestu!
Pojď, příteli, vy všichni vyjděte
spolu ven - dnes půjdeme do
domu bez poct.

Hlanbu ponese
jako šperk -
náhrdelník z trní;
na svá bedra vezme-
me břímě urážek.
Složíme hlavu do prachu,
který je posledním útočištěm
nešťastníků, a prázdnou nádobu od
všeho, oč jsme pšišli, naplníme
šťávou radosti.

Den už končí, stíny klesly k ze-
mi. Je čas jít k řece naplnit džbán.
Hlukot vody vzrušuje večerní ob-
lohu a volá mně, abych se vydala
na cestu. Je čas jít k řece naplnit
džbán.

Po stezce teď nikdo nechodí.
Zvedl se vítr, milostná řeka se vz-
douvá vlnami. Nevím, zda se ještě
vrátím, nevím, s kým se dnes
seznámím - v člunu u břehu sedí
neznámý cizinec a hraje na loutnu.
Je čas jít k řece naplnit džbán.

Z bengálštiny přeložil
Dušan Zbavitel

Kedy sa začne ožajstný medzináboženský dialóg?

V posledných desaťročiach sa toho veľa povedalo o ekumenickej úsilí a medzináboženskom dialógu. Biskupi a patriarchovia, lámovia a mulláhovia cestujú na konventy a konferencie, kde si potriasajú rukami s predstaviteľmi iných konfesii na znak dobrej vôle. Svet sa na to díva s nádejou.

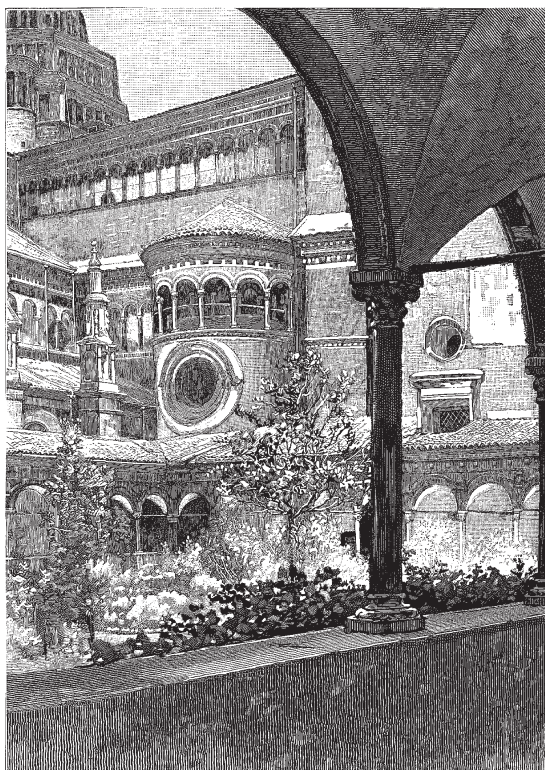
Je nepochybne dôležité, že sa príslušníci jednotlivých cirkevných obcí navzájom poznávajú a uisťujú o vzájomnej tolerancii; že priznávajú iným náboženstvám právo na existenciu a nehodlajú im ju brať násilím. Musíme sa však opýtať: Je nádej, že by medzi svetovými alebo aspoň kresťanskými cirkvami skutočne došlo k svetonázorovému zblíženiu? Je vôbec možné, aby sa dve vierouky zblížili a dospeli k nejakému novému, spoločnému stanovisku?

Doteraz ešte žiadna cirkev kvôli týmto "dialógom" neupustila od žiadneho zo svojich článkov viery. Pápež sa "díva s úctou na buddhistov a moslimov" - ale vzápätí varuje veriacich pred týmito učeniami, v ktorých je pravda iba "zredukovaná" a chýba v nich to najhlavnejšie - Ježiš Kristus. Mohamedáni sa na kresťanov tiež môžu "dívať s úctou" - ale potom ich musia zase dôrazne vyzvať len k tomu istému, ako pred 500 alebo 1000 rokmi: aby upustili od "bludu o trojici", pretože "nie je Boha okrem Boha", a akceptovali Mohameda, ktorý je pečaťou všetkých prorokov. A ani pre buddhistov "zdvorilostné formulky" nič nemenia na fakte, že v kresťanstve aj v islame chýba pre nich to najhlavnejšie: náuka o kolobehu životov a vyslobodení.

Kto sa takejto medzináboženskej komunikácie zúčastňuje dosť dlhý čas, musí prísť na to, že medzi cirkvami sa žiaden dialóg v skutočnosti neodohráva - ale len množstvo monológov. Cirkvi síce hovoria o "dialógu", ale myslia to vždy tak, že tí druhí majú "konečne pochopiť pravdu" a pridať sa k nim. Medzitým sa navzájom "to-

lerujú". Cirkvi sú teraz k sebe "tolerantné". Ale my sa musíme opýtať: Bude táto "tolerancia so škrípajúcimi zubami", pri ktorej sa jedna cirkev na druhú díva zhora ako na "mladších bratov na nepravéj ceste" - bude toto stačiť ako základ na to, aby sa ľudstvo v budúcnosti zjednotilo v čine pre spoločný všeludský cieľ, s ktorým bude každý vrúčne súhlasiť a pracovať na ňom s obetavou láskou?!

Je vôbec možné, aby sa dve vierouky zblížili? **Dvaja "veriaci" predsa**

nikdy nemôžu v ničom zblížiť svoje svetonázory - ale iba dvaja "poznávajúci"!! Akýkoľvek pohyb, vývoj, zblížovanie je možné iba na pôde poznávania, nie viery! Veriaci totiž nie sú kompetentní akýmkoľvek spôsobom svoju dogmatickú vierouku upravovať, pridávať k nej alebo uberať, lebo nie sú jej tvorcami, nie je ich vlastná. Len poznávajúci môže svoj vlastný názor upresniť, rozšíriť alebo aj celkom zmeniť, ak sa medzitým ukázu nové skutočnosti. Aby mohol veriaci v niečom pozmeniť starý názor, alebo si utvoriť názor na niečo nové, musela by znova prísť oná autorita - Buddha, Kristus, Mohamed - aby svoj názor upresnila, prípadne sa vyjadřila k no-

vej veci. Tomu by sa potom zase verilo. Ale nesmelo by sa to meniť alebo spochybňovať.

Svetonázorové zblíženie medzi dvoma ľuďmi je nemožné, kým si neujasnia, kto alebo čo je kritérium Pravdy! Ak je tým kritériom nejaká autorita, ktorá pred tisícročiami opustila Zem a teraz je neprístupná, potom je zbytočné hovoriť o zblížovaní: môžeme len čakať, kým sa tá autorita nevráti a nenasmeruje nás inam. Len ak to kritérium Pravdy existuje teraz a tu a je prístupné - máme nádej na zblíženie!

1. Pravda je poznateľná;
2. človek má predpoklady vyvinúť schopnosť poznávať Ju objektívne;
3. skúšobným kameňom poznania je Život sám!

Keby náboženský veriaci boli ochotní dôslednejšie vzťahovať svoje abstraktné pojmoslovie aj k životu, potom Život, teda všetko to, čo jest, by ich sám viedol k Čistej Pravde veľmi rýchlym tempom. Zistili by totiž, že fakty a udalosti pozornému človeku nedovoľujú myslieť si "hocičo", ale veľmi rýchlo ho nútia vylučovať jednu polopravdu za druhou a neustále rásť.

Cirkvi sú dnes do takej miery skostnatelé, pretože stratili spojenie so životom. Tvoria akési zmrazené skanzeny duševného života z

čas svojich zakladateľov, prípadne reformátorov. Ak v nejakom cirkevnom spoločenstve na všetky otázky, na ktoré odpovedal ich zakladateľ, odpovedajú rovnako, a na všetky otázky, na ktoré ich zakladateľ neodpovedal, nevedia odpovedať ani oni, nie je potrebný ďalší dôkaz, že tam nejde o žiaden duchovný život, ale len o mechanické kopírovanie.

Názorové zblíženie však nie je možné medzi dvoma "kopírkami" či "hlásnymi trúbami" nejakých osôb, ktoré sú pri dialógu neprítomné. Je možné iba medzi dvoma duchovne živými ľuďmi, ktorí si utvárajú vlastný svetonázor a hovoria sami za seba. Je možné iba na pôde "živého poz-

návania”, teda skutočnej duchovnej vedy. Z takej pôdy potom veľmi rýchlo raší dialóg, ktorý je plodný a má spád. Tryskala by z neho duchovná potrava, ktorá by viedla k okamžitému oživeniu duchovného života a ozdraveniu vzťahov a dávala by duchovnú náplň tomuto zmysluprázdnomu civilizačnému mechanizmu. Tak prečo sa takýto ozajstný, živý dialóg v našich masovokomunikačných prostriedkoch neodohráva? A čo sa v nich vlastne odohráva?

Na jednej strane sú tu žurnalisti a televízni moderátori, ktorí sa o duchovnom živote snažia informovať, ale robia to príliš povrchno. Povedať niečo o náboženskom živote totiž nie je také ľahké, ako napísať správu o výsledkoch futbalového zápasu alebo o spadnutí lietadla. Komunikovať s niektorým náboženským smerom znamená vstúpiť do celkom osobitého myšlienkového a pocitového sveta, je to akoby ste cestovali na inú planétu. Tu nevydajte sa s nejakým štandardným dotazníkom otázok ako: Veríte v reinkarnáciu alebo nie? Ste proti interrupcii alebo za? Novinári pri interview vtlačajú príslušníkov náboženských smerov do pojmového systému, ktorý s ich svetom nemá nič spoločné. Nato, aby novinár mohol vystihnúť to živé, čo je v tej-ktorej skupine hnacou silou, musel by sa na niekoľko mesiacov alebo rokov stať jedným z nich.

Na druhej strane sú tu predstavitelia náboženstiev a cirkví samotných, ich literatúra a televízne programy, ktoré o duchovnom živote hovoria podrobne, ale neobjektívne, pretože obhajujú predovšetkým vlastné náboženstvo. Títo sú do svojho vlastného sveta ponorení tak hlboko, že zase nevidia za jeho hranice.

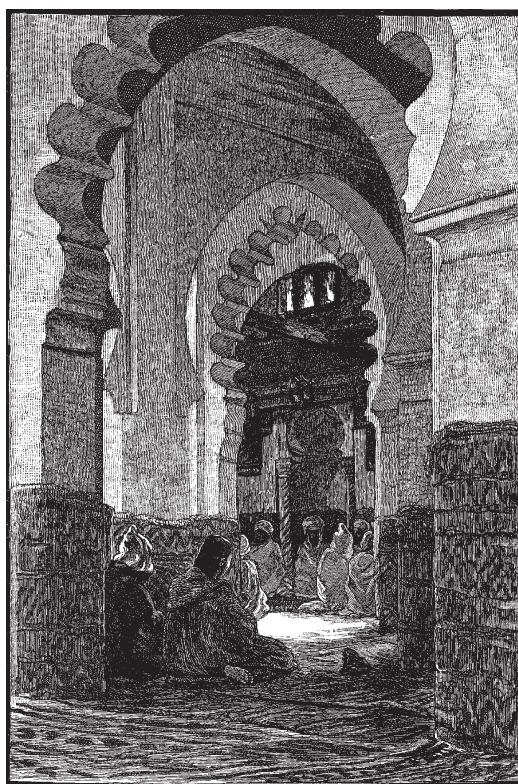
Teda: na jednej strane sú tu tí, čo sú “vonku”, ako novinári, ktorí informujú zoširoka ale plytko. A na druhej strane sú tu tí, čo sú “vnútri”, ako kazatelia a veriaci, ktorí hovoria čosi do hĺbky, ale s klapkami na očiach. Výsledok je ten, že obyčajný človek nemá o duchovnom živote svojej krajiny žiadnu takú predstavu, ktorá by dávala nejaký celistvý zmysel a hlavne - ktorá by sa dala premeniť na čin!

Aby sme v tomto smere niečo urobili, bude Sophia prinášať dialógy s

predstaviteľmi náboženských smerov; a to so *všetkými* náboženstvami a duchovnými skupinami, s jednou po druhej.

Je veľmi dôležité uvedomiť si, že **naša úloha nie je identifikovať jeden smer ako správny a vylúčiť ostatné ako nesprávne, ale o každom z nich pochopiť, prečo tu sú.** Bezmyšlienkovité odmietnutie cudzích náboženstiev je rovnako bez úžitku ako bezmyšlienkovité prijatie vlastného náboženstva. V dnešnej dobe je do istej miery nemožné pochopiť, čo je na vašom vlastnom náboženstve správne bez toho, aby ste pochopili, čo je na tých ostatných nesprávne a naopak.

Väčšina veriacich má sklon pod-

ľahnúť uspávajúcej predstave, že v ich náboženstve im je všetko jednoznačné a jasné. V skutočnosti, keď sa začnú úprimne zaoberať aj inými náboženstvami a ich argumentami, prídu na to, že im už vôbec nič nie je jasné, a že ich svetonázor stál dovtedy na slamených nohách. Keby sa len raz pokúsili tie abstraktné a neurčité pojmy, o ktorých boli dovtedy presvedčení, že im veria, premeniť na konkrétny čin, keby ich raz naozaj museli konfrontovať so životom, objavili by sa im v tej chvíli na perách tisíce otázok!

Aby sme mohli našim čitateľom, ktorí majú ozajstnú vôľu vytrhnúť sa z myšlienkového lenivosti, sprostredkovať iné náboženské smery do hĺbky

aj objektívne, aby sme priniesli čosi z ich autentickojej atmosféry, musíme názory týchto smerov sprostredkovať aj so všetkými omylmi a polopravdami, ktoré tam vládnu. Pretože však nie je možné, aby *Sophia* hazardovala s dôverou a láskou svojich čitateľov tým, že bude prezentovať polopravdy ako pravdy a miešať krištáľový Jas Pravdy s hlušinou, urobíme to formou polemiky: polemiky, v ktorej *Sophia* bude vždy vytvárať protiklad k názorom toho-ktorého náboženského smeru. Takýto dialóg v duchu vzájomnej rešpektu ale aj neúprosnej pravdivosti má viaceré výhody: Umožňuje prezentovať myšlienkovú atmosféru toho-ktorého náboženského smeru takú, aká

je - takže sa čitateľ môže do nej ponoriť a prežívať ju - a zároveň v tej istej chvíli prezentovať aj atmosféru opačnú, ktorá zachraňuje čitateľa pred tým, aby sa tou prvou nechal úplne vtiahnuť a pohltiť. Dialóg dáva čitateľovi viac slobodného priestoru, aby sa mohol stotožniť tu s jednou tu s druhou stranou a provokuje tak jeho samostatné myslenie. Polemický dialóg je zároveň forma, ktorá najlepšie donucuje obe strany, aby poriadne sformulovali a obhájili svoj názor.

Keby *Sophia* - a život vôbec - prezentovali ľuďom len čistú Pravdu a nič iné, nikdy by nepochopili Jej závrtnú hĺbku. Pravda by pre nich navždy zostala len amorfné abstraktum, ktoré nemá žiaden konkrétny obsah. Ale Pravda je briliant s tisícerymi hranami a fazetami. A každú jednu fazetu vašej Jedinej Pravdy si musíte vybrúsiť

na poznaní a prežití jednej polopravdy alebo trištvrtepravdy, ktorých sú tisíce.

Zvykneme si aspoň pre začiatok vychádzať z toho, že v ostatných cirkvách a sektách nie sú len “jednoduché bláznosti”, ale že musia mať nejaké dôvody, prečo tam sú. Len tak sa naučíme, že **jednotlivé myšlienkové smery vo svete tu nie sú na to, aby sme ich popierali alebo zastávali, ale na to, aby sme z nich vylúpli pravdivé jadro.** Polopravdivé myšlienky smiete definitívne odhodiť až potom, keď ich dokonale poznáte - a vydoľovali ste z nich všetko, čo bolo v nich cenné - nie skôr!

Emil Páleš

ti, bola voči Luciferovmu pokúšaniam prístupná a tak sa s ním dopustila smilstva. Potom sa spojila s Adamom a spojením s Evou Adam zdedil zlé prvky, ktoré Eva prevzala od Lucifera. Tak Satan skazil lásku človeka a ľudia vytvorili padlú rodovú líniu, odvodenú od Satana.

podmienečnou nezištnou láskou bez akéhokoľvek egoistického motívu, to znamená úplné zjednotenie sa s Bohom v srdci.

Ale dá sa očakávať, že mladí ľudia dosiahnu vrchol ľudského snaženia - osobnú dokonalosť - už v dvadsiatke a až potom sa oženia? Dá

Princíp reverenda San Myung Muna

(Diálogo s hovorcem Cirkvi zjednotenia na Slovensku)

V minulom čísle sme hovorili o tom, že Princíp vidí koreň všetkých problémov v nesprávnom začiatku ľudských dejín: v páde človeka, ktorý sa odohral v raji. Ako vlastne k pádu došlo? Čo urobili naši prví prarodičia nesprávne?

Pôvodným Božím ideálom pri stvorení prvých ľudských predkov Adama a Evy bolo, aby sa najprv osobne zdokonalili prostredníctvom pravej lásky, ktorej centrom je Boh. Potom by sa mohli stať Pravými rodičmi a vytvoriť rodinu pravej lásky, pravého života. Takáto rodina by sa v priebehu dejín rozrástla na rod, národ a svet pravej lásky - Kráľovstvo neba na zemi.

A prečo sa tak nestalo?

Pretože Adam a Eva sa správali ako manželia predčasne. Mali najprv žiť ako brat a sestra a zdokonaľovať sa. Ale oni založili rodinu už v čase, keď boli ešte duchovne nezrelí. Stali sa tak nepravými rodičmi na základe nepravnej lásky v centre so Satanom. Rozmnožili zlo, a nie dobro, vytvorili nepravú rodinu a odovzdali svojim potomkom nepravý život a nepravú rodovú líniu. Tak vznikli nepravé rody, nepravé národy a nepravý svet.

V biblii sa píše, že zhręšili tým, že jedli ovocie. Vravíte teda, že tým zakázaným ovocím bola telesná láska?

Z biblického opisu celej situácie i z praktických dôsledkov môžeme urobiť záver, že prvý hriech Adama a Evy, ktorý sa dedičstvom prenáša na deti, musí súvisieť so sexuálnym vzťahom - jediným spôsobom prenosu dedičnosti.

Kde to z bibliie vyplýva?

V Jóbovi 31:33 sa píše, že Adam zakrýval svoje priestupky. No zistujeme, že Adam a Eva si zakrývali pohlavnú časť tela, nie ruky a ústa.

A na túto nezákonnú, predčasnú lásku ich naviedol Lucifer?

Lucifer najprv zvedol Evu. Eva, ktorá bola dosiaľ v stave nedokonalos-

Hovoríte o Luciferovi a o Satanovi ako o jednej a tej istej bytosti?

Archanjel Lucifer, ako bytosť stvorená pre dobro padol a tak sa stal Satanom.

Lucifer je padlý archanjel, čiže duchovná bytosť. Ako mohol mať sexuálny pomer s Evou?

Sexuálny vzťah sa neodohráva len na fyzickej úrovni, ale je súčasne aj hlbokým zážitkom v duchovnej rovine. Lucifer a Eva sa spojili svojimi duchovnými ja. V Biblii sa stretávame s viacerými príkladmi priameho vzťahu medzi anjelom a človekom - napr. v *Genesis 32:25* anjel zápasil s Jákobom a vyklbil mu pri tom bedrový kĺb.

To vyzerá, ako keby ten kontakt bol duchovný aj fyzický zároveň.

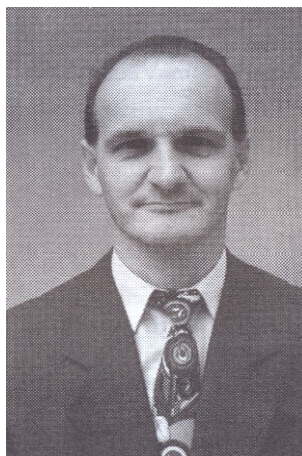
Myslím, že fyzické a duchovné sa nedá oddeľovať. Dalo by sa to porovnať asi k tomu, ako keď prežívate sexuálny vzťah vo sne. Eva ho prežila aj duchovne aj fyzicky. Jediný rozdiel je v tom, že archanjel nemá fyzické telo a preto ju nemohol fyzicky oplodniť.

Takže spolužitie medzi mužom a ženou je zakázané, kým nedosiahnu duchovnú zrelosť?

Áno. Boh od Adama a Evy vyžadoval dodržiavať prikázanie "nejesť". Ale toto prikázanie "nejesť" bolo požadované len v odbodbi, kým Adam a Eva ešte neboli dokonalí.

Lenže čo znamená dokonalosť?

Dokonalosť pre nás znamená hlavne schopnosť milovať pravou láskou. Je to rozvinutie schopnosti milovať bez-

Ing. Miloš Klas je hovorcem Cirkvi zjednotenia na Slovensku. V civilnom zamestnaní pracoval v oblasti výpočtovej techniky.

V Cirkvi zjednotenia je už 25 rokov. Za svoje náboženské presvedčenie bol za socializmu prenasledovaný.

sa vôbec dokonalosť dosiahnuť v priebehu jedného života?

Áno. Božím ideálom bolo, aby človek vyrastal v harmonickej rodine pravej lásky. Tu, v tejto škole lásky, by sa prirodzeným spôsobom učil od svojich rodičov. Tak, ako je fyzický rast ukončený približne vo veku 20 rokov, podobne aj duchovný rast k dokonalosti by mal byť ukončený v tomto veku.

A po dvadsiatke by sa človek už duchovne nevyvíjal?

Nie, to zase neznamená, že musí byť svätý, že nemá chyby a nebude sa ďalej zdokonaľovať.

Takže by sa to dalo sformulovať tak, že dvaja mladí ľudia sa smú zobrať, ak splnia len určitú minimálnu podmienku duchovnej zrelosti; a že tá podmienka duchovnej zrelosti spočíva v tom, že budú schopní založiť manželstvo, ktoré má vyšší motív?

Presne tak. Manželstvo, ktorého hlavným motívom nie je len uspokojenie osobnej rozkoše a iných egoistických cieľov, ale vytvorenie ideálneho prostredia pre rast detí, túžba urobiť šťastným v prvom rade Boha a svojho partnera, a služba celému ľudstvu.

Aha, už vám začínam rozumieť. Táto Vaša myšlienka je naozaj cen-

ná. Keby sa len ľudia dívali, videli by, že aký je počiatkový motív, kvalita toho prežívania, kvôli ktorému sa dvaja mladí ľudia spájajú, taký je potom aj výsledok manželstva. Keby mali oči, mohli byť vidieť koniec už na začiatku a namiesto rozvodu by sa vôbec nemuseli brať. Kvalita toho motívu sa môže pohybovať od čisto telesnej príťažlivosti až po anjelskú lásku, od najprostej nezištnosti až po majetkovú vypočítavosť - a podľa toho to o desať, pätnásť rokov vezme aj presne taký koniec.

Čo by sa bolo stalo, keby prví ľudia nepadli?

To by bolo ideálne, nemali by sme vraždy a nenávisť, neexistovalo by utrpenie a zlo. Neboli by potrebné ani cirkvi ani mesiáši. Každý človek by bol stelesnením dobra a slúžil by Bohu bez hriechu.

A to bolo naozaj to, čo mal Najvyšší v úmysle?

To bol pôvodný Boží ideál.

A prečo potom zveroval človeku takú zodpovednosť, ktorá ho vystavila nebezpečiu pádu?

Aby človek bol sám sebou. Aby nebol len divadelnou bábkou na povrázku. Ak sa človek má stať objektom, ktorý Boh môže milovať, ktorý je hodný jeho lásky, musí odrážať Jeho vnútornú povahu. Boh musel stvoriť človeka tak, aby mohol zdediť povahu svojho tvorcu. To znamená, že musí zdediť aj jeho tvorivosť. A to má človek splniť tak, že sa dobrovoľne zúčastňuje na svojom vlastnom stvorení.

Dobre. To vysvetľuje, prečo časť zodpovednosti za vývojový proces musí byť v rukách človeka, takže v procese stvorenia môžu vinou človeka vzniknúť chyby a zdržania. Prečo však Boh nevytvoril také podmienky, aby prvých ľudí nikto nepokúšal?

Boh vytvoril určite tie najlepšie podmienky pre rast Adama a Evy. Ako starostlivý rodič im vysvetlil čoho sa majú vyvarovať - vyjadrené v biblickom príkaze nejesť zo stromu. Boh však stvoril človeka so slobodnou voľou, a teda vlastnou zodpovednosťou. Tú nemohol človeku odobrať, ak sa človek v určitej situácii rozhodne nesprávne.

Ale Boh predsa dobre poznal Lu-

cifera a vedel aj to, že Adam a Eva ešte nadosiahli dokonalosť, takže si musel byť vedomý, aké veľké nebezpečie tu hrozí. Prečo nestvoril vesmír tak, aby Lucifer k prvým ľuďom vôbec nemal prístup? A dejiny by sa boli uberali priamočiaro vpred...

Dokonalý otec by predsa určite ochránil deti pred pokušiteľmi, kým nie sú sami dost silné im odolávať!

Keby to nebol Lucifer, tak by to bol nejaký iný anjel. Žiaden otec si nemôže dovoliť vychovávať svoje dieťa v úplnej izolácii. Otec musí zveriť dieťa napríklad učiteľovi v škole, ktorý má určitú zodpovednosť a môže ju aj zneužiť. Keby ho vôbec nechcel dať do školy, taká ochrana by bola kontraindikatív-

nejedli, ale nemohol zabrániť Luciferovým aktivitám, lebo právomoci boli rozdelené z vôle kohosi ešte Vyššieho.

Takáto predstava je podľa Princípu nezmyselná. Podľa Princípu existuje jediný Boh a okrem neho niet iných bohov.

Pravdaže, ale okrem Boha neexistujú žiadne iné vedomé duchovné bytosti?

Existujú anjeli ako jediné duchovné bytosti okrem Boha a človeka.

A čo víly a elfovia?

Možno sú to ľudia na rôznych stupňoch duchovného vývoja. Nemyslím, že by to boli zvláštne bytosti iného druhu.

Lenže ja mám predsa dôvodné podozrenie, že Lucifer konal s tichým vedomím Najvyššieho: lebo človek mohol rozvinúť svoje sily len tým, že musel prekonávať prekážky a odolávať zvodom.

Ak by som mal predpokladať, že Lucifer konal s tichým súhlasom Boha, musel by som pripustiť rozpor v Bohu samotnom, a teda jeho nedokonalosť. To by už nebol Boh dobra a lásky.

Ja si skôr myslím, že rozpor v Bohu samotnom a jeho nedokonalosť by sme museli pripustiť práve vtedy, keby sme predpokladali, že stvorenie sa mu vymklo z rúk a neuberá sa podľa Jeho plánov. Povedzte, čo by bolo, keby sme ani trochu neboli ochutnali z ovocia stromu poznania dobrého a zlého?

Tak by sme neboli. Lebo jedenie z toho stromu znamená sexuálny vzťah, vzťah lásky.

Keby Adam a Eva jedli až po dosiahnutí zrelosti, bol by to strom dobra; ale tým, že jedli predčasne, stal sa stromom zla. Ak jeme nezrelé ovocie, môžeme si len pokaziť žalúdok.

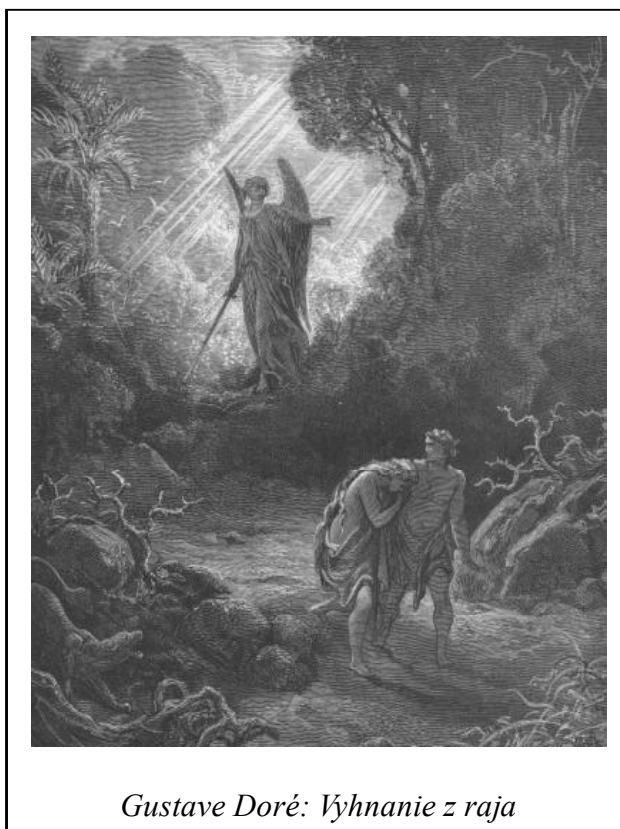
Čo by teda bolo, keby sme jedli až v pravý čas?

Nepoznali by sme zlo.

A poznali by sme, čo je dobro, keby sme nepoznali zlo?

Ja myslím, že áno. Nepotrebujem si najprv skaziť žalúdok na to, aby som vedel, čo je dobré.

Ale nevyrývajú sa veci do nášho vedomia práve prostredníctvom uvedomenia si protikladu? Uvedomuje si niekto, kto vyrastie zahrnutý pohľadom, že sa má dobre?

Gustave Doré: Vyhnanie z raja

na, lebo by poškodzovala to, čo chce ochraňovať.

Z biblie je pravda očividné, že Jahve mal emimentný záujem, aby mu z toho stromu nejedli. Ale ste si istí, že ten Jahve, ktorý viedol izraelitov, je Najvyšší Boh? Židovský Jahve, to bol boh Mesiaca; okrem neho je takých Jahve v našej slnečnej sústave aspoň desať; a nad nimi v zodiaku d'alsích dvanásť Jahve. Mám dojem, že aj na niektorých miestach biblie je titulovaný ako Jahve-Elohim: elohim, to sú mocnosti, to je jedna z hierarchií, ale nijako nie tá najvyššia. Možno, že Jahve si naozaj želal, aby ľudia zo stromu poznania

Aby sme poznali dobro, nepotrebujeme poznať zlo. Ani malé dieťa nepotrebuje zažiť niečo hrozné, aby vedelo čo je to rodičovská láska. Jednoducho to cíti vo svojom srdci. Ja nepotrebujem rakovinu pľúc na to, aby som poznal, že nechcem fajčiť. Keď ma má niekto rád, tak viem, čo je to mať rád, čo je byť šťastný, nepotrebujem nenávisť...

Ale akú kvalitu by mala tá láska? Ako by sme mali spoznať tú pravú lásku, keď nie v kontraste s tým, čo láska nie je? Je naozaj cnostný taký človek, ktorý nikdy nepoznal, čo je nerest? Či nie je dobro nevedomého dobráka nezáživné? Či nie je naopak dojímavé a nedotkne sa nás to hlboko, keď sa niekto rozhodne pre dobro uprostred noci zla? Čo by nám znamenalo celý ten úžasný boj dobra so zlom, čo by nám znamenala naša sloboda, keby že si ju nemusíme sami vybojovať? Čo by znamenala láska, keby že kvôli nej nemusíme prekonávať prekážky a zvody? Ja tvrdím, že Najvyšší dovolil nie jednému, ale hneď viacerým diablom, aby nás zvädzali!

Predstava Boha, ktorý poveril diabla pokúšať človeka, Božie dieťa, je podľa mňa perverznejšia! Taký Boh by musel byť sadista. Je obviňovaním Boha z tých najhorších zločinov! Niečo podobné nepredpokladáme ani o tom najhoršom rodičovi. Každý chce svojim deťom len to najlepšie.

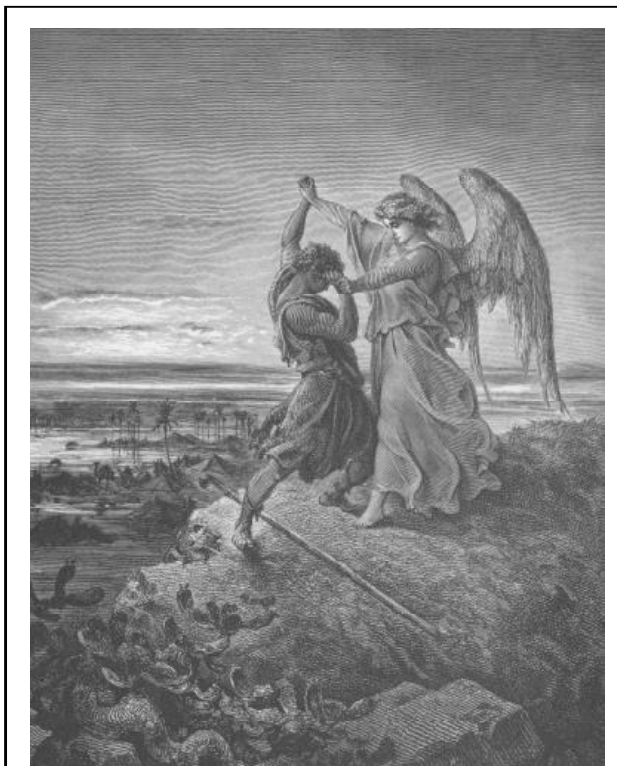
Ach pravdaže, to si rodičia myslia, že chcú deťom to najlepšie - ale čo ak sami nevedia, čo je dobré? Niektorí rodičia si napríklad myslia, že pre ich dieťa bude najlepšie, ak mu odstránia z cesty všetky prekážky a zvody, najlepšie keby vôbec nepoznalo "zlý svet". Uľahčujú mu tak fyzické bytie a pripravujú duchovnú skazu. Jedného dňa sa ich potomok ocitne uprostred skutočného sveta sám a bude to t'ut'mák, ktorý si popáli prsty na prvej veci, ktorej sa chytí. To nie je žiadna rodičovská láska, ale rodičovský egoizmus.

Boh práve nie je taký egoistický rodič, ktorý chce mať z detí skleníkové kvetiny. Rodič, ktorý chce, aby jeho dieťa malo nejaký vlastný život, sa musí dokázať dívať aj na to, ako

je jeho dieťa vystavené určitému nebezpečeniu: musí mu dať samostatne riešiť situácie, v ktorých je konfrontované so zlom.

Prečo človek po páde nezomrel, ako mu bolo povedané: "ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš"? Nedodržel Boh svoje slovo?

Svedkovia Jehovovi to vysvetľujú tak (pretože oni neuznávajú existenciu duše), že Adam síce žil po vyhnaní z raja ešte osemsto rokov, ale pretože je napísané, že tisíc rokov je ako jeden deň, znamená to, že zomrel ešte v ten istý deň, ako zhršil.

Gustave Doré: Zápas Jáкова s anjelom

Ale my si nemyslíme, že to je dobré vysvetlenie. Smrť spôsobená pádom nie je fyzická, ale duchovná smrť. Človek stratil spojenie, schopnosť vnímať duchovný svet.

Ako chápete vzkriesenie? Má byť človek vzkriesený vo fyzickom alebo v duchovnom tele?

Vzkriesenie je prechod zo smrti do života. Práve preto, že smrť spôsobená pádom je duchovná smrť, slová život a smrť sa tu vzťahujú na ducha človeka. Život znamená žiť v oblasti Božej vlády a splňať Bohom daný účel života. Byť mŕtvym znamená stav bytia oddeleného od Božej lásky. Preto Ježiš hovoril o niektorých ľuďoch ako o mŕtvych, ho-

ci boli živí. Vzkriesenie je prechod z oblasti Satanovej vlády do oblasti priamej Božej vlády.

Bude to teda postupný proces?

Áno, vzkriesenie chápeme ako postupný proces, ktorý má viac stupňov a zavŕši sa počas tzv. posledných dní.

Niektoré cirkvi, ako svedkovia Jehovovi veria vo vzkriesenie vo fyzickom tele. Podporujú svoju mienku napríklad Matúšom 27:52 "...hroby sa otvárali, mnohé telá zosnulých svätých boli vzkriesené, vyšli z hrobov a po Jeho (Ježišom) vzkriesení prišli do svätého mesta a ukázali sa mnohým."

Áno, tento verš zdanlivo podporuje vieru vo fyzické vzkriesenie. Ale keby sa to udialo doslova fyzicky, neuskutočnila by sa história prenasledovania raných kresťanov. Izraeliti predsa ukrižovali Ježiša vo viere, že nie je Pán. Ale keby videli prorokov vychádzať z hrobov a počuli, že svedčia o Ježišovi ako o Mesiášovi, neuverili by v Neho? Okrem toho výsledkom vzkriesenia je večný život. Keby išlo o vzkriesenie fyzického tela, museli by sme dodnes starozákonných prorokov vidieť chodiť medzi nami.

Takže ani Ježiš nevstal z mŕtvych vo fyzickom tele?

Nie, vstal v duchovnom tele. Keby bol vstal v obyčajnom ľudskom tele, nemohol by sa objavovať naraz na viacerých miestach alebo chodiť cez steny. (Ján 20:19)

Ale hovorili sme, že v duchovnom tele žije po smrti ďalej každý. Aj duchovia po smrti žijú ďalej a prejavujú sa. Ako sa potom líši Kristovo zmŕtvychvstanie od obyčajnej smrti? Prečo sa hovorí, že Kristus zvíťazil nad smrťou?

Rozdiel je v úrovni duchovného života. Človek padol, teda duchovne zomrel. Kristus nikdy nepadol, teda duchovne nezomrel. Zvíťazil nad každým pokúšením, nikdy sa neoddelil od Boha.

Lenže keď Ježiš vôbec duchovne nezomrel, tak ako mohol vstať z mŕtvych? Lebo kresťanstvo vyzdvihuje Ježišovo zmŕtvychvstanie tak, ako keby ostatní z mŕtvych nevstali; inak by to predsa nemalo taký význam. Ale keď hovoríte, že Ježiš nevstal z mŕtvych ani fyzicky ani duchovne, čo potom vlastne urobil?

Ježiš ako prvý otvoril duchovnú ob-

láciu medzi ľuďmi a Bohom. Keby bol vstal v obyčajnom ľudskom tele, nemohol by sa objavovať naraz na viacerých miestach alebo chodiť cez steny. (Ján 20:19)

last' dovtedy pre človeka neprístupnú - raj.

Centrálnou témou učenia Princípu sú "dejiny vzkriesenia" alebo "dejiny spásy". Boh vymyslel plán, ako obnoviť ľudstvo z padlého stavu späť do pôvodného stavu. V čom tento plán spočíva?

Pád znamená, že Adam a Eva sa odklonili od Boha a dostali sa pod vládu Satana. Založili tak nepravú rodinu a stali sa zakladateľmi nepravkej rodovej línie, založenej na egoizme a nezrelej, sebeckej láske. Preto cieľom Božieho plánu je v prvom rade obnoviť muža a ženu, reprezentujúcich Adama a Evu, ako Pravých rodičov, upriamených na Božiu pravú lásku, aby sa tak mohla vytvoriť pravá rodina. Z tohto nového Adama a Evy potom vzíde nová rodová línia, pravý svet, ako to Boh pôvodne plánoval.

A ako sa má vytvoriť tá pravá rodina?

To je úloha mesiáša, dať učenie, konkrétny návod a uskutočniť príklad vzorovej rodiny. Ostatní sa potom na nich "naštepia".

Ako sa na nich "naštepia"? Musia sa stať ich fyzickými potomkami?

Nie, stačí ak človek prijme mesiáša duchovne, ak sa stane jeho duchovným potomkom. Narodíť sa znamená získať rodičov. Teda prijať nových duchovných rodičov znamená znovu sa narodiť.

Potom už nevedí, že človek zdedil dedičný hriech po svojich fyzických rodičoch? Môže sa ho počas života zbaviť?

Áno. Mesiáš za dobrovoľnej účasti človeka ho zbaví dedičného hriechu.

A ako sa na mesiáša "naštepia" tí, čo už dávno zomreli?

Musia sa vrátiť. No nie vo forme reinkarnácie, ale vo forme spolupráce so živými. Človek, ktorý zomrel a svoju misiu nedokončil, musí sa vrátiť a spolupracovať s takým človekom na zemi, ktorý má rovnakú misiu a rovnaké duchovné dispozície. Fyzické ja jednotlivca na zemi pritom slúži ako fyzické ja aj pre navrátenú duchovnú bytosť.

Nemohol by sa človek zbaviť dedičného hriechu sám, napr. zbožným životom?

Nie, to nie je možné. Jediný, kto môže odstrániť dedičný hriech je Mesiáš. Preto sa človek musí napojiť na Mesiáša.

Ale ako sa môže narodiť mesiáš, teda ten prvý, čo sa narodí bez de-

dičného hriechu, keď musí zdediť hriech po rodičoch? Nie je to začarovaný kruh?

Nie. Mesiáš sa musí narodiť očistený. To je úloha Boha.

Neporušuje tým Boh svoje vlastné zákony, keď urobí výnimku?

Narodenie Mesiáša nie je nadprirodzeným porušením zákonitosti; ale je to jedinečný akt. Boh pripraví túto situáciu. Človek v priebehu dejín - teda Božej prozreteľnosti - pre to položí určité podmienky.

A narodil sa už? Prečo sa doteraz nepodarilo obnoviť človeka do pôvodného stavu, keď je to hlavný cieľ?

Aby mohol mesiáš splniť svoju úlohu, musí na zemi nájsť ľudí, ktorí sú ochotní spolupracovať. Boh ho nemôže poslať do nepripraveného sveta, ovládaného Satanom, lebo satanský svet by ho chcel odstrániť. Preto je nevyhnutné, aby ľudia, medzi ktorými sa narodí, splnili určité podmienky, prešli určitou prípravou.

Na to Boh najprv vyvolí jedného človeka, ktorý ho naozaj ctí a poslúcha. S jeho pomocou potom vybuduje rodiny, rody a národy, ktoré slúžia za základ pre príchod mesiáša.

V čom spočívajú tie podmienky, ktoré musia splniť?

Tie podmienky spočívajú v tom, že v situáciách, ktoré sú analogické situáciám, aké sa odohrali na začiatku počas pádu, musia teraz preukázať opačné reakcie ako boli tie, ktoré viedli k pádu. Napríklad: To, že Adam a Eva prekročili Boží príkaz, bolo výrazom neviery. Podmienka odškodnenia je, aby vyvolený človek alebo národ preukázali v podobnej situácii pevnú vieru. Napríklad *Noe* mal za úlohu postaviť loď, archu na vrchole kopca, na ktorom nebola žiadna voda. Čiže musel urobiť niečo nepochopiteľné, čo odporuje zdravému rozumu. Všetci sa mu pre to vysmiali. Ale *Noe* bol presvedčený, že Boh to od neho chce a tak poslúchol. Preukázal teda veľkú vieru. Od *Abraháma* chcel Boh, aby obetoval svojho jediného syna *Izáka*. *Abrahám* bol rozhodnutý to urobiť. Tak vybudoval tzv. základ viery, čiže obnovil vertikálny vzťah k Bohu. Okrem toho je treba vybudovať tzv. substanciálny základ, čiže obnoviť horizontálne vzťahy. Napr. *Izákovi* synovia *Ezau* a *Jákob* boli vlastne v pozícii *Kaina* a *Ábela*. *Ezau* chcel zabiť *Jákoba*, ale nakoniec si odpustili a zmierili sa. Čiže v situácii, ktorá pôvodne viedla k pádu, dokázali

reagovať opačne. Tým vybudovali tzv. substanciálny základ na úrovni rodiny.

Keď tomu dobre rozumiem, tak Boh zamýšľal obnoviť ľudstvo čím skôr; teda, keby všetko išlo dobre, už *Noemove* časy by sa boli mali stať poslednými dňami?

Áno.

Tak prečo sa to tak dlho nedarilo a odkladalo?

Pretože Bohom vyvolené postavy opätovne tragicky zlyhávali vo svojej misii. *Noe* síce splnil svoju úlohu, ale kvôli zlyhaniu jeho syna *Cháma* sa dispencácia musela odložiť o 400 rokov. Aj *Abrahám* aj *Mojžiš* robili chyby, ktoré mali ďalekosiahle dôsledky na celý izraelský národ...

...*Noe* sa opil a jeho synovia sa na tom pohoršili a kvôli tomu sa Božia dispencácia odložila o päťsto rokov. *Abrahám* nedokázal pri obeti rozdeliť hrdličku a holuba a výsledkom bolo štyristoročné otroctvo v Egypte. *Mojžiš* chybné uderil palicou o skalu dvakrát namiesto raz - myslíte to vážne, že kvôli takýmto drobnostiam Boh uvalil na Židov desaťročia a stáročia útrap?

Zdanlivo to vyzerá, ako keby Boh trestal ľudí za maličkosti. Ale to nebolo len kvôli tomu, že *Mojžiš* uderil skalu palicou o jedenkrát viac. Tieto centrálné postavy, ako *Noe*, *Abrahám*, *Mojžiš* stelesňovali v sebe duchovný stav celého národa. A *Židia* po odchode z Egypta - napriek záračným znameniam a ochrane, ktorú im Boh preukazoval - opäť a opäť strácali vieru, hádali sa medzi sebou a nedokázali sa zjednotiť okolo *Mojžiša*. Božia dispencácia sa tým predlžovala až do *Ježišovej* doby.

Teda až v čase *Ježišovho* príchodu bol židovský národ po všetkých stránkach pripravený, aby mohol prijať mesiáša. Podarila sa *Ježišovi* jeho misia?

Podarila, ale iba čiastočne.

Ako to?

Misia, ktorá sa mu podarila, bola jeho osobná. Dosiahol úroveň ideálu dokonalého človeka na úrovni jednotlivca. Čo sa mu nepodarilo je, že nemohol založiť rodinu, ktorá by sa stala základom nebeského kráľovstva na zemi.

Ako by sa stala základom? Fyzicky, alebo len duchovne, ako vzor?

Ako vzor. Boli by prvým párom, ktorý dosiahol ideál, stali by sa pravými rodičmi, duchovným otcom a matkou. Pre určitý počet ľudí aj fyzickým otcom a matkou, ale ostatní by sa mohli duchovne premeniť.

A keď je tu len otec, tak sa nemôžu?

Byť otcom znamená mať deti. To nie je bez matky možné! Vzor musí byť úplný a fyzicky uskutočnený. Kráľovstvo nebeské začína ideálnou rodinou. Jednotlivec, aj keď je dokonalý, nemôže nebeské kráľovstvo založiť, lebo predstavuje iba polovicu Boha. Pár predstavuje Boha celého.

Inak to nejde?

Evidentným dôkazom toho, že to nejde, je kresťanstvo. Krst pri narodení by mal zbaviť človeka dedičného hriechu - ale nezabavuje ho.

Naozaj, ako to?

Keby krst zbavoval dedičného hriechu, tak by predsa deti pokrstených nemuseli ísť znova na krst!

Znamená to, že aj Ježiš zlyhal?

Nie, ale nemal možnosť svoju misiu dokončiť.

A to nebolo Ježišovou vinou?

Nie, bola to skôr vina ľudí okolo neho, ktorí reagovali nesprávne. Predovšetkým Jána Krstiteľa. Ján Krstiteľ bol v tom čase vyvolenou, centrálnou postavou, ktorá mala "urovnať cestu Pánovi", pripraviť Kristov príchod. Ján však Ježiša nenasledoval. Okrem toho Izraeliti verili Malachiášovmu proroctvu, že ešte pred mesiašom musí prísť Eliáš. Ježiš povedal, že Ján Krstiteľ je Eliáš, ale Ján nepochopil, že prišiel ako Eliáš a poprel to. A Ján mal veľkú autoritu a vplyv na utváranie verejnej mienky. Bol všeobecne uznávanou náboženskou osobnosťou, zatiaľ čo Ježiš bol len synom tesára. Ján mal reputáciu cnostného pustovníka, ale Ježiša poznali ako niekoho, kto spochybňuje zákony a stýka sa s pochybnou spoločnosťou. Bez Jánovej podpory bolo veľmi ťažké pre židovský národ uveriť v Ježiša a nasledovať ho.

Ale keď pri krste v Jordáne Ján Krstiteľ videl zostupovať holubicu na Ježišovu hlavu a prehlásil, že Ježiš je mesiaš, nie?

To bola len bezprostredná reakcia na duchovný zážitok. Neskôr však došiel k pochybnostiam, či je Ježiš mesiašom (Mt 11:3) a ešte z väzenia poslal dvoch učeníkov, aby sa Ježiša opýtali: "Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme iného čakať?"

Ján mal byť predsa prvý, ktorý by

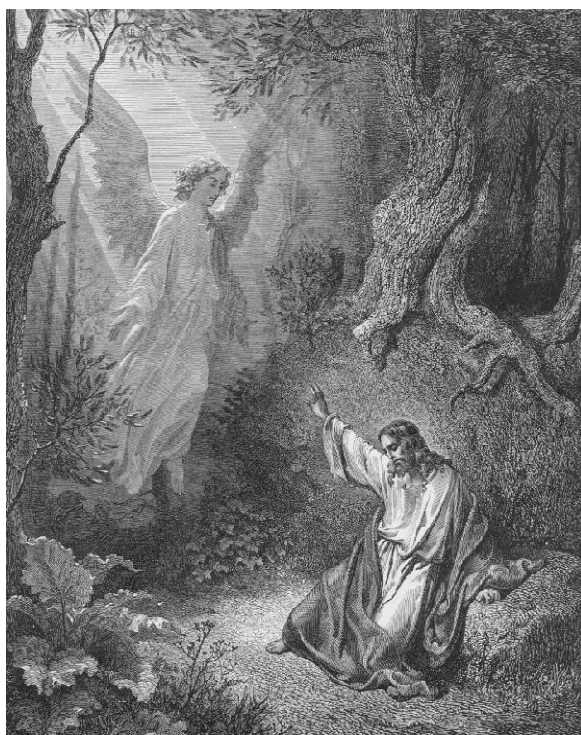
sa mal stať Ježišovým učedníkom, ale paradoxne sa ním nestal. Tým, že sa nepridal k Ježišovi, nestal sa pomocou, ale naopak prekážkou medzi Ježišom a vyvoleným národom.

Takže Ježiša nemali ukrižovať?

Nie. Ukrižovanie Ježiša bolo bolestným omylom. Židia dvetisíc rokov vrúcne túžili po príchode mesiaša. A keď mesiaš konečne prišiel, vyvolený národ tragicky zlyhal a nespoznal ho.

Čo by sa stalo, keby ho neboli ukrižovali?

Keby ho židia boli uznali, vytvorilo by sa nebeské kráľovstvo už pred 2000 rokmi. Kresťanstvo ani islam by nemuseli existovať. Ježišovo učenie by sa rýchlo rozšírilo po svete a skôr než

Gustave Doré: V Getsemanskej záhrade

by dosiahol 40 rokov, získal by na svoju stranu Áziu a Rím.

Ale kresťania tvrdia, že Ježišova smrť vrátane Judášovej zrady boli predurčené ako pôvodný Boží zámer. Väčšina cirkví pokladá za najdôležitejší fakt práve to, že Ježiš vykúpil ľudí svojím utrpením na kríži a svojou smrťou.

Nebolo to tak. Božia vôľa pre vyvolený národ bola predsa jasná: prijať mesiaša, veriť v neho a prijať spasenie (Ján 6:29, 10:37,38). Ľud Izraela vôbec nechápal, kto je Ježiš Nazaretský, lebo ešte keď visel na kríži sa mu posmievali a pokrikovali, že v neho uveria ako v spasiteľa, len ak zostúpi z kríža. Aj

apoštol Pavel svedčí: "...múdrost' Božiu ... a nikto ju neznal z kniežat tohto veku, veď keby ju boli poznali, neboli by Pána slávy ukrižovali." (1 Kor 2:8)

Prečo potom Izaiáš 53 prorokuje baránkovi Božiemu utrpenie a smrť?

Izaiáš prorokuje aj to, že mesiaš príde ako Boží Syn a Kráľ kráľov a založí nebeské kráľovstvo na zemi. Izaiáš v skutočnosti predvída dve alternatívy, podľa toho, či v Božieho Syna uveria alebo nie. Preto na začiatku 53. kapitoly pochybuje: "Ale kto uveril našej zvesti?"

Veď keby sa mohla Božia vôľa pre spasenie človeka uskutočniť len ukrižovaním, prečo by Boh trávil tak veľa času prípravou vyvoleného národa? Nie preto, že nechcel svojho Syna odovzdať do rúk neveriacim?

V Getsemanskej záhrade sa Ježiš modli: "Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich." (Mt 26:38) A túto modlitbu vyslovil nie raz, ale trikrát! Vo verši 42 a 44 opakuje to isté.

Kresťania to vysvetľujú tak, že to vyslovil z určitej ľudskej slabosti, či krehkosti, pretože bol aj človek...

Myslíte si, že Ježiš Kristus, spasiteľ ľudstva, by opakovane takto prosil zo slabosti? Prvý kresťanský mučeník Štefan a mnohí martýri po ňom sa nikdy nemodlili pre takúto slabosť. Žiadali niekedy: "nech ma tento kalich minie", keď umierali? Ako môžeme povedať, že Ježiš bol slabší ako títo martýri? Nebrali mučeníci svoju odvahu zomierať práve od Ježiša? A zvlášť vtedy, ak by účelom Jeho príchodu bolo spasiť celé ľudstvo smrťou na kríži! Bol by potom nejaký dôvod, aby sa chcel vyhnúť práve tomu, čo bolo účelom jeho príchodu?

To je pravda, keby bolo Ježišovo ukrižovanie jedinou cestou ku spásu ľudstva, ochotne by predsa zomrel na kríži aj tisíckrát!

Ježiš bol v skutočnosti sklúčený, lebo myslel na svoju misiu, ktorú už nebude môcť dokončiť.

Bol toto podľa vás dôvod, prečo Kristus sľúbil, že príde ešte raz?

Áno.

Je reverend Mun Kristus, ktorý sa vrátil?

Dokončenie v budúcom čísle

PANNA ORLEÁNSKÁ. ŽIVOT A SMRT JOHANKY Z ARKU

(Dokončení zo Sophie 6)

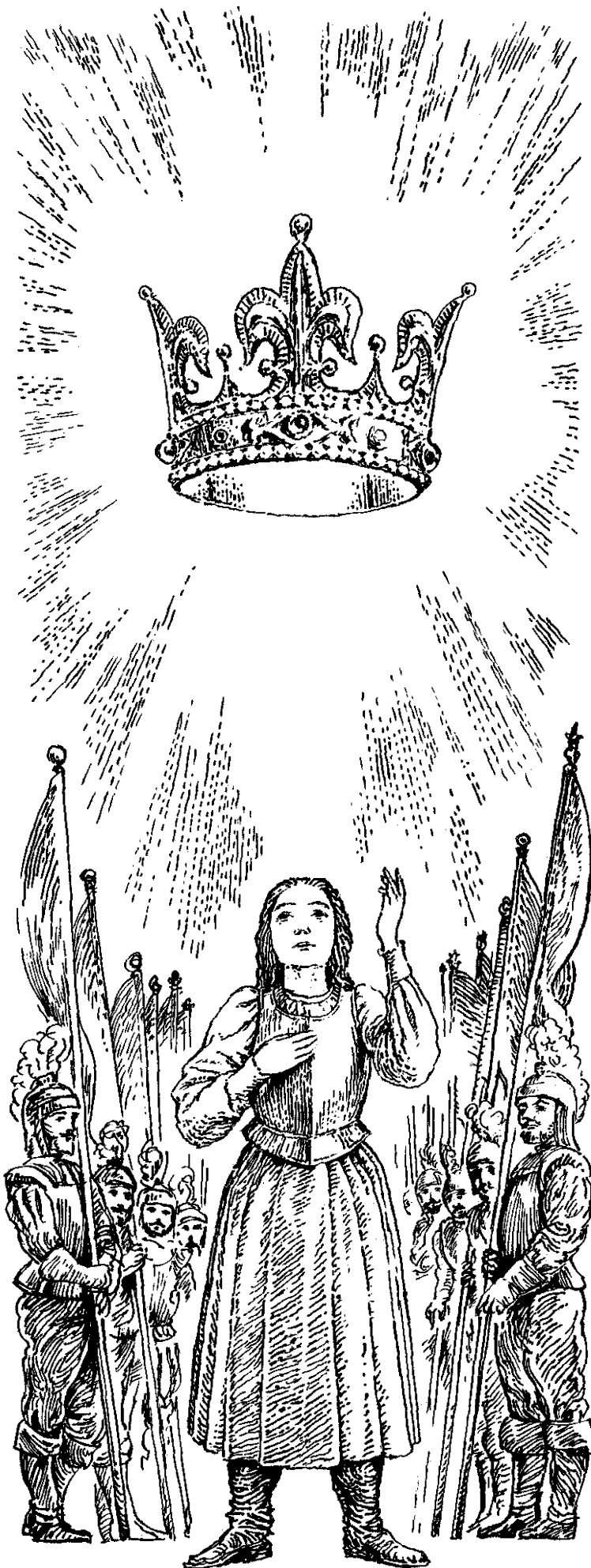

Johanka šťastne vyplnila již dvě části svého úkolu: osvobodila Orleans a dovedla krále do Remeše ke korunovaci a tak jí zbývala ještě třetí část úkolu - úplné osvobození vlasti od jejích nepřátel. Stála nyní na vrcholu své slávy; celý národ francouzský velebí ji co Bohem poslanou osvoboditelku a vojsko

ji zbožňovalo co vůdkyni k jistému vítězství - avšak přes to obává se vítězná vůdkyně zrady, na níž byla upozorněna "tajemnými hlasy z neviditelna". Tato zrada, jež má zřídlo v samém dvoře královském, znemožňuje vykonati Johance poslední část jejího úkolu. Zaručovala, že i hlavní město Paříž podrobí poslušnosti k svému králi a proto chtěla hned od Remeše táhnouti s vojskem na Paříž - ale zrádný ministr La Trimouille vyhledává jen vlastního prospěchu ke škodě krále a k záhubě říše francouzské a jsa stále ve spojení s Angličany a jich pomahačem, vévodou Burgundským pod rouškou diplomacie, zcela bezpečně tak páchal hanebnou zradu - stále zdržoval brannou akci Johanky, aby tak zatím nepřátelé mohli posil nabrati a Paříž dobře opevniti. Vévoda Burgundský na oko slíbil, že do 14 dnů vydá králi Karlu Paříž bez boje a tak, an již není vojska zapotřebí, rozpustil jej král z návodu svého zrádného ministra!

Johanka čekala se svými vůdci - ale když lhůta vypršela a o vydání Paříže nebylo řeči, vytáhla v čele 12-tisíců mužů k Paříži navzdor odporu ministra a bez svolení krále a již 8. září v den Narození Panny Marie, vedla vojsko k útoku na Paříž se strany od města Saint Denis, které nejdříve dobyla. Při osobní přehlídce příkopů kol Paříže byla raněna šípem, který jí projel stehnem a proti své vůli, ač chtěla svou přítomností vojsko povzbuzovati v útoku, byla zbrocena jsouc krví, mocí odnesena až do Saint Denis na rozkaz pana Caucourta, který byl přívržencem ministra La Trimouilla. Vojsko vedené vévodou Alenconským chce plniti rozkazy Johančiny stůj co stůj dobýti Paříže a staví k tomuto účelu most přes řeku Sequanu u Saint Denis - ale z rozkazu královského, návodem jeho ministra musí se most zbořiti a dalším rozkazem 13. září rozpuštěna celá armáda.

Sobecká, velezrádná politika La Trimouilla zvíťazila nad vlasteneckou politikou Johančinou a to z rozkazu krále! Hluboký žal nad zmařeným úkolem, naplnil duši šlechtné dívky, jež opouštěla bojiště, poražena ne vítězným nepřítelem, ale podlostí svého

krále, pro něhož nadšeně bojovala! Před svým odjezdem kázala své odění rytířské i se zbrojí pověsiti v kostele Saint Denisském.

Král uzavřel příměří s vévodou burgundským ale Angličané nedbajíce toho, napadli rychle a dobyli města, která se dříve sama přihlásila k svému dědičnému králi a krutě ztrestali jich obyvatelstvo za konanou vlasteneckou povinnost. Dobyli znovu i města Saint Denis, kde se vítězoslavně zmocnili odění a zbroje Johanky. Rekyně zavržena králem a zrazena jeho ministrem, zůstala nadále zbožňovanou osvoboditelkou vlasti, jejíž nižší kněžstvo s lidem vznášelo v kostelích modlitby za hrdinskou dívku, jejíž slavná pověst šla až za hranice a naplňovala celou Evropu nelíčeným obdivem - ale vysoké kněžstvo, sleduje politiku dvorní, nechovalo žádných sympatií pro osvoboditelku, kterou Bůh poslal vlasti bez svolení jejích biskupů!

Ač Johanka dobře znala pletichy ministra La Trimouilla, a že jen on jest strůjcem překážek a obtíží v jejích úkolech, měla však vzdor tomu stále dosti odvahy podstoupiti boj proti zrádné politice, směřující k záhubě Francie a tak se začátkem října 1429 opět objevila na dvoře královském a poukazujíc na potměšilé Angličany, jak neustále v nepřátelství pokračují, dostala od krále pro svou osobu nové povolení k válečnému tažení do krajin, jichž se příměří netýkalo - ale vojsko nedostala a tak jen s malou armádou, dobrovolně se k ní přihlášených ozbrojenců, vytáhla koncem října do pole a již v prvních dnech listopadu, dobyla města Saint Pierre a několik městeček okolních a dalších vítězství použila ihned k tomu, že vyzvala své vojsko k okamžitému tažení na Paříž - ale tomu se vzepřeli někteří vůdcové, jež Johance přidělil ministr La Trimouille, an prý ještě není příhodný čas a že jest nutno dříve ještě obléhati město La Charité nad Loirou! Vzdor tomu, že Johanka tušila zlý osud a že i "hlasy z neviditelna" jí od toho zrazovali, svolila k smluvenému návrhu vůdců podle piklů La Trimouilla a vydala se k obléhání města La Charité, kde bylo vše již připraveno k tomu, aby po marném obléhání získal město sám ministr a aby zničena byla důvěra v Johanku jak u krále, tak i u vojska. Postaral se, aby se nedostávalo

potravin a válečných potřeb a když po měsíc trvajícím marném obléhání hladové a znavené vojsko počalo již reptati, ke konci prosince podle úmluvy zrádců nočním náhlým výpadem nepřátel bylo rozehnáno se ztrátou všech děl. Na to již 11. ledna 1430 velitel nepřátelské posádky, podplacen ministrem La Trimouillem, sám bez boje odevzdal králi Karlu město La Charité.

Johanka se odebrala ke královskému dvoru, toho času v městě Mehun, kde ji král z návodu ministra chtěl udělat dvorní dámou a za tím účelem jí i její rodině udělil šlechtické jméno "Du Lys" - ale Johanka nikterak netoužila býti přítelkyní lehkomyšlného krále a nadále používala mužského oděvu, aniž kdy používala uděleného jména a znaku šlechtického a nadále užívala svého slavného jména "Johanna Panna". Také se ještě stále nevzdávala naděje, že jejímu vlasteneckému citění podaří se zvítězit nad zrádnou

politikou La Trimouilla.

Johanka doufala strhnouti krále do válečného proudu pomocí samovolného pozvednutí národa. Za tím účelem 19. ledna 1430 navštívila vděčné jí město Orleans, kde byla s velikou slávou a nádherou uvítána. Odtud rozeslala posly ostatním městům s vyzváním, aby pokračovali ve svatém boji proti uchvatitelům vlasti. Ke konci února vrátila se opět ke královskému dvoru, který byl právě hostem ministra La Trimouilla na jeho hradě Sully nad Loirou, aby krále pohnula k obnovení boje proti Angličanům, což však král naprosto odmítl - byl však ochoten podle ďábelského plánu La Trimouilla učinit vlasteneckou rekyni svou nevěstkou! Mezi zhejralým králem a cnotnou pannou přihodilo se na hradě cosi s čímž se král nikdy nechtěl a co šlechtná Johanka na svého krále nikdy neprozradila - ale aby uchránila svoji čest, opustila tajně hrad Sully 28. března s malou svou

družinou, aniž se s králem rozloučila. Opustila dvůr královský navždy - ale odhodlala se vésti válku s Angličany sama na svou pěst!

V dubnu dobyla měst Lagny a Melun a vyhovíc prosbám obleženého města Compiegna vévodou Burgundským, jež posla k Johance vyslalo, vtáhla se 400 ozbrojenci do města. Ač byl v blízkosti obleženého města i Anglický tábor a hrozilo nebezpečí, že se připojí k Burgundským a tím spíše se spojeným nepřátelům podaří uloupiti králi Karlu VII. dosud věrné město, poslal král ohroženému městu na pomoc celých 70 mužů! Ihned po svém vtažení do města odebrala se Johanka do kostela sv. Jakuba a tam četně přítomnému obyvatelstvu po mši svaté prohlásila: "Drazí přátelé, pravím vám, že mně hanebně zradili a prodali a že v krátkém čase vydána budu na smrt!" Projevila jen to, co jí samé bylo "hlasy z neviditelna" sděleno a předpověděno!

Johanka provedla 24. května 1430 zdařilý výpad z města a již se hnala vítězně na hlavní tábor vévody Burgundského, při čemž jí měl pomoci královský velitel města Vilém de Flavy tím, že měl současně udeřiti na ležení Angličanů - ale uvedený velitel byl zrádce a stvůra ministra La Trimouilla, který nejen že výpad na Angličany neučinil, ale se strany jich tábora otevřel brány města - takže menší část Angličanů obsadila otevřené brány a zbývající větší část přispěla Burgundům ku pomoci a tak byla Johanka se svými obklíčena velikou přesilou nepřátel a marně dodávala odvahy svému lidu, jenž v strašném zmatku hledal spásy v útěku - ale hrdinská panna, poznavše provedenou zradu Viléma de Flavy, odhodlána raději padnouti, bojovala jako lev a mnoho nepřátel pobila, ale byla s koně stržena (jsouc ve svém rytířském odění poznána) a co vzácná kořist zajata prostým žoldákem rytíře de Wandonne, který ji postoupil svému lennímu pánu Janu Lucemburskému, který ji uvěznil na svém zámku Beaulieu. Byla zajata i se svým bratrem Petrem a náčelníkem jejího komonstva rytířem Janem D'Aulonem. Zrádný ministr La Trimouille byl konečně navždy zbaven své soupeřky!

Johanka učinila pokus uniknouti ze svého zajetí, který se však nepo-

dařil a její věznitel, aby vzácnou kořist zabezpečil, vsadil ji na jiný, mnohem bezpečnější svůj zámek Beaurevoir, ale poněvadž i tento - později tak slavný Jan Lucemburský potřeboval peněz, prodal Johanku Angličanům za 10.000 dukátů, ač ji nabízel i francouzskému králi k vydání za totéž výkupné - ovšem bídný král Karel VII., jemuž Johanka vsadila na hlavu korunu královskou a svou hrdinskou odvahou zachránila legitimní právo královské, sám k jejímu vykoupení charakteru neměl, ačkoliv národ francouzský, sám s radostí by si byl zbožňovanou pannu vykoupil, jen kdyby k tomu byl jeho král svolil, jenž dobře věděl, co Johanku očekává z rukou Angličanů, co oni jí slibovali již při jejím obléhání Orleansu, jakmile jen jim do rukou upadne - ale pro nešťastnou pannu nebylo u královského dvora smilování! Za to Angličané nelitovali peněz za Johanku, aby zadost učinili své touze po pomstě, avšak jednalo se jim o to, aby Francouzové sami na ní vykonali krvavé dílo pomsty, aby potupnou smrtí vlastenecké rekyně, co zlé čarodějnice, bylo potupeno vlastenecké nadšení národa francouzského a že jemu usouzeno jest samým Bohem, aby sklonil svou šíji pod jářmo Angličanů. Podařilo se jim získati snadno bídné nástroje mezi Francouzi, hlavně v osobě Beauvaiského biskupa Petra Gauchona (čteno Cochon, což v jazyku francouzském - ta ironie - značí "svině"), který se Angličanům prodal za odměnu, jak smlouva zněla: "Petr Gauchon, biskup Beauvaiský, vymůže na inkvisičním soudu ortel smrti na hranici pro Johannu D'Arc a za to se stane arcibiskupem města Rouenu".

Johanka byla 28. prosince 1430 převezena do vězení v městě Rouenu v Normandii, kde ihned proti ní zahájen inkvisiční soud pod dozorem Angličanů, kteří prohlásili, kdyby jí neodsoudil k smrti soud inkvisiční, že tak učiní světský soud Angličanů. Podle tehdejších náhledů nemohla býti nástrojem ďábla žena, jsoucí ještě pannou a proto podrobena Johanka tělesné prohlídce zvláštní ženskou komisí, která shledala a potvrdila její panenství, což ovšem se nehodilo Angličanům a proto pojali ďábelský

plán proti Johance, která v tmavém žaláři spoutána jsouc na rukou a těžkým řetězem kolem těla, takže se jen málo pohybovat mohla, nebyla nikdy sama, neb měla stále u sebe smečku zpustlých žoldněřů anglických, kteří sprostými vtipy stále ji uráželi a těmto zpustlíkům dán rozkaz, aby nešťastnou dívku hanebným útokem zbavili panenství, aby vyvráceno bylo tvrzení ženské komise a aby soud měl důkaz styků dívky se satanem - avšak mužský oblek a neobyčejná síla Johanky, zesilované ještě pomocí "neviditelná", byly její spásou! Když hanebné útoky žoldněřů stále selhávaly, pokusil se jeden lord anglický o to, co se nepodařilo žoldněřům - ale ani jemu se hanebný úmysl nepodařil, neb zoufalost statečné dívky a pomoc

z "neviditelná" dodávaly jí stále nadpřirozené síly!

Inkvisiční soud, předsednictvím biskupa Gauchona denně vyslychal Johanku, která však s neobyčejným důvtipem dovedla odpovídati tomuto sboru učených bohoslovců a kněží a mařila tak jich snahy usvědčiti ji stůj co stůj z kacířství. Stála pevně na tom, že vždy jednala podle vůle Boží, která jí byla zázračným způsobem zjevována a že nebyla ve spojení s ďáblem, kterého by jistě poznala, kdyby se jí byl zjevil na místě archanděla Michaela! Několik z přisedících soudu, přesvědčených o Johančině nevině, tajně prchlo z města a jiní opět jen s nelibostí měli účast na dalším soudu a když biskup Gauchon navrhoval, aby Johanka byla mučena katem a tak

donucena sama sebe uznati za vinnou, nedocílil většiny hlasů k provedení necitelného jeho návrhu. Obrátil se tedy poselstvím k Pařížské Universitě o pomoc, kteráž ochotně úřední listinou schválila jednání biskupovo a inkvisičnímu soudu dala pokyn k bezodkladnému odsouzení Johanky, uznávajíc ji za "kacířku", "čarodějku" a "odpadlici z lůna církve"!

Vypočítaví Angličané pojednou přišli k náhledu, zdali by nebylo lépe pro ně, kdyby hrdinnou dívku osvobodili a získali pro své zájmy; vyslali k ní do vězení dva šlechtice, kteří jí činili skvělé návrhy, že bude nejen z obžaloby propuštěna, ale k tomu ještě důstojnostmi a čestným postavením zahrmuta, zaváže-li se bojovati pro krále anglického! Avšak poctivá rekyně s rozhořčením odmítla lákavé nabídky, jsouc odhodlána i život svůj obětovati nežli by vlast svou i krále svého zradila a dodala neohroženě: "Vím, že mne usmrtníte, ale marné naděje sobě děláte, že po mé smrti dobudete království francouzské! I kdyby vás bylo o 100.000 více nežli vás jest nyní - Bůh dá, že toho nikdy nedocílíte!" Jeden z obou vyslanců tak se rozzlobil, že vytasil meč a chtěl Johanku na místě probodnouti - v čemž jemu ale druhý zabránil se slovy, že "za její drzá slova zaslouží potupnější smrti"!

Zklamání a nejvyšší rozvzteklení Angličané se všim důrazem naléhali nyní na biskupa Gauchona, aby inkvisiční soud neváhal více a ihned vynesl ortel smrti nad kacířkou! A tak dne 29. května 1431 došlo k hlasování inkvisičního soudu nad životem Johanky. Vzdor tomu, že z 42 přisedících pouze 3 biskupové hlasovali pro smrt panny - nechtěl a nemohl ji osvoboditi zaprodaný náměstek a sluha Boží, biskup Gauchon, který co předseda soudu krátce oznámil, že příštího rána sám vynesl konečný rozsudek a tak se stalo, že ne soud inkvisiční - ale o své újmě sám ničemný biskup Gauchon - dne 30. května 1431 odsoudil šlechtnou vlastenku Johanku k potupné smrti co kacířky na hranici, aby se pomocí této vraždy mohl státi arcibiskupem!

V 8 hodin ráno dostavil se k Johance do vězení dominikán Ladvenu, aby jí oznámil, že bude upálena na hranici a aby jí vyzpovídal! Po vyko-

nané zpovědi přichází v plném ornátě biskup Gauchon, aby svou oběť odvedl na popraviště. Jakmile jej Johanka spatřila, zvolala na silným hlasem: "Biskupe, umírám skrze vás - ale odvolávám se od vás k spravedlivému Bohu!" Vyvedli ji oděnou v dlouhou bílou tuniku a posadice ji na katovskou káru, vezli ji k popravišti na náměstí "starého trhu", kde postavena byla vysoká hranice s nápisem: "Johanna, která se dala zvatí "Panna", lhářka, záhubná podvodnice lidu, čarodějka, pověrečná rouhačka Bohu, zpupná, nevěřící ve víru Ježíše Krista, modlářka, ukrutnice, necudná vzývatelka ďábla, odpadlice od pravé víry, rozkolnice a kacírka!"

Na velkém lešení biskup Gauchon s kardinálem Winchesterským a několika biskupy francouzskými, čekali na slavné divadlo, aby vykonali na tomto světě spravedlnost Boha na zbožné panně! Biskup Gauchon povstal a přečetl ortel, jímž se nešťastnice vyvrhuje z lůna svaté církve jako člen satanášův, morem kacírství nakažený a aby nemohla jiné členy Kristovy nakaziti, že se odevzdává světské spravedlnosti!

Johanka zvučným hlasem jako kouzelnou mocí upoutává pozornost shromáždění svými slovy: "Věřila jsem vždy pevně a věřím posud v Božský původ onoho vnitřního vnuknutí, jímž jsem byla puze na život svůj obětovati milované vlasti! Odpouštím svým nepřátelům křivdu a bezpráví, jichž se na mne dopustili a vznáším snažnou prosbu k přítomným poctivým kněžím, aby za spásu mé duše sloužili mši svatou!" Prostá slova mladé mučednice učinila hluboký dojem na přítomné kněžstvo; sám její vrah, biskup Gauchon plakal - Angličané se smáli neb reptali.

Johanka připoutána řetězy k sloupu na hranici; kat přiložil oheň k hořlavým látkám kolem hranice. Plameny vyšlehují se všech stran. Dominikán Ladvenu těší oběť kruté lidské zloby, slovy, že obdrží odměnu na nebesích a statečná panna jej napomíná, aby odstoupil dále od plamenů, které již obklopují tělo mučednice - ze zahalujícího ji kouře, slyšet ještě její slova: "Maria - Ježíš" - pak ticho - jest dokonáno! Podle legendy vyletěla prv z plamenů bílá holubice, jež zmizela

v oblacích. Když kat sbíral popel spáleného těla Johanky, aby jej vhodil do řeky, našel v něm její srdce nedotčené ohněm. Tento kat vyhledal mnicha Ladvenu v dominikánském klášteře, jemuž se svěřil, že ještě nikdy nekonal popravu s takovou úzkostí a že zoufá nad milostí božskou, která mu nikdy nemůže odpustit toho zločinu, ježž musel spáchat na světicí.

Tajemník anglického krále říkal veřejně: "My jsme všichni ztraceni, neb jsme usmrtili světicí!" Dobře tuší - panství Angličanů se ve Francii neudrželo; darebný ministr La Trimouille padl a král Karel VII. nabyv se stářím i rozumu, vykonal sám to, co bylo programem Johanky - osvobození vlasti od nepřátel a litujíc všeho, čím se prohřešil na hrdinské vlastenecké panně, dává rozkaz, aby opět navráceno poctivé jméno Johance a

obnovena byla její slavná pověst novým rozsudkem 7. července r. 1456 v téměř městě Rouenu, kde byla upálena na hranici - jímž první ortel prohlášen slavnostně za neplatný. Slavná procese se konala na všechna místa proslavená mučednicí pannou, což se děje až podnes, zejména 8. května v Orleansu a 30. května v Rouenu a po celé Francii se oslavuje památka Jeanne D'Arc - Panny Orleánské!

Na místě, kde před 500lety byla Johanka upálena, připevněna jest deska na jednom z rohů tržnicové haly, postavené na náměstí, aby připomínala i svým jménem nesmrtelnou zásluhu prosté dívky, neohrožené vůdkyně celého národa, jež se stala nejzářnější hvězdou na francouzském nebi a svatou patronkou Francie a v místech, kde stála hranice Johanky, postaven

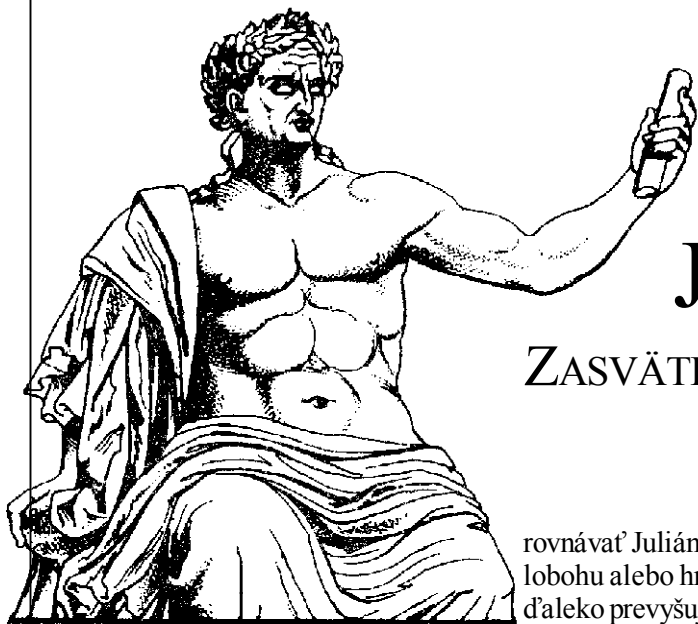
jí pomník v roce 1931, u něhož plál k oslavě pětistého upálení jejího, řecký oheň při slavnostech 24. až 30. května a tak potvrzeno jen to, co o Jeanně D'Arc napsal francouzský spisovatel Michelet: "Vlast u nás byla utvořena ze srdce Jeanne D'Arc, z její něhy, z jejich slz a z krve, kterou dala za nás!"

Biskup Gauchon nadarmo vraždil neb slíbené Angličany odměny - arcibiskupské stolice v Rouenu nedostal a trápen výčitkami svědomí na vlastní náklad dal zříditi kapli s náhrobkem blahoslavené panny Johanny D'Arc v katedrále sv. Petra v městě Lisieux a zemřel náhle 18. prosince r. 1442 právě v Rouenu, jímž projížděl, jsa raněn mrtvicí při holení!

Ale i Angličané se v úctě sklánějí před svou nepřítelkyní z minulosti, před vítěznou Pannou Orleánskou, jež před 500lety v bitvách je porážela a vlast svou od nich osvobozovala a sotva byla Jeanne D'Arc v Římě prohlášena za svatou, již jí na oslavu v Londýně uspořádali velikou slavnost. V katedrále Westminsterské pořádány slavné bohoslužby, po nichž konán veliký historický průvod, v němž nesena byla socha Johanky D'Arc skupinou Francouzů v středověkých krojích. Též v českém národě zachovává se upomínka zbožné a hrdinské "Panny Orleánské", která v krátké době, jen 15 roků po upálení Mistra Jana Husa, tímž způsobem jako on odsouzena k mučednické smrti těmi, jež učili lásce a milosrdenství Ježíše Krista! Tak, jako památka našeho Mistra Jana - i památka Panny Jeanny věčně žítí bude v duši svého národa a jich duch se s námi spojovati a projevovati nadále bude!

V jistém českém denníku octla se však tendenční zpráva (na podkladě podvrženého dokumentu ve Vídeňském dvorním archivu), jakoby Jeanne D'Arc poslala výhrůžný list českým Husitům, že potáhne na ně, aby je zbavila životů neb kacírství, pakli se nenavráti ke katolické víře - avšak ke cti Jeaničky poznamenávám, že dopis onen byl bez vědomí jejího napsán a vypraven polním kaplanem Pasque-rem, jak bylo dokázáno nejnovějším bádáním historiků francouzských.

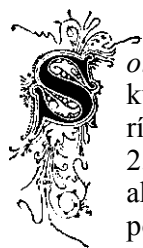
Staňa J. Bělohradský

JULIÁN APOSTATA

ZASVÄTENEC NA TRÓNE RÍMSKÝCH CISÁROV

VIKTOR THIEBEN

Sol Invictus bol názov sviatku, ktorý zaviedli v dobe rímskeho cisárstva v deň 25. decembra a ktorý tvorí akýsi medzičlánok medzi pôvodným kresťanským sviatkom *Epiphaniás* (6. januára) a dnešnými Vianocami. Bol to sviatok "neporazeného", lepšie azda "víťazného Slnka", teda sviatok výslovne kozmického charakteru, ktorý postupne nadobúdala čoraz väčší historický charakter a stal sa sviatkom narodenia Ježiša v Betleheme. Pri príležitosti tohto sviatku napísal rímsky cisár *Julián* oslavnú reč "Na kráľa *Helia*" (*Helios* = po grécky Slnko), v ktorej celkom jednoznačne vynikol jeho svetonázor, ktorý poznamenal celý jeho život. Ide o dôsledne spiritualistický svetonázor. Cisár totiž rozoznáva tri úrovne bytia: 1. viditeľný, t.j. stvorený svet, 2. intelektuálnych bohov, t.j. viditeľné a aktívne tvoriace planetárne inteligencie, 3. inteligentných bohov, t.j. neviditeľné duchovné bytosti, sféru vyššieho duchovného sveta.

Kto bol tento filozof na tróne rímskych cisárov? Jeho súčasník, historik *Ammianus Marcellinus* v 25. knihe svojich *Rímskych dejín* píše: "Julianus bol muž, ktorého skutočne treba zaradiť medzi héroov, vynikajúci svojimi skvelými skutkami a svojím vrodenným majestátom". Krátky pohľad na život tohto panovníka plne potvrdzuje výrok Marcellina. Pravda, pri-

rovnávať *Juliána* k héroovi, teda k polobohu alebo hrdinskému človekovi, ďaleko prevyšujúcemu ostatných ľudí vynikajúcou osobnosťou a skvelými schopnosťami, nie je také jednoduché. *Juliánov* život spadá do 4. storočia, odohrával sa teda v čase, ktorý už leží v plnom svetle historického bádania. Narodil sa pred začiatkom zimy 331-332 v hlavnom meste Konštantinopole. Vyrástol ako sirota. *Juliánova* matka, ktorá pochádzala zo vznešeného rodu, zomrela krátko po jeho narodení. Otec bol zavraždený, keď mal sedem rokov. Vtedy ho poslali do *Nicomédie* v Malej Ázii a ako desaťročného do vyhnanstva do mestečka *Macellum* na anatólskej vysočine. Jeho bratanec cisár *Constantius* sa staral o to, aby *Julián* a jeho starší nevlastný brat *Gallus* boli odlúčení od styku s mestskou kultúrou, obklopení pustatinami a vysokým pohorím, neschopní pripraviť akékoľvek sprisahanie proti panovníckemu dvoru. Neskôr, už po pätnástom roku života, dostal *Julián* väčšiu voľnosť, takže mohol aj študovať. O tomto úseku jeho života nie je všetko známe. Vieme jednoznačne iba to, že ako 21-ročný sa definitívne odklonil od kresťanstva a bol zasvätený do efezských mystérií. Roku 354 bolo jeho vyhnanstvo zrušené a v nasledujúcom roku sa stal hlavným veliteľom rímskych vojsk v Galii. Pri vojenskej vzbure v Paríži v lete roku 360 ho tamojší hodnostári vyhlásili za imperátora. *Julián* však nechcel vyvolať konflikt s cisárom *Constantiom* a začal s ním vyjednávať. Na ceste do Trácie dostal správu o náhlej smrti *Constantia* a stal sa tak ako tridsaťročný roku 361 na dva ro-

ky rímskym cisárom. Hneď po nástupe na trón *Julián* zanechal pretváрку a - hoci od čias *Konštantína Veľkého* (306-337) prijal celý panovnícky dvor kresťanstvo - ako samozrejmy akt úprimnosti sa otvorene prihlásil k svojmu pohanskému presvedčeniu. Mladá duša neskoršieho cisára mala pozoruhodný sklon. Celé jeho okolie na statku starej matky pri *Nicomédie* za *Bosporom* dbalo o to, aby mladík získal pevné základy kresťanskej (ariánskej) viery. On si však nikdy neosvojil hlbšie pochopenie kresťanstva. Ale všade tam, kde sa na svojich početných cestách a zastávkach svojho osudu stretol so zvyškami starej, pradávnej spirituality, s pozostatkami pohanských kultov, posvätnými tradíciami a prejavmi úpadkových mystérií, vzplanulo v jeho srdci nadšenie.

Kontakty s učiteľmi tzv. neoplatonickej školy mu otvorili pohľad na plody gréckej a helenistickej vzdelanosti, ktoré sa šírili najmä z *Alexandrie*. Tu sa uňho vyvinul hlboký obdiv a živý cit pre porozumenie reči hviezdnej oblohy; celou dušou sa usiloval vniknúť do tajomstiev skrývajúcich sa za hviezdami v dial'avách vesmíru. A máme pred sebou zaujímavý jav: že adept na hodnosť imperátora sa dostáva úplne pod inšpiráciu starých mystérií, inými slovami, že **v roku 361 zasadne na trón rímskych cisárov zasvätenec.**

Aká naliehavá bola vnútorná potreba mladého *Juliána* oboznámiť sa so svetom gréckych klasikov filozofie a literatúry, možno vidieť z nasledujúceho príkladu. V tom čase pôsobil ako učiteľ *Libanius* z Antiochie. *Juliánovi* bolo striktné zakázané navštevovať

prednášky tohto samostatného a nezávislého pohanského učiteľa. Julián si však vedel zariadiť, aby bol prostredníctvom iných študentov pravidelne informovaný o jeho prednáškach. Obklopoval sa priateľmi, s ktorými viedol dlhé diskusie o filozofii. Hoci jeho listy prezrádzajú, že bol platonikom, predsa dobre poznal aj Aristotela a napomínal priateľov, aby usilovne študovali Platóna aj Aristotela. Filozofia týchto dvoch postáv "nech je vašou hlavnou záležitosťou... lebo toto je základný kameň, ale aj múr a strecha", píše neskôr z Galie. Za určitú voľnosť vo svojom vyhnanstve, aká mu práve umožňovala aj toto štúdium a isté kontakty, vďačil najmä tomu, že na dvore ho pokladali za čudáka, za rojka, ktorému je praktický život celkom cudzí.

Nie bezvýznamnou okolnosťou vo vývoji mladého muža bolo, že neoplatonizmus, s ktorým sa dostal do takého úzkeho kontaktu, vtedy už prestal byť čistou filozofiou. Ešte za protagonistu tejto školy *Plotina* (†270) sa náboženstvo považovalo za čisto vnútornú záležitosť každej osoby a nebolo objektom filozofie. Avšak už za *Jamblichu*, ktorý pôsobil na začiatku 4. storočia, stali sa školy filozofie v obrane proti šíriacemu sa kresťanstvu zberňami zvyškov mystériových kultov z Predného Východu. Neoplatonické školy pôsobili v Pergamone a v Efeze. Učiteľom neskoršieho cisára sa stal *Aidesios*, jeden z najvýznamnejších žiakov Jamblichu.

Tu v Pergamone došlo k stretnutiu Juliána s Maximom z Efezu, čo dlhé roky zostalo utajené. Maximus bol jeden z posledných zasvätených efezských mystérií. V ňom našiel Julián svojho duchovného učiteľa a poradcu, ktorý mu ostal verným priateľom po celý život. Z listu napísaného v Antiochii adresovaného priateľom v Alexandrii jasne vidieť postoj sotva 20-ročného Juliána ku kresťanstvu: "Azda necítite lúče, ktoré na nás vyžarujú z Helia? Nepoznávate, že vďaka nemu je všetko obdarené pohybom a životom? Nevidíte, že *Selene*, t.j. Mesiaca, čerpá sily od neho a koľko dobrého priniesol vášmu mestu? A vy sa odvážite uctievať nie jedného z týchto božstiev, ale za to tvrdíte, že onen Ježiš, ktorého ste ani vy, ani vaši otcovia nevideli, bol stelesnením božského

slova (Logosu)? Toho však, ktorý je od samého počiatku, počas celého ľudského pokolenia tým, ku ktorému sa obracia človek a najväčšou úctou, ktorému vďačí za svoje blaho, mám na mysli veľkého Helia, blahodarný odraz Otca, pochopiteľného len v duchu... Ale počujte moje napomenutia: vráťte sa k pravde! Veď aj ja som kráčal ešte ako dvadsaťročný tou istou cestou ako vy, a hľa, s pomocou bohov som našiel túto inú..."

V efezských mystériách hrala bohyňa Artemis ústrednú úlohu. Jej kultový obraz, ktorý ju ukazuje s mnohými prsiami a je zdobený množstvom kvetov, predstavuje imagináciu svetového éteru, zdroj všetkého života v prírode. Pôsobí ako bohyňa Mesiaca, prejavujúca sa vo vznikaní a zanikaní, v tom, čo je osudové, zakotvené vo svetovom éteri a v magickom elemente. Táto trojitá forma jej pôsobenia, ktorú poznal aj Goethe, je vyjadrená troma maskami, zachovanými dnes v múzeu v Bergame (Pergamone). Julián bol zasvätený predovšetkým do aspektu magického pôsobenia bohyne (známeho ako mystéria *Hekaty*). Efezské kultové miesto bolo jediné, v ktorom zasväcovací obrad nebol viazaný na ročné obdobie, ani na hviezdnu konšteláciu alebo určité rodinné (pokrvné) zväzky, ale iba na stupeň vyspelosti osoby. Aké to svedectvo pre sotva dvadsaťročného Juliána, aj keď v tom čase - v 4. storočí - išlo už o značne dekadentné mystériá! Julián teda vnikol do tajov tejto starej, úctyhodnej a v porovnaní s inými mystériovými centrami pokrokovej svätyne. Bol poučený o duchovnom a kozmickom pôvode našej Zeme a života na nej.

Maximus mu však prikázal, aby sa v Grécku zúčastnil ešte aj eleuzínskych mystérií a tam zdokonalil svoje zasvätenie. V lete 335 mu hierofant v Eleusine v dlhých rozhovoroch vysvetľoval význam rozmanitej symboliky; a 28. septembra sa nastávajúci regent Galie zúčastnil na veľkých slávnostiach bohyne Demeter, kde išlo o smrť a zmŕtvychvstanie v rúchu prírodného mýtu, ktorý vyvrcholil volaním: "Persefóné porodila syna...". V tejto kultovej forme sa vyjadroval **zrod ľudského ja v duši žiaka**, čo malo viesť k posilneniu a premene jeho osobnosti. Ako sa Julián neskôr vyjadril, nebol

Minca s portrétom Juliána Apostatu

by si mohol predstaviť život bez týchto mystických zážitkov.

V rímskom vojsku bol vtedy veľmi rozšírený *kult boha Mitru*. Najmä v Galii sa nachádzali početné Mitrove svätyne. Vieme presne, že Julián bol zasvätený v Efeze aj v Eleusine, nie je však jasné, kde a kedy bol zasvätený do Mitrovho kultu - možno počas vojenských výprav do Galie. Isté je, že roku 360 mal najvyššiu hodnosť - tzv. hodnosť Otca - v Mitrových mystériách. Nie je isté, či sa Julián zúčastnil *taurobolií*, t.j. obetných obradov, pri ktorých žiak zasvätenia ležal v jame vedľa oltára, na ktorom bol obetovaný býk. Krv býka kvapkala na neofita, ktorý mal prežívať blízkosť smrti a s tým spojenú očistu. Vo svojom cisárskom paláci si Julián údajne zariadil mitreum, lebo pociťoval potrebu mať každodenný kontakt s duchovným svetom.

Ako cisár bol Julián zároveň najvyšší duchovný hodnostár - *pontifex maximus* - a začal venovať mimoriadnu starostlivosť tomu, **aby sa mystériá očistili a obnovili**. Roku 361 vydal tolerančné edikty, ktorými sa pohanskí kňazi opäť dosadili do svojich funkcií. Išlo mu teda len o zrušenie hegemonie kresťanstva, nie o jeho likvidáciu. Aj jeho reštitučné nariadenia o návrate chrámových pokladov a iných majetkov pohanských kultových centier boli umiernené. Na jeho veľké sklamanie sa mu však nepodarilo prebudiť pohanských kňazov z ich letargie a všeobecného morálneho úpadku. Zvykli si na život v chudobe a útlaku a Juliánove reformy nenašli očakávanú ozvenu. Ich ľahostajnosť priviedla cisára neraz do zúrivosti. Vo svojich spisoch a prejavoch odporúčal predovšetkým obnovu viery v starých bohov, a to najmä vo všeobecnej forme Mitrovho kultu. Pre neho ako platonici-

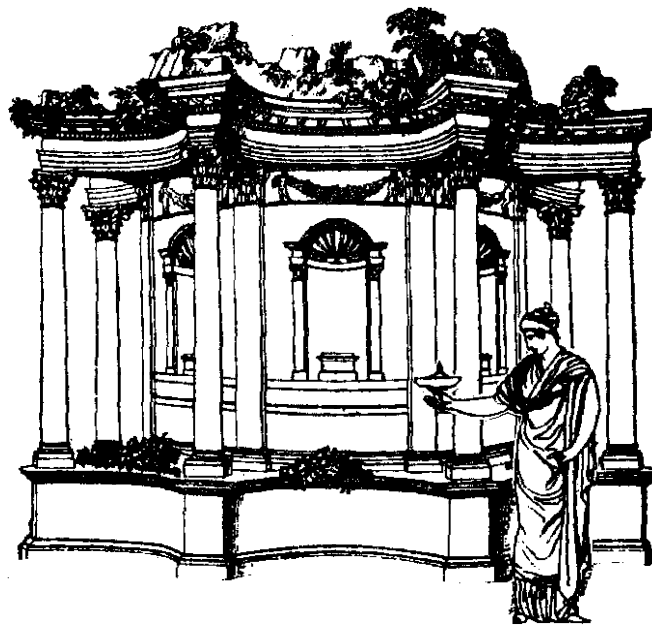
ka boli, pravda, bohovia uctievaní ľuďmi odrazmi skutočných duchovných mocností, pričom ústrednou postavou jeho nadšeného uctievania bolo predovšetkým trojnásobné - duchovné, duševné a fyzické - božstvo Slnka, tá vysoká bytosť, ktorá sa nazývala *Sol Invictus*. A Julián sa vo všetkom usiloval dôsledne uplatňovať svoje náboženské a filozofické presvedčenie v praxi každodenného života. Zdôrazňoval, že bezmedzné zbieranie poznatkov nemá nijaký zmysel a neslúži na skutočné poučenie ľudského ducha. Stačí - tvrdil - dodržiavať heslo delfského Apollóna "Poznaj sám seba". Poukázal na to, že človek sa skladá zo smrteľnej a nesmrteľnej časti. Nech si nikto nemyslí - tak píše priateľom - že ten, ktorého ovláda žalúdok alebo nižšie orgány, môže byť slobodný. Nielenže naše konanie nesmie byť závislé na ukájaní našich vášní, ale ani na názore davu a vôbec, iných ľudí...

A aký bol tento filozof ako panovník, ako hlavný veliteľ rímskych vojsk? Vieme, že mal 24 rokov, keď ho neskúseného poverili velením v pohraničnej provincii Rímskej ríše - v Galii. Na cisárskom dvore sa ho chceli týmto spôsobom zbaviť bez toho, aby museli spáchať ďalšiu vraždu. Toto si Julián plne uvedomil. Ale pustil sa do nových úloh s obdivuhodnou energiou. Najprv upevnil nepokojné hranice impéria, zvíťazil nad germánskymi vojskami pri Štrasburgu a dobyl rad pevností, predovšetkým Kolín. Potom sa začal venovať budovaniu administratívnej správy a obnove hospodárstva severozápadných provincií. Za päť rokov sa mu podarilo premeniť spustošenú provinciu na rozkvitajúcu krajinu, pacifikovať germánskych susedov a zabezpečiť hranice ríše na jedno storočie.

O jeho živote v hlavnom stane (najprv na brehu Rhôny, neskôr na ostrove Isle de la Cité v Paríži) sme dobre informovaní. Večer, po vybavení vojenských záležitostí, prijatí delegácií a prípadných recepcií sa uložil na tri hodiny na spánok. Po polnoci sa po-

modlil a meditoval a venoval sa opatreniam na obnovu krajiny, potom začal študovať, prípadne písal listy priateľom. Tento rozvrh dodržal na všetkých výpravách, ešte aj ako cisár. Nemal nikdy ambíciu stať sa cisárom, ale keď sa ním už stal, venoval sa svojmu úradu s celou vážnosťou. Za svoju hlavnú úlohu považoval náboženskú službu, funkciu najvyššieho kňaza, lebo bol presvedčený, že blahodarne vládnuť možno iba v súzvuku s božskou múdrosťou. Preto každé ráno pozdravil zdroj svetla obetou.

Významný britský historik *Edward Gibbon* podrobne hodnotí šľachetný charakter tohto jedinečného panovníka. Hovorí o jeho spravodlivosti, tolerancii a umiernenosti, o je-

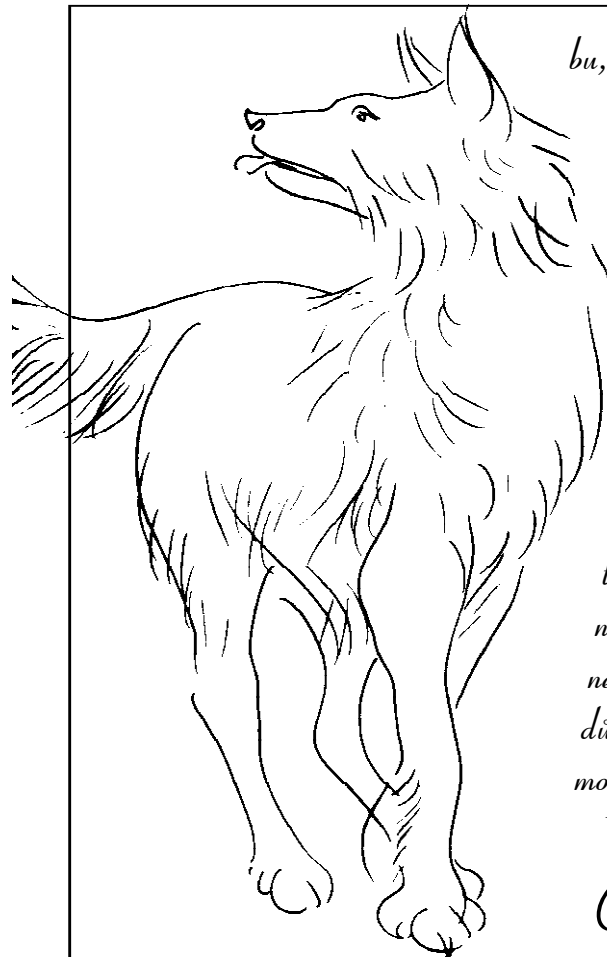
ho odpore proti akýmkoľvek prejavom despotizmu, proti hýreniu a prepychu. Bol to muž, ktorý žil prísne disciplinovane, zdržanlivo, obetavo, venujúc sa výlučne svojim povinnostiam ako vojak a panovník.

Celý život túžil dopátrať sa *tajomstva trojitého Slnka*. A práve to ho viedlo k tragickému koncu. Úpadkové formy niekdajších mystérií a rozvíjajúce sa rané kresťanstvo už úplne zatemnili starodávnu múdrosť, po ktorej tak túžila cisárova duša. Preto sa rozhodol podniknúť vojenskú výpravu do Perzie, aby na miestach, kde sa pred tisícročiami zrodilo učenie veľkého Zarathuštru, poznal korene a podstatu mystéria Slnka. Jeho odvážna výprava však bola zastavená v oblasti dneš-

ného Bagdadu. Podľa arabského historika *Tabariho* nasledovalo horúčkavité vyjednávanie medzi Juliánom a Šápurom; tu však náhle zasiahol cisára vražedný šíp, vystrelený podľa rýchle sa šíriacich povestí rukou kresťanského bojovníka. Bolo to koncom júna roku 363. Náhrobný kameň, ktorý mu postavili podľa jeho pokynov v údolí Kydra, Peržania nepokladali za dostatočne dôstojný a postavili mu iný, zobrazujúci leva chfliaceho oheň. Táto pozoruhodná skutočnosť snáď súvisí s vysokým stupňom cisárovho zasvätenia do pôvodne perzských mystérií Mitrových.

“Ten kto chce vládnuť druhým, musí najprv ovládať seba samého” - takto by sme mohli formulovať jeden z hlavných životných princípov cisára Juliána, ktorý stelesňoval posledné vzopretie sa pohanského sveta proti mladému kresťanstvu. Cisára, ktorý sa stal Odpadlíkom (Apostata) nie preto, že bol zaujatý proti kresťanom, či azda videl v nich nebezpečenstvo pre stabilitu impéria, ohrozenie vnútorného pokoja ako niektorí skorší panovníci, ale **preto, lebo hľadal pravdu** a nebol schopný prijať základnú tézu kresťanstva, že - ako je napísané v Jánovom evanjeliu (1. kap., 14. verš) - *slovo (logos) sa stalo telom*. Jeho zavraždenie znamená historický

medzník v duchovnom vývoji ľudstva. Tak ako aj v iných prípadoch nemá zmysel klásť si otázku “čo by sa bolo bývalo stalo, keby...?” Isté je, že keby sa jeho zámery boli realizovali, **bola by zachovaná kontinuita múdrosti helenizmu v kultúre kresťanstva**; a romanizácia kresťanského impulzu by nebola nastala v takom rozsahu, v akom nastala. Zmarenie jeho úsilí predstavuje záverečnú bodku za starodávnu múdrosťou mystérií, ale aj rozhodujúci úder proti gnóze a mystike raného kresťanstva. Až do 9. storočia, do čias Parsifala a legend o sv. grále, sa kresťanstvo vyvíjalo odlúčené od akéhokoľvek kozmického vzťahu, keď spálilo za sebou všetky mosty k zanikajúcej antickej vzdelanosti.

bu, víru a pokornou prosbu, nejsou myši, nýbrž kosti?"

Jedna ryba řekla druhé: "Nad tímto naším mořem je jiné stvory plavajícími v něm a oni tam žijí stejně jako my tady."

Druhá ryba jí odpověděla: "Čirá fantazie! Čirá fantazie! Vždyť víš, že vše, co opustí naše moře, byl jen o kousek, a nevrátí se do něj, zemře. Jaký máš důkaz o jiných životech v jiných mořích?"

Chalil Džibrán

Vědění a polovědění

Jednou přešel kolem houfu koček moudrý pes.

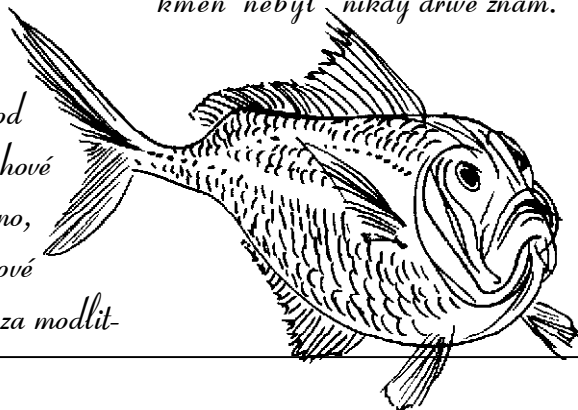
Když se přiblížil a viděl, že jsou zabráný do hovoru a nevsímají si ho, zastavil se.

Tu se uprostřed houfu napřímil statný, vážný kocour, rozhlédl se a řekl: "Bratři, modlete se, a budete-li se modlit znovu a znovu, určité budou pršet myši."

Když to pes uslyšel, usmál se a odvrátil se od nich se slovy: "Slepé a bláhové kočky! Cožpak není psáno, cožpak nevím já a moji otcové přede mnou, že to, co prší za modlit-

Čtyři záby seděly na kmeni, jenž plul na kraji řeky. Náhle zachytil kmen proud a zvolna ho unášel po řece. Záby měly radost a byly přímo nadšené, neboť nikdy dříve nepluly.

Po chvíli promluvila první zába: "Toto je věru nejbáječnější kmen. Hýbe se jako živý. Žádný takový kmen nebyl nikdy dříve znám."

Pak se ozvala druhá zába: "Nikoli, přítelkyně, kmen je jako jiné kmeny a nehýbe se. To řeka ubíhá k moři a unáší nás a náš kmen s sebou."

A třetí zába prohlásila: "Ani kmen, ani řeka se nehýbou. Pohyb je v naší mysli. Neboť bez myšlení se nic nehýbe."

A tři záby se začaly přit o to, co se skutečně hýbe. Hádky byly stále ostřejší a hlasitější, nemohly se však shodnout.

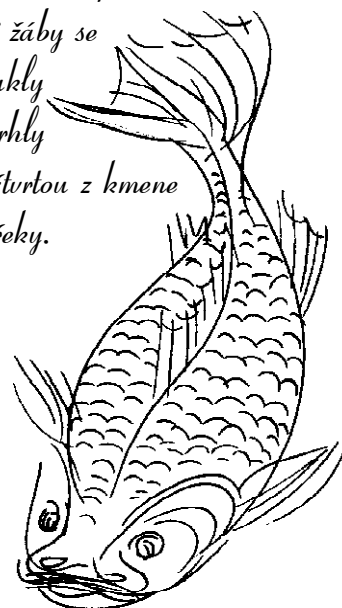
Pak se obrátili ke čtvrté zábě, která až do té chvíle pozorně naslouchala, avšak mlčela a zeptaly se jí na mínění.

Čtvrtá zába řekla: "Každá z vás má pravdu a žádná z vás se nemýlí. Pohyb je v kmeni, ve vodě a rovněž v našem myšlení."

Tri záby se velmi rozhněvaly, neboť žádná nechtěla připustit, že právě ona nemá celou pravdu a že druhé dvě se zcela nemýlí.

Pak se přihodila zvláštní věc.

Tri záby se shlukly a sruhly tu čtvrtou z kmene do řeky.

Překlad Svetozár Pantůček

To spolu vytvára hlboko založenú osobnosť, so sklonom k samote, pevného charakteru, túžbou po vyššom, zmyslom pre krásno, zanietenú úsilím po čistote a poriadku, s veľkou schopnosťou tvoriť a vyjadrovať. Jasnovidný obraz, ktorý patrí k štrnástemu stupňu panny je tento: *“Krásny kôň so sklonenou šíjou a vlajúcou hrivou; vznešená a usľachtilá osoba teplého srdca, ale tvrdá.”* Tento obraz vyjadruje toto všetko naraz.

A túto duševnú stuhu-náladu, vo tkajú sudičky rovno do ascendentu - čiže osobnosti, celkového vzhľadu a zovňajšku toho človeka.² Z jeho pohľadu, držania tela, chôdze, pohybov bude prežarovať čosi, čo pripomína krásneho a smutného jednorozca: čistota, vznešenosť, ladnosť, smútok, hĺbka a prísnosť bude odkiaľsi vanúť na ľudí v jeho prítomnosti.

No nemyslíme si teraz, že sudičky dajú človeku toto všetko v hotovej podobe. Ak človek tieto sily nezvládne spracovať vedome, všetko bude naopak: duševná čistota sa zmení na tvrdosť a chladný odstup od ľudí; bystrý dar reči na zádrapčivú kritiku a hádavosť; láska k systematickosti na maličerné puntičkárstvo; veľký zmysel pre zodpovednosť na mesiášsky komplex a vysoká morálka bude iba predstieraná!³

Na ascendente stoja ďalej dve planéty: *Urán* a *Pluto* v tesnej konjunkcii. *Urán* je princíp revolúcie, pokrokového prevratu, zmeny k novému. Znamená bleskovú intuíciu a originalitu. V nedovŕšenej podobe výstredný,

nezrozumiteľný charakter, tvrdohlavosť, túžbu po nedosiahnuteľnom.

Pluto je genialita, hypnotická moc nad masami, bezohľadnosť a sila, ktorá nepozná prekážky. Planéta smrti a znovuzrodenia. Jej odvrátená strana by sa dala nazvať aj Hitlerovou planétou (skutočne *Pluto* bolo objavené v roku Hitlerovho nástupu k moci).

Zmes takýchto dvoch síl - *Urána* a *Pluta* - je výbušná, ničivá a pre každého, kto ju v takomto významnom bode svojho horoskopu nezvládne, je smrtonosná. Sú to také vysoké energie, že ich pozitívna podoba dosiaľ ani nie je známa, lebo sa doteraz na Zemi prejavili spravidla len zo svojej negatívnej, deštruktívnej stránky.

Tieto uranicko-plutónske sily sa teda tiež vlievajú do ascendentu a musíme ich význam pripojiť k tomu, čo bolo uvedené hore, aby sme dostali o tejto osobnosti celkový obraz.

Rovno oproti ascendentu - na descendentu - stojí planéta: *Saturn*. *Saturn* zastupuje všetko staré, konzervatívne, dogmatické. Stoja tu teda sily nového v otvorenej opozícii proti silám starého a tento dramatický spoločenský konflikt sa odohráva rovno cez hlavnú osobnostnú os ascendent-descendent (ja-ty) tohoto človeka. Na descendentu stojí skostnatelý *Starec-Saturn* - a oproti nemu sa v znamení Čistej panny zhromaždili takéto sily: *Pluto*-vládca podsvetia je tá ničivá sila, ktorá vytrháva všetko staré bez milosti z koreňov, a *Urán-Nebešťan* inšpirácia, ktorá prináša to nové. K nim sa pridáva tretia: *Merkúr*.

Merkúr stojí v poslednej osmine kozorožca. V poslednej tretine kozorožca sa však zrkadlí panna. Teda *Merkúr* stojí v kozorožcovi ale zároveň aj v panne, na osemnástom stupni, teda presne tam, kde *Urán*.

A pretože *Urán* stojí v poslednej osmine druhej tretiny panny, ktorá je vlastne malým kozorožcom, stojí *Urán* nielen v panne ale zároveň aj v poslednej osmine kozorožca, čiže presne na mieste, kde stojí *Merkúr*. Uranické a merkurické sily sú tu navzájom spriahnuté.⁴

Kozorožec dodáva *Merkúrovi* (mysleniu) hĺbku a panna čistotu. To znamená, že hlboké a geometricky čisté myslenie, vybrúsené ako hrany kryštálu, má byť tým nástrojom na uskutočnenie úlohy symbolizovanej ascendentom. *Merkúr* (rozumové myslenie) má sublimovať na svoju uránsku oktávu (priamy vhlád bez rozmýšľania).

Luna (duša) je taktiež na descendentu a je utlačovaná *Saturnom*. To znamená, že hlboké duševné trápenie bude v živote tohoto človeka trvalým spodným tónom. Zároveň však *Luna* (duševný život) práve *Starcovi* vďačí za svoju veľkú hĺbku.

Ďalej vidno, že podobným spôsobom ako *Urán* a *Merkúr* sú spojení dobrodeji: *Jupiter* a *Venuša*. Tieto dve mocnosti si budú navzájom trvale pomáhať. Pozrime sa, ako zapadajú do celkového plánu:

Jupiter stojí v blížencoch. Toto znamenie sa vyznačuje sklonom k cestám a štúdiu, komunikatívnosťou, všestran-

¹ Na štrnástom stupni panny sa nachádza Slnko každoročne 7.- 8. septembra. Je to *Deň Čistej Ealie*; v katolíckej cirkvi sviatok narodenia *Panny Márie*. Aj ona sa *musela* narodiť v deň, kedy jej sudičky - podľa jednotných zákonov - mohli votkať do duše panenskú cudnosť - znásobenú v ten deň žiarou slnečného logu - ako vlohu, aby ju potom mohla v živote rozvinuť do dokonalosti. Povedať, že kresťanstvo a astrológia sú nezlučiteľné, môže iba niekto, kto ani jedno ani druhé nepozná. Len na príklade kresťanských sviatkov by sme mohli ukázať, že sú výsostne astrologické - sú založené na časových zákonitostiach nebeských telies!

² Niektorí astrológovia hovoria, že človek sa pretvaruje za to, čo má na ascendente, ale v skutočnosti je tým, čo udáva jeho slnko. Ak má napríklad niekto *Jupitera* na ascendente v blížencoch, ale slnko v rakovi, tak sa stále čímsi vystatuje, no v skutočnosti je domácky typ. To je pravda. Ale ešte väčšia pravda od toho je táto: Poloha slnka naznačuje, čím človek v prítomnosti práve je; poloha *Luny*, čím v minulosti bol; a ascendent, teda to, čo na oblohe práve vychádza nad obzor, je jeho budúce, vyššie ja. Slnko je vedomie, *Luna* podvedomie a ascendent nadvedomie. Človek sa snaží byť, alebo aspoň zdať takým, aký je jeho ascendent, lebo cíti, že je v ňom čosi, čo od neho chce, aby takým bol - a to aj vtedy, keď sa mu to nedarí!

³ Človek je ako krištáľová šošovka, ktorá sústreďuje farebné lúče a obrazy za určitým účelom. Ale na miestach, kde ešte nie je priezračne čistá a vybrúsená do dokonalkej geometrickej formy sa obrazy strácajú a krivia, takže výsledkom je potom deformácia. Kedykoľvek vidíte človeka, ktorý má nejakú neresť, môžete sa spoľahnúť na to, že to je práve príslušná cnosť, ktorou bol obdarovaný vo zvýšenej miere a ktorú dostal za úlohu. Avšak tým, že o svoju úlohu vedome nedbal, sa mu jeho dar zvrátil a odvtedy je vedený k tej istej cnosti negatívnou cestou: prostredníctvom prežívania a poznávania dôsledkov jej presného opaku!

⁴ Takáto vnútorná prepracovanosť horoskopu svedčí o tom, ako dlho musel taký človek na takúto konšteláciu čakať, aby sa mohol narodiť: stáročia. Predstava, že človek sa môže znovuvteliť hocikedy len tak ľahko - týždeň alebo pol roka po smrti - je mylná.

nosťou, prispôsobivosťou reči a myslenia, aká sa uplatní napríklad v žurnalistike. Nejednen novinár vďačí za svoju obživu blíženeckým silám. Prvá tretina blížencov sú čisti blíženci, druhá tretina sú malé váhy a tretia malý vodnár. Teda v druhej a tretej tretine blížencov spoluvládnu Venuša a Urán.

Keby Jupiter stál povedzme v piatom dome, uplatnila by sa táto rečnícka a mysliteľská bystrosť len v okruhu priateľov a zábav. Ale tu stojí v zenite, v dome povolania. Kráľomoc v strede neba, na vrchole slávy, do ktorého Dobropán, ako vládca blížencov, vlieva svoju výrečnosť a ostrovtip; Nebešťan, vládca vodnára, svoju duchovnú múdrosť, nezávislosť, odvahu; a Bojovník-Mars ho trvale podporuje cez trigon z domu práce svojou húževnatosťou a energiou.

Ak si tento človek nenechá od druhých hovoriť, kým je a čo má robiť, ale spozná svoju jupiterско-blíženeckú vľohu, rozviunie ju a zužitkuje, zaručí mu profesionálny úspech.

Venuša stojí v dome leva, v slnku a vo vodnárovi. Postavenie Venuše vždy prezrádza, akú duševnú tóninu si narodený predstavuje pod slovom láska: táto láska preberá voňavý jas a čistotu od slnka a duchovný rozmer, originalitu a prekračovanie všetkých hraníc od vodnára.

Venuša je zároveň vládkyňou domu peňazí a ožaruje hrot druhého domu trigonom. To, že vládkyňa finančných záležitostí stojí v dome priateľstiev, znamená, že to bude okruh priateľov, ktorý vytvorí hmotnú podporu pre uskutočnenie úlohy vyznačenej prvým a desiatym domom.

Takto sa nám začínajú v horoskope rysovať tri skupiny planét, ktoré pracujú spolu. Vysoké planéty Urán a Pluto v tandeme s Merkúrom a Neptúnom sa združili proti angulárne (rohovo) veľmi silne postavenému Saturnu na descendente. Vybojovať túto

šarvátku niečoho nového s niečím starým je hlavnou úlohou, pre ktorú sa táto osoba narodila.

Avšak to, čo sa vybojuje cez ňu v jej vnútri, nemá zostať len pre ňu samú, ale sa môže a má stať majetkom širšej verejnosti. To je úloha tretej skupiny: Jupitera-Marsa-Venuše. Jupiter naznačuje, že cesta, po ktorej táto osoba môže zasiahnuť do verejného života, povedie cez hierarchiu blížencov: t.j. verejné pôsobenie s využitím daru reči. To v praxi znamená skoro isto masmédiá: tlač, televíziu, rozhlas, spisovateľské povolanie alebo verejné prednášky. Mečom svojho slova môže takáto osoba dobyť svet. Jazyk bude tým nástrojom, ktorým si duchovný

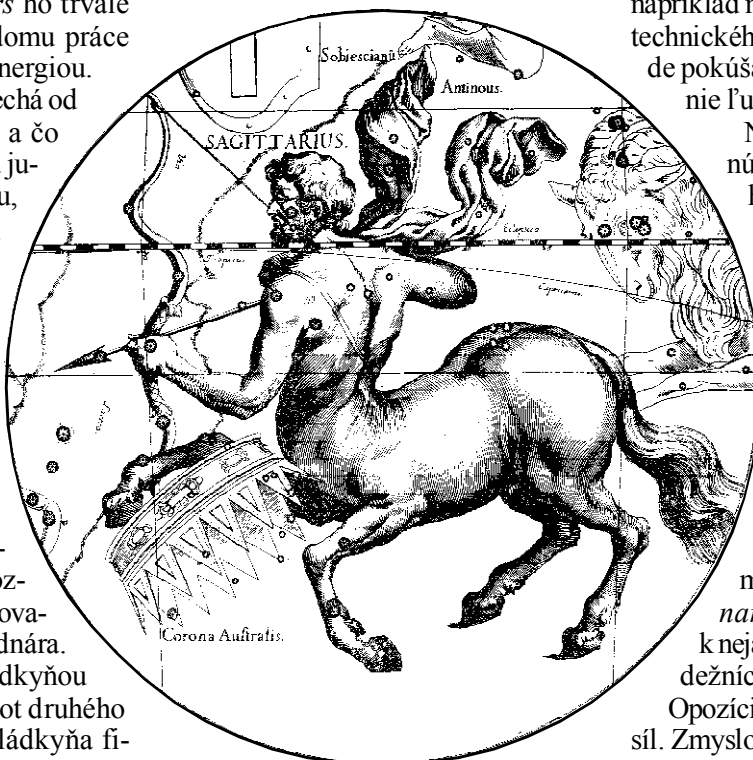
rami. Bude to kovanie šperku vo vyhni životných prekážok.

Všimnime si teraz dobre jednu vec: v horoskope nie je bezprostredne zachytené, čo sa má navonok stať, ale o čom to vnútorne bude. **Keby ste tú istú dušu, s tým istým horoskopom, ponorili do pozemského diania v nejakej ďalekej krajine v inom storočí, odohrali by sa úplne iné veci, ale ich význam by bol ten istý!**

Človek s takýmto horoskopom môže naplniť svoj osud najmenej tromi spôsobmi: na úrovni duchovnej, duševnej alebo fyzickej. Na duševnej úrovni, teda v tom inteligentnejšom prípade, využije svoju uránsku originalitu a sklon k sociálnym reformám napríklad na skonštruovanie nejakeho technického vynálezu, s ktorým sa bude pokúšať zlepšiť životné postavenie ľuďí.

No ak svoje sily nechá klesnúť do hmoty, mohol by z neho byť aj geniálny *Al Capone*, ktorý stojí v opozícii proti spoločnosti na čele zločineckej bandy. Keď nepochopí, čo má robiť, môže využiť svoje rečnícke schopnosti na podnietenie vzbury, revolúcie, povedzme ako *Spartakus* alebo *Emilio Zapata* alebo na založenie nejakeho fanatickeho mníšskeho rádu ako *Savonarola*. Mohol by sa pridať aj k nejakej bezmyšlienkovitej mládežníckej revolte ako *hippies*.⁵

Opozícia je konflikt protichodných síl. Zmyslom opozície však nie je byť "nešťastným" aspektom, ktorý vyvoláva rozbroje a katastrofy. Opozícia je úloha - jej zmyslom je syntéza protikladov! Zlúčiť protiklady neznamená nájsť nejaký nežáživý priemer, kompromis. Znamená to zahrnúť oba póly v plnej miere a nájsť spôsob ich koexistencie na vyššej úrovni. Teda ak dotyčný pochopí svoju úlohu na najvyššej, duchovnej úrovni, musí nájsť, **vytvoriť niečo, čo je úplne nové a úplne staré zároveň!** Teda ak chce

obsah, inšpirovaný uránskymi silami vodnára, vydobyje miesto a zjedná úctu vo vonkajšom svete. V tom je Jupiter energeticky podporovaný Marsom a o finančné zabezpečenie celej veci sa stará Venuša.

Toto presadenie vnútra navonok však nebude nijaké priamočiare, ale budú pri ňom lietať iskry, lebo prvá a posledná spomínaná skupina sú navzájom prepojené samými kvadrátú-

⁵ Veľká konjunkcia Urána a Pluta v rokoch 1963-1968 bola skutočne tou kozmickou udalosťou, ktorá vytvorila podhubie pre študentské nepokoje a revolúciu kvetov. Avšak priemerné vedomie nás bolo na takej nízkej úrovni, že nedokázalo tieto sily efektívne rafinovať. To veľké nadšenie, čo vtedy mladí cítili, a čo ich tak naliehavo podnecovalo "prikloniť sa k duchovnosti" a "zmeniť svet" sa vybil len ako zmätočná negácia. Stačí si spomenúť na festivaly ako *Woodstock*. Uránske energie všebratstva a všesesterstva sa premenili na hromadné orgie v blate; duchovná ašpirácia na falošné nebesá prostredníctvom drôg a sklon k originalite len na nezmyselnú snahu odlišovať sa za každú cenu. Keby bolo v tom čase vedomie ľudstva lepšie pripravené a stálo aspoň o jeden stupeň vyššie - boli by sa mohli udiat úžasné veci!

prispiet' k transformácii spoločnosti konštruktívne, musí **vziať tú najstaršiu, najkonzervatívnejšiu tradíciu svojej krajiny - a vliat' do nej nový život, vzkriesiť ju v úplne novom zmysle a na vyššej úrovni ako predtým!**

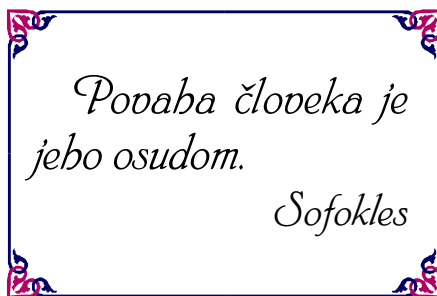
Tým sme načrtli hlavné obrysy životnej úlohy ako takej, bez ohľadu na čas. Avšak časová zložka je tu rozhodujúca, lebo obehy nebeských sfér rozhodujú o tom, či sa tá-ktorá udalosť zo životného plánu môže zbehnúť na začiatku alebo na sklonku života a pod. To, čo na človeka čaká, sa totiž môže zhmotniť iba v určitých časových okamihoch, kedy nebeské telesá aktivujú jednotlivé životné témy tým, že sa dostávajú do určitej pozície vo vzťahu k svojmu vlastnému postaveniu v deň narodenia. V časovej následnosti udalostí je vždy skrytá obdivuhodná múdrosť.

Z nášeho horoskopu vidieť, že táto osoba bude musieť v 29-tom roku svojho života prejsť veľkou osudovou skúškou. Planéty sú totiž v horoskope rozostavené tak, že disharmonické kanály sa zhlukli v tzv. pohyblivom kríži: blížencoch, panne, strelcovi a rybách. V 29-tom roku života sa Saturn dostane do rýb, teda na to isté miesto, ako pri narodení. Jeho latentná osudová potencia sa v tej chvíli aktivuje v najvyššej možnej miere. Tajní nepriatelia sa spolčia; protistojace sily vonku aj vnútri odhodí masky a vyhlásia si otvorenú vojnu. No nielen Saturn, ale aj ďalších šesť planét sa v tom čase zhromaždí v slabých miestach horoskopu pozdĺž pohyblivého kríža - v strelcovi, blížencoch a panne - a zvyšné tri sa budú medzitým zdržovať na neutrálnych, "hluchých" miestach horoskopu. Takže táto osoba bude doslova "duševne ukrižovaná". Ani jediná hviezdička v tej chvíli nebude na jej strane. Bude sa musieť zodvihnúť zo dna bez pomoci, len z vlastných síl. Bude jej vzatá každá opora a ak sa potom udrží na vlastných nohách, ak sa jej osobnostná štruktúra na ascendente pod tým náporom neroztriešti, ak nestratí seba samú a duševne sa nezlomí, výjde z tej skúšky ohňom ako kalená oceľ, pevnejšia než predtým. A aká statočná bola v dňoch os-

menia; aká verná v dňoch pokušenia; aká usilovná v časoch nezdaru; koľko lásky našla pri riešení konfliktov - také a len také veľké budú poklady, ktoré jej anjeli zložia k nohám v čase žní. Žatva príde jeden rok po tejto skúške. Stavidlá dobrého osudu budú všetky dokorán a ona bude mať pocit, že všetci bohovia jej pomáhajú. No predtým musí prestať skúšku.

Takáto skúška neprichádza bez prípravy. Z horoskopu vyplýva určitá symbolická logika, postupnosť princípov, ktoré skúške predchádzajú. Posledný raz táto osoba stála na osudovej križovatke sedem rokov predtým, keď Saturn bol v strelcovi. Vtedy stála pred rozhodnutím, či chce ísť v živote úzkou alebo širokou cestou a dôležité bolo len toľko, že povedala úzkej ceste "áno". Musela zavrieť zadné vrátka.

Potom sa Saturn zdržoval niekoľko rokov skvele ožiarený v kozorožcovi, takže ju osud na chvíľu postavil do závetria a vytvoril priaznivé pod-

mienky pre dôkladnú duchovnú prípravu. Vtedy bolo treba využiť každú minútu na sebazdokonalenie. Lebo hneď potom sa "muzika" začína pritvrdzovať. Skôr ako sa Saturn dostane na descendent, musí prejsť zoskupenie planét v severozápadnom rohu horoskopu: Merkúr, Venušu, Slnko, Mars a Lunu. Teda v pláne je po poradi: prehlbenie myslenia, cítenia, charakteru, vôle a vnímavosti. Tieto skúšky môžu naoko vyznievať dosť drasticky. Pri prechode domom priateľstiev Saturn dotýčnú osobu oberie o partnera a väčšinu priateľov (pravda len v prípade, že nestoja za to). Nakoniec pol roka pred vstupom na descendent musí Saturn prejsť Lunu. Tým sa aktivuje veľmi silný karmický vzorec, pretože taký je naznačený už aj v základnej téme: konjunkcia Satur-

na s Lunou, čiže duševná bolesť v dome pracovných vzťahov. Táto duševná bolesť ju pravdepodobne "vyženie" aj zo zamestnania.

V takýchto prípadoch môže dotýčný chápať svoj život v zásade dvoma spôsobmi: buď tak, že ho osud o niečo "oberá", alebo tak, že ho "vyslobodzujú". V tom druhom prípade je vlnou udalostí nesený na hrebenu - v tom prvom je ňou iba "prevalcovaný". Ak pochopil svoju životnú úlohu dobre a stojí v "kozmickej vetre" so strelkou svojho svedomia nasmerovaný správne - bude ho každá skúška poháňať len rýchlejšie vpred. V skutočnosti totiž ide naozaj o *vyslobodzovanie*, vyčistenie stola pre nadviazanie úplne nových vzťahov a nabrátie nového životného kurzu. Také niečo má človek najlepšiu možnosť urobiť práve vo chvíli, keď už "nič a nikoho nemá", keď "všetko stratil". Ak sa neodhodlá vtedy, tak inokedy už tobôž nie. V novom kurze, ktorý naberie, mu bude potom nasledujúcich sedem rokov pomáhané.

Ak by však nenašiel pri prvom prechode Saturna cez Lunu odvahu opustiť bezpečie svojho postavenia a vykročiť "do neznáma", Saturn sa vráti k Lune pri spätnom chode ešte raz, aby ju po opísaní slučky prešiel po tretí raz naposledy. To bude posledná príležitosť, kedy budú "neprijemnosti v zamestnaní" spôsobené okolím (ryby sú ženské-receptívne znamenie!) dotýčnému nápomocné, aby sa oprostil od starého a našiel vieru v ešte krajšiu budúcnosť, ktorá síce ešte neexistuje, ale ktorá ho s jeho a s Božou pomocou čaká.

Ak ani na tretí raz nenájde odvalu opustiť "dobré bidlo", neskôr o svoje zamestnanie aj tak príde, lebo ho odvtedy bude robiť už bez lásky, alebo v ňom zostane, ale nešťastný. Na rázcestí života premárnil šancu "zdvihnúť lietadlo zo zeme". Ďalšia "hlboká orba", hlboká transfigurácia osobnostnej štruktúry ju čaká zase o ďalších sedem rokov - so Saturnom v blížencoch.^{6,7}

Týmto sme naznačili zo päť zo šesť aspektov celého horoskopu a tiež múdrosť, aká spočíva v rytmickom striedaní brzdiacich a podporujúcich

⁶ Tento sedemročný cyklus Saturna súvisí s často citovanou periódou "výmeny všetkých buniek v tele".

⁷ Planéty Jupiter a Saturn sa vrátia na to isté miesto horoskopu niekoľkokrát za život. Preto neraz vidno určitý životný vzorec predznamenávaný v detstve "v malom", ktorý sa v dospelosti zopakuje "vo veľkom" na vyššom poschodí vývojovej špirály. Dieťa sa hrá na to, čo sa naozaj stane - a tak nezáväznou formou rozvíja sily, ktoré bude v budúcnosti potrebovať.

žiarení, ktoré režírujú kulisy na javisku života, kde človek má dobre zahrať jednu úlohu: duchovné sebaprerodenie.

Rozobrať všetky vzťahy by sa nedalo ani na stovkách strán. Každý prvok horoskopu totiž zjavuje v kontexte ostatných nové a nové významné detaily. Odkrývajú sa stále jemnejšie a subtilnejšie vrstvy významov, takže človek začína mať pocit, že stojí nad hĺbinou tajomstiev, ktorá nemá dno - a len s trasúcou sa rukou odhaľuje ďalšie a ďalšie závoje.

Napríklad stupeň, na ktorom sa nachádza ascendent, je ovládaný Venušou a stupeň descendentu Saturnom. To znamená, že hlavná os horoskopu vyjadruje popri už spomenutej úlohe ešte ďalšiu: spojenie protichodných síl Saturna a Venuše. Táto téma sa opakuje na všetkých miestach horoskopu, kde len môže, a definitívne je potvrdená tým, že bod lásky spadá do jedného bodu so stálicou Zosma, jednou z tých hviezd, ktoré vyžarujú Saturnsko-Venušanské sily spojené. To znamená, že takýto človek je odsúdený na život v samote až dovtedy, kým jeho schopnosť milovať nebude ako priehľadná hĺbina; kým jeho láska neprejde takým kvalitatívnym vývojom a prerodom, ako keď z uhlia vzniká diamant.

Táto úloha, ktorá zdaniho akoby nesúvisela s tou prvou - zlúčiť spoločenské sily pokroku a reakcie - je v skutočnosti vnútornou, ezoternou stránkou tej prvej a je *klúčom* k jej vyriešeniu!

Horoskop jedného človeka je významovo taký bohatý, že sa nedá vyčerpáť. Je to obraz živej duše. Pripomína diamant, na ktorého hranách, uhloch a fazetách sa až do neprehľadna lámu a odrážajú svetelné lúče, až to celé zaiskrí farebným ohňom.

Ľuďom, ktorí nerozumejú na akých princípoch astrológiu pracuje, to stále pripadá, že v nej panuje akási ľubovôľa, že sa tam dá skombinovať hocičo s hocičím a dať tomu hociaký význam. V astrológii sa uplatňuje vertikálne myslenie, ktoré je úplne iné ako horizontálne myslenie, na ktorom sú založené všetky pozemské vedy a pri ktorom každý matematický symbol zastupuje jeden určitý fyzický jav, a z týchto elementárnych významov sa aditívne kombinuje ako z dielcov čosi "viac", čosi "zložitejšie". **V nebeskej vede jednoduchšie je "viac" a zložitejšie vzniká "uberaním"!** Astrologické symboly sú na začiatku jednoduché a *všeobšiahle* a ich kombináciou potom nevzniká "viac" ale "menej": ich význam sa zužuje a začína nadobúdať konkrétnu podobu až v kontexte ostatných symbolov podľa ich vzájomného postavenia.

Astrológiu je skutočne kráľovná vied, hoci pri súčasnej oklieštenej definícii vedy sa medzi vedy nezmesť. No v budúcnosti, keď veda znova zahmie medzi objekty svojho záujmu aj jemnejšie úrovne, Astrológiu znova zažiarí medzi vedami s korunou na hlave.

Prečo ľudia pijú (Psychofyziológia znamenia váh)

Služobník Ľalie

"Človek je mikrokozmos!" Táto poučka sa v kruhoch populárnej ezoteriky opakuje neustále. Žiaľ, málokedy sa pri jej vyslovení myslí aj na niečo špecifické; málokedy sa potom aj konkrétne princípy súvisia s kozmickými orgánmi človeka plyva v živote.

Predstavte si, že by ste si kúpili nejaký drahý prístroj, o ktorom by vám povedali, že je veľmi užitočný v domácnosti. A vy by ste si ho doma umiestnili do zasklenej vitríny ako čosi veľmi vzácne. Ukazovali by ste ho aj priateľom vždy so slovami: "Tento prístroj je veľmi užitočný v domácnosti!" Ale nikdy by ste ten prístroj v domácnosti nepoužili, pretože by ste nevedeli, na čo konkrétne sa dá použiť.

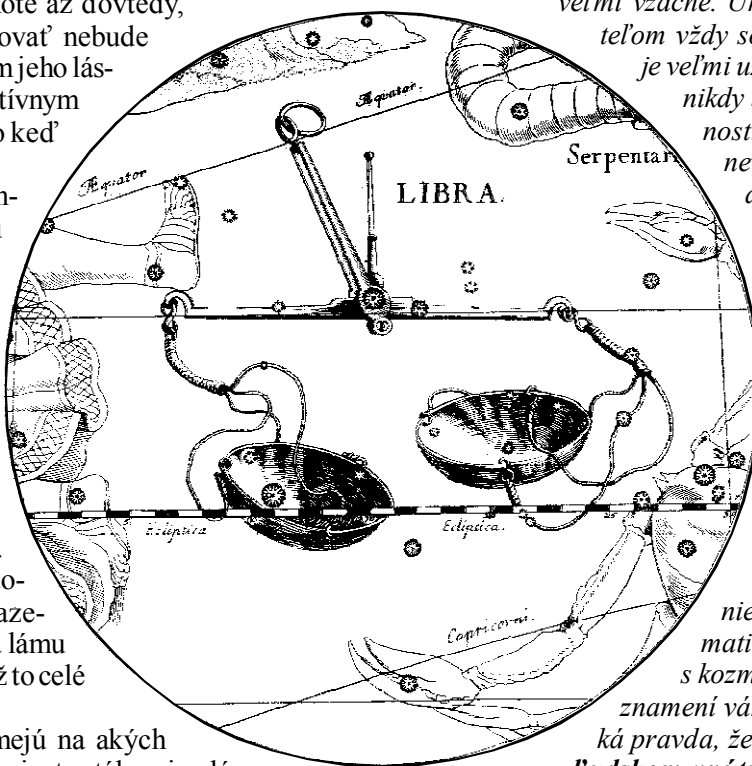
Podobne aj vetu "človek je mikrokozmos" si mnohí ľudia dávajú "do vitríny" a vyslovujú ju len so zvláštne zdôraznenou intonáciou ako veľkú múdrosť. No nikdy z nej nemajú žiaden úžitok, lebo pre nich zostáva vždy len na nekonkrétnej rovine.

Povedzme si preto dnes niečo o tom, ako sú psychosomatické systémy človeka späté s kozmickým princípom dvojitého znamení váh a blížencov, aby táto veľká pravda, že **"všetky svety sú zvinuté v ľudskom vnútri"** nezostala len abstraktnou poučkou, čo sýti ľudské duše kameňmi miesto chleba, ale aby v našej duši skutočne ožila.

Ďko súvisia obličky s medziludskými vzťahmi

Medzi dvanástimi znameniami zverokruhu sú tri tzv. dvojité znamenia: sú to blíženci, váhy a ryby. **Dvojité znamenia súvisia v ľudskom tele so všetkými párovými orgánmi**, t.j. s tými, ktoré sú "po dva". Blíženci súvisia s pažami a pľúcami, váhy s obličkami a ryby s nohami, predovšetkým chodidlami. **Na psychickej úrovni dvojité znamenia súvisia so vzťahmi**. Na rozdiel od typicky egocentrických znamení ako lev alebo baran, ktoré súvisia s orgánmi, ktoré sú "po jednom": napríklad baran s čelom a hlavou, lev so srdcom a chrbticou. Táto dvojitosť a jednoduchosť znamení je viditeľná aj z ich grafických značiek: ♊, ♎, ♏.

Kozmický človek, ktorého nebeské telo je tvorené dvanástimi hierarchiami zodiaku, sa v pozemskom človeku zob-

razil tak, že hierarchia barana utvára hlavu, býk šiju ... ryby chodidlá.

Toto priradenie však nie je také jedno-jednoznačné, aby sa dalo zredukovať na triviálny vzťah - ale má *fraktalovú*¹ povahu. Ak napríklad vezmeme hlavu samotnú, zistíme, že na jej morfogenéze sa síce podieľa predovšetkým baran, ale v druhom pláne zase aj všetkých dvanásť znamení. Podobne ako je to pri energetických dráhach, možno znovu nájsť zmenšený obraz celého tela na tvári, na uchu, na dlani, na chodidle alebo v oku.²

Napríklad blíženci zodpovedajú za pľúca ale aj za nervový systém a na hlave za párový orgán "nos". Ryby súvisia nielen s nohami ale zároveň aj s lymfatickým systémom. Znamenie váh ovláda obličky a s nimi celý vylučovací systém vrátane pokožky, ktorá je vlastne najväčším vylučovacím orgánom ľudského tela, ktorý obličky supluje.³ V ľudskej hlave ďalej váhy súvisia s ďalšími dvoma párovými orgánmi: očami a ušami.⁴

Mechanicko-materialistickej medicíne pravda takáto "hviezdna fyziológia" pripadá naivná a smiešna, pretože sa z pohľadu naivného materializmu nedá vysvetliť. Na fyzickej úrovni neexistuje v ľudskom organizme nič, čo by nasvedčovalo nejakému vzťahu medzi obličkami, očami a ušami. Mechanická medicína, ktorá k človeku pristupuje ako k stroju, ktorý sa skladá z vymeniteľných súčiastkových modulov, takýto vzťah ani vidieť nemôže, ani po ňom nepátra: lebo oftalmológ, otolaryngológ a urológ sú tri rezorty, ktoré sa jeden o druhého nestarajú. Napriek tomu musíme konštatovať, že tu takýto vzťah existuje a že je to život sám, ktorý dáva "hviezdnej fyziológii" za pravdu.

Bylinkár Franč si napríklad všimol, že mnohí ľudia cyklicky striedajú ochorenia uší a obličiek či močových ciest.⁵ Len čo si ich urológ zaregistruje

ako zdravých, objavujú sa u ušného ako chorí a naopak.

Josef Zentrich píše: "Kdo se cíle- vědomě zabývá léčitelkou praxí, nemůže si nevšimnout, že spolu nějak tajemně koreluje potíže s ledvinami na straně jedné a problémy ušní nebo oční na straně druhé."⁶

Čo majú obličky, pokožka, oči a uši spoločné? Majú spoločný pôvod v znamení váh!

Váhy sú znamením, ktorého prirodzenosťou je udržiavať harmóniu vo vzťahoch. Siedmy dom váh je domom manželstva a partnerstva. Človek narodený pod vplyvom váh je orientovaný na vzťahy; neznaša hádky, nespravodlivosť, jeho ideálom je byť s každým zadobre; premostiť rozpory a zjednotiť názory; vytvárať atmosféru harmónie a súladu. Dokáže chápať a dívať sa na veci nielen zo svojho hľadiska ale aj z hľadiska ostatných partnerov; teda z viacerých strán, v dôsledku čoho je neraz nerozhodný, "váhavý". Duša signovaná váhami nedokáže žiť sama; partner je ťažiskom jej života.

Citujme ďalej J. Zentricha:

"...Tato korelace je vedena prostřednictvím citového života - kdo se nechce, neumí nebo nemůže citově projevit navenek, je daleko náchylnější k onemocnění ledvin, očí nebo uší."

"...tito lidé potřebují »někoho mít«".

"Při ledvinových obtížích proto nejdříve zkoumejme, zda něco neskřípe v mezilidských vztazích."

"Onemocnění ledvin často signalizuje poruchu ve stávajících vztazích. Onemocnění kůže naproti tomu často napovídá, že jedinec trpí stavem opačným - to jest neuskutečněním dobrého vztahu!"

"Při různých vyrážkách, které charakterizují tzv. nečistou pleť léčitelé obvykle podávají krev čistící čaj, což je krok samozřejmě správný,

avšak musí být doplněn ještě krokem druhým, totiž snahou o čistý a plný duševní život.

Oči ... také patří k orgánům, které přispívají k očistě našeho vnitřního prostředí - a to pláčem. Pláč zabraňuje vzniku citového zátarasu a zároveň přispívá k rychlému odstranění zbytků autointoxikace, které vznikají při náhlé duševní bolesti."

"Ledviny, oči a uši jsou spolu spojeny úrovní našeho citového života."

"Při vztahových deformacích vznikají poruchy činnosti ledvin, uší, pokožky nebo očí docela zákonitě, protože jde o jiné roviny v podstatě stejné problematice - totiž »filtračních schopností!«"

"Na fyzické úrovni je filtrování úkolem ledvin. Dostane-li náš citový život nějakou ránu - tělesná harmonie se hroutí. Protože vnímáme nejčastěji zrakem, sluchem a hmatem, jsou oči, uši a pokožka velmi citlivým barometrem našeho citového života. Filtrační procesy ledvin jsou zranitelné v druhém sledu a hlavním škůdcem tu bývá strach, který je zase následkem narušení citových vztahů. Strach je vyjádřením nedostatku lásky - a na fyzické úrovni to odnesou ledviny."

"Duševní starosti jsou v těle zdolávány ledvinami, pokožkou, očima a ušima!"

"V době, kdy jsem začal připravovat materiál pro tuto knížku, byla bestsellerem knižního trhu práce amerického psychiatra Geralda G. Jampolského Lásky znamená zbavit se strachu. My víme, že strach ničí ledviny. A láska ničí strach. Lásky tedy zákonitě musí být i výborným lékařem pro poruchy ledvin!"

"Jestliže je člověk opravdu schopný druhého vidět (oči!) a umět mu naslouchat (uši!) - pak dříve nebo později bude toužit (anebo mu alespoň nepřijde zatěžko) se ho dotýkat (pokožka!) - a tak brzy pochopí

¹ Fraktal je štruktúra, ktorá donekonečna obsahuje seba samú.

² Podobne je to u rastlín. Napríklad jedlý gaštan je signovaný Jupiterom. Ale na tvorbe jeho listov sa podieľa Luna, kôry Merkúr, kvetov Venuša, koreňov Saturn. To znamená, že na utváraní každej rastliny spolupôsobia všetky planéty. Len vzájomný pomer planetárnych síl je u každej rastliny odlišný.

³ Koža je zároveň aj dýchacím orgánom a tým súvisí s blížencami. Je známe, že človek "nedýcha" len pľúcami, ale aj pokožkou; a ak popáleniny presiahnu tri štvrtiny povrchu tela, človek sa "zadusí".

⁴ Tvarová podobnosť medzi chodidlami, obličkami a ušami stojí za zamyslenie. Chodidlá sú "uši", ktoré "načúvajú" zemi.

⁵ Znovu si všimnite nápadnú tvarovú podobnosť medzi ušami, eustachovými trubicami, ústami a vlasmi/bradou na jednej strane - a obličkami, močovými cestami, pohlavím a ochlpením na strane druhej. V termínoch kabalistického stromu života je to vyjadrené takto: korunný trojuholník, tvorený sefirami Kether, Binah, Chochmah má svoju analógiu v dolnom trojuholníku tvorenom sefirami Jesod, Hod, Necah. Veľká Božia tvár sa odráža v malej Božej tvári.

⁶ Josef A. Zentrich: Třetí cesta ke zdraví. Fontána, Olomouc, 1994.

hloubku biblického príslovia »zajásá mé ledví, když rty Tvé budou mluvit, co je správné...« (Príslovi 23:16)»

Prečo je pitie spoločenským rituálom

Obličky filtrujú tekutiny. **Tekutiny sú metaforou ľudských citov.** Ľudské city majú v astrálnom tele človeka skutočne podobu tekutého svetla či tekutých kovov. Preto sa aj v reči vyjadrujeme o citoch ako o tekutých substanciách:

»Ponoril sa do myšlienok. Je naplnený radosťou. Zaplavila ho vlna s'astia, príliv radosti. Kypí v ňom hnev. Prekypuje životom. Oblial ju stud. Cit jej vyviera z duše, prýšti z hĺbky srdca, tryská z jej vnútra. Rozbúrené city.

Výliat' si srdce; vliat' niekomu dôveru; vyliať si na niekom hnev; prerušiť tok myšlienok; byť v niečom až po krk; topiť sa v šťastí; namočiť niekoho do niečoho; mútiť niekomu hlavu; sklznúť do vód náboženského idealizmu.«

V ľudových piesňach, v ktorých sa spieva o vode, sa v skutočnosti spieva o láske. Čistá voda znamená čistú lásku.⁷

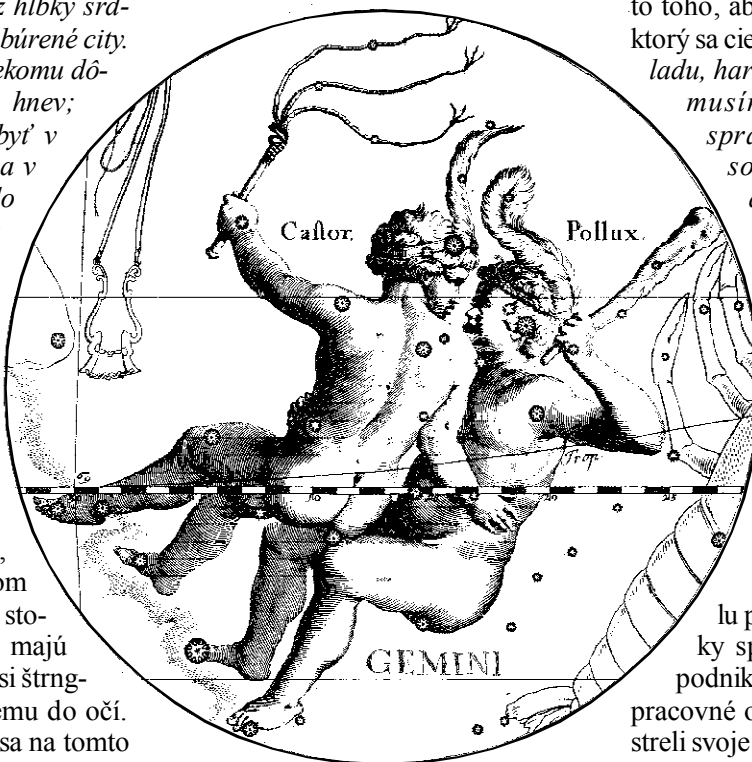
V televízii pravidelne ukazujú tento obraz: Muž a žena, ktorí sa idú zblížiť, sedia oproti sebe za stolom pre dvoch (♋); uprostred stola horí sviečka a v rukách majú poháre s vínom, s ktorými si štrngnú dívajúc sa jeden druhému do očí. Ktoréže tri párové orgány sa na tomto rituále zúčastňujú? Kontakt pre oči, štrngnutie pre uši a nápoj pre obličky!

Pri štrngnutí sa obsahy čaší symbolicky spájajú. No nie len symbolicky! Voda je výborným nosičom, na ktorý sa dajú naväzovať jemnomotné energetické štruktúry. Liečiteľ, ktorý chce zostať v energetickom spojení s pacientom a pokračovať v liečbe na diaľku, zmagnetizuje vodu, z ktorej si má pacient denne odpiť. Homeopatická liečba je založená na tom, že vibračné štruktúry kvetov a rastlín sa "prekopírujú" do vody, s ktorou sa potom po kvapkách konzumujú. Vieme, že ho-

meopatikum sa riedi do takých nízkych koncentrácií, že vo vode nakoniec nezostane ani jediná hrubohmotná molekula kvetu či rastliny - takže z chemického hľadiska je homeopatikum len naprosto čistá destilovaná voda - a liek predsa účinkuje! To znamená, že účinnou látkou tu nie je hrubohmotná, ale jemnomotná zložka.

Podobne aj ľudia pri štrnganí najprv začarujú nápoj pohľadom a vyrieknutím rozličných formuliek - a potom ho vypijú aj vibračnými štruktúrami s ním zviazanými. **Štrngnutie znamená: "Môj a tvoj citový život sú odteraz spojené nádoby!"**⁸

Tento rituál skutočne vytvára medzi tými, čo sa ho zúčastňujú, silnej-

šie alebo slabšie citové vlákno, po ktorom sa duševný obsah prelieva od jedného k druhému. Kto si tieto deje začína uvedomovať, a vidí aj to, aké hmatateľné dôsledky majú v reálnom živote, ten takéto rituály už nikdy neberie len ako konvenciu; a už naprosto ho prejde chuť štrngať si hocikde s hocikým!

Piť s niekým znamená naväzovať citové putá. Nie len tak pre nič za nič sa ľudia vzájomne nútia piť: "Ak si náš priateľ, tak si s nami vypi! A ak si s nami nechceš vypiť, tak čo proti nám máš?!"

Pitie je spojené s prežívaním, precítením nejakých vzťahov. Ľudia pijú buď preto, že sa radujú, alebo preto, že sú smutní. Buď preto, že sú s niekým, alebo preto, že sú sami a nemajú nikoho.

Pitie je v skutočnosti nevedome-lá modlitba k hierarchickým bytos-tiam znamenia váh! Buď je to modlitba radosti a vďaky za to, že tí, čo sa majú radi, smú byť spolu; alebo modlitba smútku a bolesti, že nemáme nikoho, s kým by sme mohli byť spolu a kto by nás mal rád.

Pretože však táto modlitba nie je vedomá, poklesla na úroveň energetických a fyziologických procesov éterického a fyzického tela: Namiesto toho, aby tu stál duchovný človek, ktorý sa cieľavedome pýta: "Anjeli sú-ladu, harmónie a rovnováhy! V čom musím byť menej egoistický, spravodlivejší a čistejší, aby som umožnil ostatným ľu-dom, že by ma mohli mať radi?" - stojí tu iba fyzic-ký človek, ktorý túto svo-ju nesplnenú duchovnú úlohu inštinktívne kompenzuje zvýšenou filtračnou a vyrovnávajúcou činnosťou obličiek.

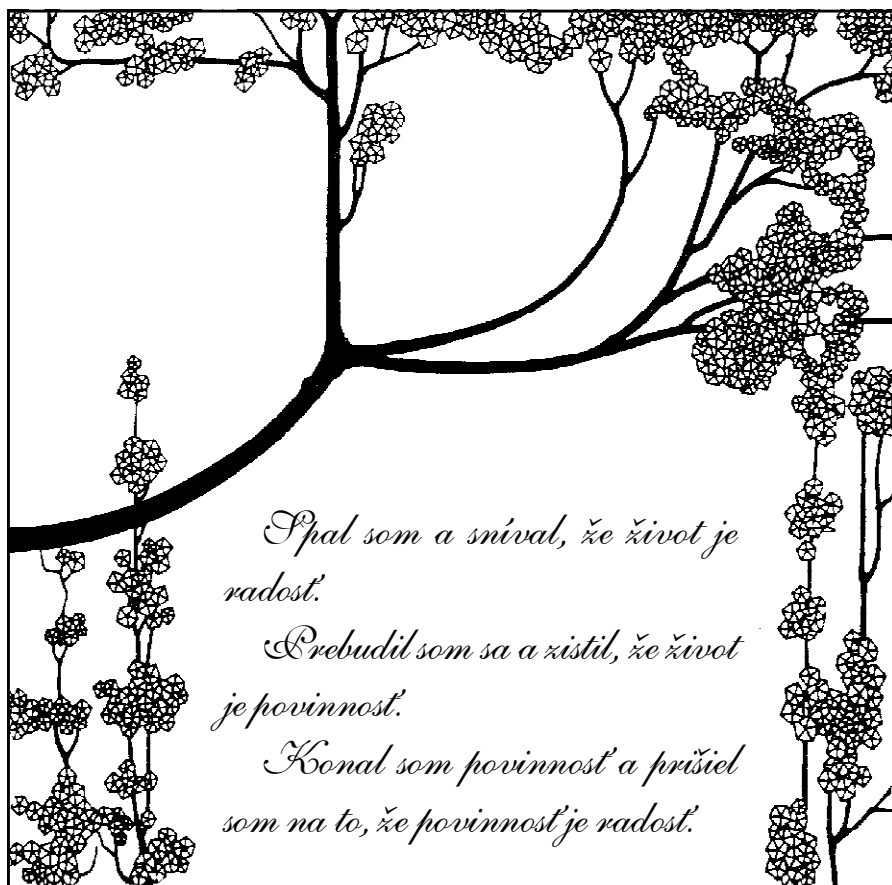
Spoločne piť znamená zdieľať city.
Spoločne jesť znamená zdieľať myšlienky.
Starí priatelia chodia spolu piť a pri poháriku nostalgicky spomínajú na staré časy. A podnikatelia sa zase pozývajú na pracovné obedy, aby pri jedle predostreli svoje návrhy a kuli spoločné plány. **Trávenie je zároveň asimiláciou myšlienkových foriem!**

Nie náhodou v reholi benediktínov pri spoločnom jedle jeden z bratov predčíta zo svätého písma. V lámaistickom kláštore pri obede spieva chór. Pri svätom prijímaní sa v kostole podáva hostia a víno: na pamiatku poslednej večere, pri ktorej Pán lámal chlieb a naplnil čašu vínom so slovami: "Vezmite, jedzte; toto je moje telo ... toto je moja krv". **Kristovým telom je Pravda a Kristovou krvou Láska!**

Nie náhodou v reholi benediktínov pri spoločnom jedle jeden z bratov predčíta zo svätého písma. V lámaistickom kláštore pri obede spieva chór. Pri svätom prijímaní sa v kostole podáva hostia a víno: na pamiatku poslednej večere, pri ktorej Pán lámal chlieb a naplnil čašu vínom so slovami: "Vezmite, jedzte; toto je moje telo ... toto je moja krv". **Kristovým telom je Pravda a Kristovou krvou Láska!**

⁷ Kedysi bol taký spôsob, že mládenec požiadal dievky o vodu. A pritom si povedal: ktorá mi podá pohár vody, tá bude moja milá.

⁸ Niekedy takí dvaja, čo si potykajú, prekrížia ruky v lakt'och a tak vypijú poháre až do dna, čím viditeľne potvrdzujú spoločné "zreťazenie" - nadviazanie duševného puta.

Prečo fajčenie umožňuje nadviazať komunikáciu

Analogickým spôsobom ako u znamenia váh sa dá poukázať aj na určité psycho-fyziologické korešpondencie, ktoré majú pôvod v znamení blížencov. Blíženci sú druhé výrazne dvojité znamenie, ktoré súvisí s komunikáciou medzi ľuďmi. Zatiaľčo však vo váhach išlo viac o komunikáciu citovú, ide v blížencoch o komunikáciu intelektuálnu. Vo váhach kraluje Venuša, so zmyslom pre lásku, krásno a súlad - v blížencoch Merkúr, čiže rozum, reč, vyjadrovanie. Popudom blížencov je komunikovať a schopnosť, ktorou blí-

ženec vládne, by sa dala nazvať "pohyblivá inteligencia". Značka Merkúra je zároveň alchymickou značkou ortuti - pohyblivého, "živého" striebra.

Blíženec je zhovorčivý, vtipný a prispôsobivý. Je všestranný až prelietavý, takže chce mať vždy dve aj viac železok v ohni naraz. Má dobré kombináčnej schopnosti a rýchlo chápe, hoci jeho úsudok je niekedy povrchný a inklinuje k sofistickej argumentácii. Vie sa zapojiť do debaty na akúkoľvek tému a je pohotový vo vyjadrovaní. Zo síl blížencov žijú mnohí reportéri, rozhlasoví a televízni redaktori.

V ľudskom tele blíženci ovládajú ruky, gestikuláciu a dýchacie cesty: nos,

⁹ Nebude nám čudné ani to, že tieto dve hierarchie, váhy a blíženci, ktoré zodpovedajú za našu citovú a intelektuálnu komunikáciu s vonkajším svetom, majú k sebe tak blízko, že sa na niektorých procesoch spoločne podieľajú, až miešajú. Napríklad koža, ktorá nás na psychickej úrovni informuje o vonkajšom svete prostredníctvom hmatu a zároveň je najväčším prostredníkom citovej komunikácie prostredníctvom nehy - že koža je veľkým vylučovacím a pritom zároveň aj dýchacím orgánom, čím spadá do organogenézy váh a blížencov súčasne. Hierarchie váh a blížencov sa skutočne miešajú aj na nebeskej klenbe! Medzi desiatym a dvadsiatym stupňom blížencov spolupôsobí a teda sa aj na každej práci podieľa ešte menšia podhierarchia anjelov vyslaných sem zo znamenia váh - a naopak blíženci majú zase svoje veľvyslanectvo v poslednom dekanе váh.

¹⁰ Všimnime si, že rituálna funkcia obradu váh a blížencov je v určitom zmysle aj opozitná: Pofajčiť si môžete aj s cudzím človekom, ktorého stretnete na chodbičke vo vlaku - a nebude sa tým cítiť ohrozený. Naopak, umožní to rýchlo nadviazať racionálnu, neosobnú komunikáciu. Ale popíjať s úplne cudzím človekom je neprípustné a navrhnúť niečo také je drzosťou - lebo by to znamenalo spájať sa s neznámou osobou citovo.

priedušky, pľúca. Spolu s vodnárom potom ešte centrálnu nervovú sústavu.

Ako bude teda vyzeráť uvedomelá modlitba k hierarchii blížencov? "Anjeli bystrého zrkadlenia! Prepožičajte nám niečo z Vašej pohyblivej inteligencie a výrečnosti, aby sme sa medzi sebou ľahko dorozumeli!"

A ako vyzerá neuvedomelá modlitba k hierarchii blížencov, ktorá "padla" na úroveň fyziologických funkcií? Fajčenie!

Tomu, kto rozjíma o súvislostiach a rozumie, nebude zaťažko pochopiť, čo znamená indiánska "fajka mieru". Tí, ktorí sa predtým nevedeli dohodnúť, čiže nedokázali komunikovať, musia spolu vyfajčiť fajku mieru. Aj rada starších, ak chce dospieť k spoločnému riešeniu nejakého problému, fajčí fajku, ktorá koluje v kruhu okolo ohňa a vždy ten, u koho je fajka, má slovo, až kým ju nepodá ďalej.

Nie je teraz ťažké nahliadnuť, prečo rituál fajčenia umožňuje tak obdivuhodne rýchlo nadviazať komunikáciu úplne cudzím ľuďom! Pochopíme, že sú to hierarchie blížencov a váh, ktoré sú invokované pri prenášaní prípitkov, čajových obradoch, pri rituále "kávičkovaní" s klebetením alebo vo chvíli, keď si dvaja cudzí ľudia odpaľujú cigaretu jeden od druhého.⁹

Vo všetkých týchto prípadoch pravda pristupuje k motivačným činiteľom ešte celý rad ďalších faktorov: zvyk na chemicky účinné látky (alkohol, nikotín, kofeín), tlak spoločenskej konvencie atď. Avšak **fakt, prečo city sa spájajú práve s nápojmi a komunikácia s fajčením, a nie s ničím iným, povedzme státím na hlave, sa dá vysvetliť len jediným spôsobom: je to neuvedomelá invokácia hierarchických bytostí znamenia blížencov a váh!**¹⁰

Prv ako uverejníme ďalšie psycho-fyziologické súvzťahnosti človeka so všetkými dvanástimi znamienami nebeskej klenby, veľmi by nás potešilo, keby tí čitatelia, čo o týchto otázkach rozjímajú a nosia ich v sebe od rána do večera a od večera do rána, ktorých jedna časť duše je vždy s anjelmi v nebi aj uprostred ruchu sveta, aby nám napísali. Pozoruhodné vhlady, postrehy a prežitia uverejníme.

“Dobrý deň prajeme. Dúfame, že vás nevyrušujeme. Chceli by sme sa s vami chvíľu porozprávať. Určite sa zamýšľate - tak ako my všetci - nad svetom, v ktorom žijeme. Všetci vidíme, že na každom kroku sa deje násilie a nespravodlivosť. Čo si myslíte? Musí to tak byť navždy? Nemáme nádej, že raz sa svet zmení k lepšiemu? Máme tu časopis, ktorý vám dá odpoveď na tieto otázky. Ak máte ešte chvíľu čas, môžeme vám povedať niečo o tom, kedy pominú tieto ťažké časy a čo by ste mali robiť, aby ste patrili k tým, ktorí sa dožijú lepšieho a krajšieho sveta...”

Možno sa vám občas stane, že stretnete dvojicu mladých žien alebo mužov, ktorí vás oslovia podobným spôsobom. Na prvý pohľad vás upútajú vkusným oblečením a kultivovaným vystupovaním. Časopis, v ktorom si listujete, obsahuje články so zaujímavými nadpismi a spolu s pôsobivými ilustráciami dotvárajú priaznivý dojem o jeho úrovni. Po krátkom rozhovore sa dozviete, že dvojica patrí do náboženskej organizácie s názvom *svedkovia Jehovovi*.

Stretnutie

Podobným spôsobom prebehlo aj moje prvé stretnutie so svedkami pred niekoľkými rokmi. Prekvapilo ma, že existuje spoločenstvo ľudí, ktoré dokáže pohotovo a rýchle odpovedať na otázky, ktoré ma v tom čase trápili a

V zajatí Strážnej veže

Dejiny predpovedí svedkov Jehovových

Domínik Filipp

na ktoré som dlho nenachádzal odpoveď. Rešpekt vo mne vzbudilo aj to, s akou samozrejmou používali knihy - Bibliu a prehľad s akým reagujú na bežné problémy života. Čoskoro som súhlasil s ďalším stretnutím a potom aj s návštevami...

Po absolvovaní niekoľkých stretnutí som bol oboznámený s celou vieroukou svedkov Jehovových. V tom čase som začal dôkladnejšie študovať Bibliu a viesť dlhé rozhovory so svedkami. No stalo sa mi, že na niektoré otázky som v Biblii našiel iné odpovede, aké mi boli poskytnuté. Dokonca sa mi stalo, že som našiel odpovede presne opačné. Pri hlbšom rozoberaní sporných otázok som zbadal akúsi nevôľu a rozpačitosť z druhej strany. A keďže rozpory neustále narastali, začali byť naše vzťahy napäté. Po určitom čase sa vynorili problémy, pri ktorých som argumentáciu svedkov pokladal už za neudržateľnú a naše vzájomné stretnutia sme po niekoľkých mesiacoch ukončili. Môj záujem v tejto oblasti však neochabol a snažil som sa dotvoriť si obraz o tejto organizácii i počas nasledujúcich rokov. O niektoré svoje postrehy by som sa s vami rád podelil.

Vierouka svedkov Jehovových je pomerne ucelená a podrobne rozpracovaná. Jednotlivé články vierouky sú podporené biblickou citáciou, ktorú svedkovia dobre ovládajú a v rozhovore hojne používajú. To je obvykle príčina, pre ktorú sa rozhovor svedka s iným človekom premieňa na nerovný zápas. Obyčajný človek - a to aj kresťanský založený - sa len málokedy dokáže v Biblii pohotovo orientovať a zdôvodňovať postoje svojho presvedčenia. Nesmieme zabúdať, že svedkovia sa s Bibliou cieľavedome zaoberajú a na rozhovory sa dlho pripravujú. Ale i pri určitej znalosti Biblie nie je protiargumentácia jednoduchá. Je potrebná podrobná analýza textov, častokrát v pôvodných jazykoch hebrejskom a gréckom, lingvistické roz-

bory určitých výrazov, porovnávacie štúdie s inými prameňmi apod. Z tohto dôvodu musím, žiaľ, upustiť od rozboru vierouky svedkov. Aby bol totiž takýto rozbor presvedčivý, bolo by potrebné uviesť množstvo údajov a analýz, čo by značne presiahlo rámec tohto článku. Miesto toho uvediem stručnú charakteristiku tejto organizácie a zameriam sa na fakty, súvisiace s jedným dôležitým článkom viery svedkov.

Charakteristika organizácie

Organizácia svedkovia Jehovovi je celosvetová náboženská organizácia, ktorej predstaviteľom je *Biblická a Traktátna Spoločnosť Strážna Veža* s hlavným sídlom v Brooklyne v New Yorku. Spoločnosť je hierarchicky usporiadaná a organizovaná do zborov. Na jej čele stojí prezident. Členom organizácie sa môže stať každý, kto prijme jej náboženské učenie vychádzajúce z biblického Starého i Nového zákona, riadi sa ním a je pokrstený podľa stanov organizácie. Názov svedkovia Jehovovi je odvodený od fonetického prepisu mena biblického Boha - Jehova (Jahve), uvádzaného v Starom zákone¹⁾. Povinnosťou členov je konať podľa zásad tohto učenia, prijímať a riadiť sa pokynmi organizácie, zúčastňovať sa spoločných zhromaždení a ohlasovať učenie medzi ostatnými ľuďmi. Základným vieroučným materiálom je časopis *Strážna veža*, ktorý reaguje na najrôznejšie otázky a problémy z hľadiska učenia organizácie. Učenie tvorí úzka skupina ľudí, zoskupených vo vedúcom zbere v Brooklyne, ktorá sa nazýva *verný a rozvážny otrok* a ktorá sa považuje za inšpirovaného Božieho zástupcu na zemi. Jej postoje a rozhodnutia sú pre všetkých členov záväzné a ohlasované v už spomenutom

¹⁾ Ide vlastne o fonetický prepis Božieho tetragramu JHVH.

časopise *Strážna veža*. Členovia bezvýhradne prijímajú a podriaďujú sa rozhodnutiam vedúceho zboru. V prípade nesúhlasu s postojmi organizácie môže byť člen z organizácie vylúčený. V takom prípade s ním ostatní svedkovia prerušia všetky kontakty, prestanú ho zdravieť a začnú sa mu vyhýbať. Toto pravidlo nepozná výnimku ani v najbližších vzťahoch medzi rodinnými príslušníkmi.

Svedkovia Jehovovi sa nezúčastňujú politického ani verejného života. Politické, obchodné a iné náboženské organizácie považujú za nástroj Satana a ako takým nimi pohrdajú. Z tohto dôvodu sa nezúčastňujú na žiadnych podujatiach pod štátnymi symbolmi, ako sú prisahy, štátne hymny, vojenská služba, voľby apod. Neuznávajú štátne, cirkevné ani občianske sviatky, ako sú výročia, Vianoce alebo oslavy narodenín. Keďže hlavnou osou učenia je skorý zánik tohto starého sveta, neangažujú sa ani v mierových hnutiach a aktivitách. K ľuďom, ktorí do organizácie nepatria, prístupujú - okrem zvestovania svojho učenia - odmerane, no pokiaľ neprejavia o učenie patričný záujem, ďalej sa nimi nezaobierajú. Zvestovanie je podľa svedkov Jehovových najvyššia forma pomoci iným ľuďom, ktorú Boh predpisuje, preto sa nevenujú iným formám pomoci ako sú napríklad zbierky pre chudobné a vojnou zmietané národy alebo starostlivosť o chorých, starých a opustených.

Organizácia vyvíja najrôznejšie aktivity. Vydáva veľké množstvo písomných materiálov - časopisov, brožúr, kníh, organizuje zjazdy a kongresy na rôznych úrovniach (oblasť, krajinský apod.). Veriaci sa pravidelne schádzajú na zhromaždeniach v tzv. *sálach kráľovstva*. Zo zvlášť aktívnych členov sa stávajú starší zborov, dozorcovia zborov, cestujúci dozorcovia, priekopníci apod. Najaktívnejší členovia smú študovať na *Biblickej škole Gileád*, čo je vyššia škola vierouky organizácie a príprava na lektorskú a vedúcu prácu v zboroch ako aj v štruktúrach organizácie. V súčasnosti má organizácia svedkov Jehovových viac ako štyri milióny členov na celom svete.

Pochybnosti

V čase, keď moje pochybnosti narastali, sa mi dostalo do rúk niekoľ-

ko podnetných kníh, ktoré kriticky rozoberali učenie svedkov. Niektoré sa zaoberali porovnávaním učenia s textami Písma, iné pristupovali k problému z pohľadu svojej viery. Rád by som však uviedol niektoré skutočnosti, ktoré sú aj medzi svedkami málo známe a ktoré sa objavili len pred niekoľkými rokmi vo vynikajúcej knihe Raymonda Franza *Kríza svedomia*, ktorá vyšla v roku 1994 aj v českom vydaní.

Pri čítaní tejto knihy som našiel mnohé paralely so svojimi vlastnými skúsenosťami a postrehmi. Dielo Raymonda Franza - je paradoxné, že sa jedná o synovca bývalého prezidenta organizácie Fredericka Franza - je hlbokou a úprimnou výpoveďou človeka, ktorý bol celých šesťdesiat rokov členom organizácie svedkov Jehovových, z toho deväť rokov v najvyšších funkciách vedúceho zboru v Brooklyne. Spoluzitím s ostatnými predstaviteľmi najvyššieho úradu, spôsob, akým vznikajú a ako sa schvaľujú vieroučné koncepcie ako aj prístup k takmer nedostupným dokumentom ho priviedol na cestu nového poznania, ktorú vo svojej knihe popisuje. Kniha je svedectvom neochvejného presvedčenia, narastajúcich pochybností a nakoniec trpkého sklamaní nad obrazom organizácie, v rukách ktorej ležia osudy miliónov ľudí a ktorá sama seba vyhlasuje za jediného zvestovateľa Božích zámerov. Kniha popisuje ťažký a dlhoročný zápas medzi nesmelým, práve sa prebúdzajúcim ľudským svedomím a dlhoročnou oddanou vernosťou organizácii.

Pozrime sa teraz bližšie na jeden dôležitý bod učenia svedkov Jehovových, pričom budeme vychádzať prevažne z dokumentov, ktoré sú uvedené v spomínanej knihe. No i na tomto jednom príklade uvidíme, do akých ťažkostí sa môže dostať organizácia "vyvolená a Bohom schválená", ktorá si nárokuje monopol na pravdu.

Predpovede a opoväzľivosť

Keď prorok hovorí v mene Jahve a slovo sa nestane ani neuskutoční, je to slovo, ktoré Jahve nepovedal. Prorok ho vyslovil s opoväzľivosťou. Nebudeš sa ho báť!

(5. kniha Mojžišova, 18:22)

O tom, aké dôležité sú proroctvá a ako rozpoznať pravého Božieho proroka, hovorí organizácia svedkov Jehovových v článku "Poznajú, že prorok bol medzi nimi" v *Strážnej veži* z roku 1972. Článok odpovedá na otázku, či má Jehova Boh v súčasnej dobe proroka, aby ukázal veci, ktoré majú prísť:

"Tento prorok nebol jeden muž, ale skupina mužov a žien. Bola to malá skupina stúpenčov Ježiša Krista, známa toho času ako Medzinárodní bádatelia Biblie. Dnes sú známi ako Jehovovi kresťanskí svedkovia. Stále ohlasujú varovania a pripojili sa k nim a vo zverenom diele im pomáhajú stovky tisícov osôb, ktoré s vierou počuli ich posolstvo.

Samozrejme je ľahké povedať, že táto skupina ľudí pôsobí ako 'prorok' Boží. Iná vec je to dokázať. To je možné urobiť jediným spôsobom, kritickým zhodnotením zapísaného. Čo to ukazuje?"

(*Strážna veža*, amer. vydanie 1. apríl 1972, str. 197)

Stojí skutočne za to "zapísané" kriticky zhodnotiť. Práve toto bude jadrom nášho článku.

Dôležitým bodom učenia svedkov Jehovových je učenie o skorom zániku tohto sveta (*tohto systému vecí*, podľa terminológie svedkov). Učenie hovorí, že v roku 1914 nastal neviditeľný príchod Ježiša Krista, ktorý sa ujal vlády na nebesiach a zahájil éru *konca ustanovených časov národov*. Behom jednej ľudskej generácie od tohto dátumu bude zvrhnutá organizácia Satana, ktorú predstavujú politické, obchodné a ostatné náboženské systémy. Nakoniec nastane záverečná apokalyptická bitka *Armagedon*, kde po fyzickom zlikvidovaní všetkých odporcov Jehovu, vrátane žien a detí, bude nastolený nový spravodlivý poriadok - Božie kráľovstvo na zemi, pripravené ako odmena za vernú službu svedkom Jehovovým.

Pominieme, na chvíľu, zjednodušenosť a neútočnosť tohto scenára ako aj výpočet roku 1914. Všimneme si niečo oveľa zaujímavejšie a to spôsob, akým sa táto predpoveď utvárala v dejinách svedkov Jehovových. Najprv si však urobme krátky výlet do histórie tých apokalyptických predpovedí 19. storočia, o ktoré sa budeme v ďalšom opierať.

Začiatkom 19. storočia sa po búrlivých spoločenských otrasoch spustili doslova záplavy predpovedí. Medzi tými, ktorí prorokovali bol aj muž menom *John Aquila Brown* žijúci v Anglicku, ktorý rozvinul dve koncepcie predpovedí. Podľa prvej mal zánik sveta nastať v roku 1844. Tento výklad prijal americký priekopník adventistického hnutia *William Miller*. Po zlyhaní predpovede sa v roku 1844 odštíepili rôzne skupiny adventistov a stanovili ďalšie dátumy. Jednu z týchto skupín sformoval aj *Nelson H. Barbour* z Rochesteru. Ten sa zameriaval na druhú koncepciu Brownovej predpovede s konečným dátumom zániku starého sveta - rokom 1917. Po jej preštudovaní previedol Barbour niektoré úpravy a stanovil nový dátum zániku na rok 1914. Pred rokom 1874 však N. H. Barbour uprednostňoval inú predpoveď, ohlasovanú na rok 1874. Po tomto roku urobil Barbour zaujímavý myšlienkový krok, o ktorom sa ešte zmienime. Prirodzené by bolo, čo najskôr zabudnúť na rok 1874 a stanoviť dátum nový. Barbour však prišiel so zvláštnou koncepciou, že daná časová predpoveď bola v zásade správna, len rok 1874 nebol dátumom zániku starého sveta - ako sa pôvodne predpokladalo - ale začiatkom neviditeľnej Kristovej prítomnosti. Spojením tejto koncepcie s upravenou Brownovou predpoveďou vznikla predpoveď nová. Rok 1874 Barbour prehlásil za rok neviditeľného príchodu Ježiša Krista a za začiatok poslednej žatvy tesne pred apokalyptickými udalosťami, ktoré mali nastať neskôr, v roku 1914.

Zakladateľ organizácie, z ktorej neskôr vzišli svedkovia Jehovovi - *Charles Taze Russell*, sa začal predpoveďami zaoberať v roku 1876 práve pod dojmom apokalyptickej vízie Barbourovej adventistickej skupiny. Barbourova predstava o neviditeľnom Kristovom príchode v roku 1874, ktorá bola publikovaná vo vlastnom časopise *Posol rána (Herald of the Morning)*, na Russella mocne zapôsobila. Okamžite sa spojil s Barbourom. Ten mu svoju koncepciu vysvetlil a Russell ju takmer bezo zmeny prijal. Sám sa stal na krátky čas zástupcom

²⁾ Práve okolo časopisu *Sionská Strážna veža a hlásateľ Kristovej prítomnosti*, ktorý začal vychádzať v roku 1879, sa začali zoskupovať prví Russellovi stúpenec - *Bádatelia Biblie* (neskôr *Medzinárodné združenie bádateľov Biblie*). V roku 1881 bola ustanovená korporácia *Pennsylvánska Biblická a Traktátna Spoločnosť Strážna Veža* a v roku 1884 oficiálne zaregistrovaná.

³⁾ Veľkým Babylonom nazývajú svedkovia Jehovovi všetky ostatné náboženské organizácie.

vydavateľa *Posla rána*. Po zahájení vydávania svojho vlastného časopisu *Sionská Strážna veža a hlásateľ Kristovej prítomnosti*²⁾ - neskôr *Strážna veža (The Watchtower)* Russell apokalyptickú epochu rozvrhol na štyridsaťročné obdobie, ktoré sa začalo neviditeľným Kristovým príchodom v roku 1874 a ktoré sa malo zavŕšiť skutočným zánikom starého sveta a nastolením Božieho poriadku - teda najneskôr do roku 1914.

Táto koncepcia predpovede je zhrnutá v *Strážnej veži* z roku 1911:

“Keď sme si všimli tieto paralely, objavili sme rok 1874 ako začiatok tejto ‘žatvy’ a zhromažďovanie ‘vyvolených’ zo štyroch svetových strán; rok 1878 ako čas, kedy bol Babylon³⁾ formálne zavrhnutý. Laodicea vyvrhnutá - čas, od ktorého platí:

“Babylon padol, padol” - padol z Božej vôle... A v súlade s týmito paralelami bude október 1914 svedkom úplného konca Babylonu ‘ako veľkého mílnika vrhnutého do mora’, úplne zničeného ako systému.”

(*Strážna veža*, 15. jún 1911)

Je dôležité si všimnúť, že túto víziu predkladal svojim stúpencom - *Bádatelom Biblie* s nepochybnou istotou a zjavnou autoritou. V Russellovej knihe *Čas je blízko (The Time Is At Hand)* z roku 1889 sa ustanovilo sedem nasledujúcich bodov:

“V tejto kapitole predkladáme biblické dôkazy, dokazujúce, že úplný koniec časov pohanov, tj. úplný koniec ich prepožičaného panstva bude dosiahnutý v roku 1914 a že tento dátum bude najvzdialenejším limitom vlády nedokonalého človeka. A

nech je jasné, že ak je toto skutočnosť pevne ustanovená Písmom, potom sa dokáže:

Za prvé, že v tomto dátume Božie kráľovstvo, za ktoré nás učil náš Pán modliť sa slová 'príď kráľovstvo Tvoje', získa úplnú a všeobecnú nadvládu a neskôr bude ustanovené alebo pevne zriadené na zemi.

Za druhé, dokáže sa, že ten, ktorého právo je prevziať toto panstvo, bude prítomný ako nový Vládca zeme... a pohanské vlády roztriešti na kusy ako nádobu z hlíny (Ž.2:9, Zjav. 2:27) a na ich miesto ustanoví svoju vlastnú spravodlivú vládu.

Za tretie, dokáže sa, že nejakú dobu pred koncom roka 1914 bude posledný člen božsky rozpoznanej Cirkvi Kristovej... oslávený spolu s Hlavou...

Za štvrté, dokáže sa, že od tohto času Jeruzalem už nikdy nebude pošliapovaný pohanmi...

Za piate, dokáže sa, že týmto dátumom alebo skôr, sa začne odstraňovať slepota Izraela, pretože ich 'čiasťná slepota' mala trvať len dovtedy, 'kým nevôjde plný počet pohanov' (Rim. 11:25), alebo inými slovami, pokiaľ nebude vybratý plný počet z pohanov, ktorí majú byť členmi tela alebo nevestami Kristovými.

Za šieste, dokáže sa, že veľký 'čas súženia, aký tu nebol nikdy od pokolenia', dosiahne svoje vyvrcholenie v celosvetovej nadvláde anarchie...

Za siedme, dokáže sa, že pred týmto dátumom Božie kráľovstvo organizované v moci bude na zemi a potom udrie a rozbije pohanskú sochu (Dan. 2:34) - a úplne zničí moc týchto kráľov. Jeho vlastná vláda a panstvo bude zriadené tak rýchlo, ako rýchlo jeho zmeneným vplyvom a pôsobením rozbije a roztriešti 'mocnosti, ktoré sú' - občianske a cirkevné - železo a hlina."

(*Čas je blízko*, amer. vyd. 1889, str. 76-77)

... v tej istej knihe sa na inom mieste dočítame:

"S ohľadom na tieto silné biblické dôkazy týkajúce sa časov pohanov, považujeme za nepopierateľnú pravdu, že nastane konečný záver kráľovstiev tohto sveta a dokonalé zriadenie kráľovstva Božieho bude dokončené na konci roku 1914."

(*Čas je blízko*, 1889, str. 98-99)

"... a žijúci svätí rovnako ako mnohí z tohto sveta sú teraz v službe ako Pánovi vojaci pri prekonávaní chýb a zla. Nech ale nikto nerobí unáhlené závery, že je tu symbolizovaná pokojná premena národov..."

Nebudte prekvapení, že v nasledujúcich kapitolách predkladáme dôkazy o tom, že zriadenie Božieho kráľovstva už za-

čalo, že na to poukazuje proroctvo o tom, že v roku 1878 malo začať prejavovať svoju moc a že 'bitka veľkého dňa Boha Všemohúceho' (Zjav. 16:14), ktorá skončí v roku 1914 úplným vyvrátením súčasného systému pozemského vládnutia, sa už začala."

(*Čas je blízko*, 1889, str. 101)

... a podobne v ďalších publikáciách:

"... A tak, ako je už vidieť z proroctva, bude ku koncu roku 1914 odstránené to, čo Boh nazýva Babylonom a človek kresťanstvom."

(*Príď kráľovstvo Tvoje /Thy Kingdom Come!*, amer. vydanie 1891, str. 153)

"Dátum ukončenia tejto bitky je s konečnou platnosťou označený v Písme na október 1914. V súčasnej dobe už prebieha od októbra 1874... Tento charakter boja musí pokračovať so striedavými úspechmi pre všetkých zúčastnených; organizácia musí byť veľmi starostlivá; konečný zápas bude krátky, strašný a rozhodný - končiaci vo všeobecnej anarchii."

(*Strážna veža*, 15. január 1892)

... a pre tých, ktorí mali nejaké pochybnosti, odpovedal krátky úryvok zo *Strážnej veže* z roku 1894, ktorý odhaľuje jasný dôkaz o tom, že sa svet chystá k poslednému záchvatu bolesti s posledným vzdychom v roku 1914:

"... My nevidíme žiadny dôvod pre zmenu dátumov - ani by sme ich nemohli zmeniť aj keby sme chceli. Veríme, že sú to Božie dátumy, nie naše. Majte ale na mysli, že koniec roku 1914 nie je termín pre začiatok ale pre koniec času súženia. Nevidíme žiadny dôvod pre zmenu nášho názoru vyjadreného v stanovisku predstavenému v *Strážnej veži* z 15. januára 1892. Radíme, aby bola znovu prečítaná."

(*Strážna veža*, júl 1894)

V roku 1914, keď sa schyľovalo k prvej svetovej vojne a keď americký prezident Wilson vyzval duchovných, aby sa 4. októbra 1914 modlili za mier v Európe, Russell okrem iného povedal:

"Príšiel rok, v ktorom sa má splniť proroctvo a my by sme teraz mali Všemohúceho prosiť, aby zmenil svoj program? Nie!"

(*Dein Name werde geheiligt*, Wiesbaden 1961, str. 296)

A tak rok 1914 prešiel síce poznamenaný vojnou ale nie predpovedanou

apokalypsou. O tom, ako sa s touto skutočnosťou vyrovnal sám Russell, je možné sa dočítať v novom vydaní knihy *Čas je blízko* z roku 1916:

"Autor uznáva, že v tejto knihe predkladá myšlienku, že svätí Pána môžu očakávať, že s Ním budú v sláve na konci časov pohanov. Bola to prirodzená chyba, ktorej sa dalo ľahko dopustiť, ale Pán to zvrátil k požehnaniu svojho ľudu. Myšlienka, že Cirkev by bola zhromaždená do slávy do októbra 1914, mala na tisíce iste veľmi povzbudzujúci a posväcujúci účinok a všetci za to môžu Pána chváliť - i za túto chybu. Skutočne môžu mnohí povedať, že sú Pánovi vďační aj keď nádeje Cirkvi neboli do očakávanej doby splnené a že my, ľud Pána, máme ďalšiu príležitosť dokonávať svätosť byť so svojim Pánom účastníkmi predkladania Jeho zvesti Jeho ľudu."

(*Čas je blízko*, vydanie z roku 1916)

Podľa Russella je teda možné vidieť zásluhu i v tom, že nesprávne predpovedal, pretože "povzbudzujúci a posväcujúci účinok" má za následok, že človek môže "chváliť Pána - i za túto chybu". Toto vysvetlenie je v každom prípade jednoduchšie ako celú predpoveď označiť pravým názvom. Takýto prístup umožnil, ako ešte uvidíme, celý rad ďalších falošných predpovedí s ich "povzbudzujúcimi účinkami".

Russell, ktorý sa sám nazýval "Božími ústami", v tom istom roku 1916 zomrel a zanechal po sebe tisíce zmätených stúpcov.

Ďalšia nesplnená predpoveď

Russellovým nástupcom sa stal ambicióznym *Joseph Franklin Rutherford*. Dovtedajšiu skupinu stúpcov Russellovho učenia zjednotil do jednotnej organizácie, ktorej dal nový program a v roku 1931 aj nový názov - svedkovia Jehovovi. V tejto organizácii, ktorá je vskutku dielom jeho organizačného génia, vznikla aj funkcia prezidenta spoločnosti a tak sa Rutherford stal jej prvým prezidentom. Rutherfordova výnimočná schopnosť nadchnúť stúpcov a prísny autokratický režim vlačili organizácii tie typické rysy, ktoré poznáme dodnes.

Koncepcia predpovedí ostala ústredným bodom i za jeho vedenia. Aby oživil strácajúcu sa dôveru členov, hneď v roku 1917 ohlasuje v kni-

he *Ukončené tajomstvo* (*The Finished Mystery*) ďalšiu predpoveď konca sveta na roky 1918-1920. Uvedieme niektoré dokumenty z tej doby.

V týchto rokoch sa všetky kresťanské organizácie budú triasť v poslednej agónii:

“Údaje uvedené v poznámkach k Zjaveniu 2:1 dokazujú, že dobytie Judska nebolo dovŕšené pred Veľkou Nocou roku 73 po Kr. a vo svetle predchádzajúcich úsekov z Písma dokazujú, že jar 1918 prinesie kresťanstvu záchvat utrpenia väčší než aké zakúsilo na jeseň roku 1914.”

(*Ukončené tajomstvo*, amer. vydanie 1917, str. 62)

“Boh uvádza dôvod. Bol to obraz alebo podobenstvo toho, čo sa má stať s kresťanstvom. Do roku 1878 bola nominálna cirkev v Božom zmysle svätynou, teda chrámom ale od tej doby - s vyvrcholením v roku 1918 - ju odstraňuje ranami alebo morom bludných učení a skutkov, ktoré Boh dovolí.”

(*Ukončené tajomstvo*, 1917, str. 484)

“V roku 1918, keď Boh zničí cirkvi ako celok a ich členov po miliónoch, sa taktiež stane, že ktokoľvek vyviazne, príde k dielu pastora Russella, aby poznal význam pádu ‘kresťanstva’...”

Hlas pastora Russella utíchol v smrti a jeho hlas je nemý voči tomu, čo príde. V dobe revolúcie a anarchie bude hovoriť a už nebude nemý k tým, ktorí uniknú skaze toho dňa.”

(*Ukončené tajomstvo*, 1917, str. 485)

... no nielen kresťanské organizácie, ale aj ich vlády upadnú do katastrofy a zabudnutia:

“... V roku 1918, keď kresťanstvo ako systém upadne do zabudnutia (šeolu), budú ho nasledovať revolučné republiky a Boh spôsobí plač a nárek... Boh spôsobí, aby sa národy otriasali pod gigantickými revolúciami, keď zavrhnú svetské kresťanstvo ako organizovaný systém preč do zabudnutia...”

(*Ukončené tajomstvo*, 1917, str. 513)

“... Tiež republiky zmiznú na jar roku 1920... Každé kráľovstvo zeme pomíne, pohltí ho anarchia... Tri dni, v ktorých faraónovo vojsko prenasledovalo Izraelitov na púšť, predstavujú tri roky od 1917 do 1920, kedy všetci faraónovi vyslanci budú zatopení v mori anarchie. Z ich vozov - organizácií - odpadnú kolesá.”

(*Ukončené tajomstvo*, 1917, str. 258)

... a nakoniec ešte zhrnutie, aby sa rozptýlili posledné pochybnosti o správnosti predpovede:

“Rovnako ako sa telesne zmýšľajúci ľudia, ktorí odpadli od kresťanstva a ktorí sympatizovali s radikálmi a revolucionármi budú radovať z dedičstva spustošenia, ktoré padne na kresťanstvo po roku 1918, tak učíni Boh úspešným revolučným hnutiam: bude úplne zničené ‘dokonca všetko z neho’. Ani náznak neprežije celosvetové násilie, všadeprítomnú anarchiu na jeseň roku 1920. (Zjavenie 11:7-13)”

(*Ukončené tajomstvo*, 1917, str. 542)

Všetky tieto veci boli predpovedané na roky 1918 - 1920. Ako vidíme, boli predkladané ako nesporné pravdivé poznanie, v takom istom duchu ako Russellova predpoveď. Žiadna z nich sa neuskutočnila. Rok 1920 prešiel ako ktorýkoľvek iný.

Božský pôvod predpovedí

Nie je vašou vecou poznať časy alebo príhodnosť časov, ktoré Otec vo svojej moci položil.

(Skutky apoštolov, 1:7)

Pre tých stúpcov, ktorí boli znenístení predchádzajúcimi nesplnenými predpoveďami alebo pochybovali o Božej inšpirovanosti organizácie, bol napísaný článok “Plody ctižiadostivosti” v *Strážnej veži* z roku 1922, ktorý ukázal, že ak niekto odmieta Russellovo učenie - a to aj napriek nesplneniu jeho predpovede - odmieta učenie samotného Boha:

“Stále sa objavujú niektorí..., ktorí sami seba berú príliš vážne. Podarí sa im presvedčiť samých seba, že ich Pán určil, aby dohliadali na Božie veci a vyviedli Boží ľud z púšte. Keď idú svojou cestou, stanú sa vo svojej mysli presvedčení, že Pán urobil chybu, keď vyvolil brata Russella ako svojho služobníka a ich pochybnosť vedie neskôr k záveru, že brat Russell vôbec nebol ‘ten služobník’. Začnú pochybovať o tom, čo brat Russell napísal a tak sa i vyjadrujú. Tým znevažujú slovo Pána, ktorý hovorí: Dôveruj Jehovovi celým svojim srdcom, na svoju rozumnosť nespoliehaj.

Bez ohľadu na pozemské povolanie, brat Russell bol predovšetkým služobníkom Pána. Zavrhnúť ho a jeho dielo je teda to isté ako zavrhnúť Pána...”

(*Strážna veža*, 1. máj 1922)

Chronológia “súčasnej pravdy” ostáva v platnosti aj keď sa z nej nič nevyplnilo - naopak - toto je hlavným kritériom jej pravdivosti:

“Počítalo sa s tým, že letopočty 1874, 1914 a 1918 boli vytýčené a Pán položil svoju pečať na roky 1914 a 1918 s istotou bez možnosti omylu. Aký ďalší dôkaz ešte potrebujeme?.. Tak tomu bolo v rokoch 1844, 1874, 1878, rovnako ako v rokoch 1914 a 1918. Pri pohľade späť teraz ľahko uvidíme, že tieto dátumy boli jasne vyznačené v Písme a nepochybne nimi chcel Pán povzbudiť svoj ľud a zároveň chcel, aby boli skúšaní a utvrďovaní, keď sa nestalo všetko, čo niektorí očakávali.”

(*Strážna veža*, 15. máj 1922)

“Chronológia súčasnej pravdy by mohla byť obyčajná náhoda, nebyť opakovaní v dvoch veľkých cykloch 1845 a 2520 rokov, čo ju presúva z oblasti náhody do sféry

istoty..., nemôže to byť náhoda, ale musí to byť zámer alebo plán jedinej osobnej Bytosti, ktorá je schopná takto plánovať - samotného Jehovu a taká chronológia sama musí byť správna...

Na základe Pisma, vedy a histórie je chronológia súčasnej pravdy nepochybne správna. Jej spoľahlivosť bola bohato dosvedčená dátumami a udalosťami v rokoch 1874, 1914 a 1918."

(*Strážna veža*, 15. jún 1922)

... chronológia je neomylnou predpoveďou Božieho proroka:

"Existujú však pevné väzby medzi dátumami chronológie súčasnej pravdy. Tieto vnútorné väzby medzi dátumami dodávajú ďaleko väčšiu váhu, než akú ju vidíme u iných chronológií. Niektoré z nich sú tak pozoruhodné, že jasne naznačujú, že nejde o chronológiu ľudskú, ale Božiu. Chronológia súčasnej pravdy má Božský pôvod, je Bohom dosvedčená a stojí samostatne ako absolútne a nemanie správna..."

V chronológii súčasnej pravdy je toľko vzájomných väzieb medzi dátumami, že nejde len o rad letopočtov, ani o reťaz, ale o lano z lúčov, ktoré sú pevne prepletené - je to božský jednotný systém, kde väčšina dátumov má veľmi významné vzťahy k ostatným, čo je znakom, že tento systém nie je ľudského pôvodu..."

Jasne ukážeme, že chronológia súčasnej pravdy vykazuje nesporný dôkaz Božieho poznania základných dátumov, že je to dôkaz Božieho pôvodu a že tento systém nie je ľudský vynález, ale objav Božej pravdy... Bolo by absurdné tvrdiť, že objavené vzťahy neboli výsledkom Božieho usporiadania. Takéto predvídanie má len Boh a to dokazuje, že natoľko ovláda čas i udalosti, že z nich môže utkať tak nádherný a harmonický celok, ktorý je príliš vznešený nato, než aby bol výsledkom náhody alebo ľudského vynálezu."

(*Strážna veža*, 15. júl 1922)

... a nakoniec apel pre zvyšok pochybujúcich, ktorým ešte nie je všetko jasné:

"Veríš tomu? Veríš, že Kráľ slávy je tu a že je tu prítomný už od roku 1874? Veríš, že behom tejto doby koná svoju zhatvu? Veríš, že v tejto dobe má verného a rozvážneho otroka, skrze ktorého riadi svoje dielo a sýti domácnosť viery? Veríš, že Pán je teraz vo svojom chráme a súdi národy zeme? Veríš, že Kráľ slávy už začal svoju vládu?"

(*Strážna veža*, 1. november 1922)

A napokon uvedieme predpoveď, ohlasovanú na rok 1925, teda tri roky po napísaní týchto článkov. Predpoveď je triumfálnym prejavom prorockej "schopnosti" organizácie svedkov Jehovových.

Vzkriesenie biblických kniežat

Ešte neprešiel ani rok 1920 a na svete bola už ďalšia predpoveď. Táto predpoveď znamenala doposiaľ najväčší otras v dejinách organizácie.

V roku 1920 vydal Rutherford knižku *Milióny dnes žijúcich nikdy nezomrú* (*Millions Now Living Will Never Die*), v ktorej malo nastolenie Božieho kráľovstva nastať v roku 1925. Zvláštnosťou tejto predpovede bolo to, že hlásalo vzkriesenie významných biblických patriarchov a prorokov, akými sú Ábel, Abrahám, Izák, Mojžiš, Jakob, Samuel, Daniel, Ján Krstiteľ apod. Biblické kniežatá mali žiť v Jeruzaleme a odtiaľ riadiť novú teokraciu. Mali sa oboznamovať s novou technikou a inými vymoženosťami modernej doby, mali prijímať verných stúpcov, udeľovať božské rady a spravodlivo vládnuť nad celým svetom. Tento popis, ktorý dnes znie ako nevydarený vtip, bol v tom čase myslený smrteľne vážne a v knihách ako aj brožúrach organizácie doslova rozpaľovaný do biela:

"Celkom obyčajný výpočet nás teraz dovedie k daným dôkazom. Sedemdesiat milostivých rokov po päťdesiatich rokoch dáva sumu 3500 rokov. Počiatok tejto doby je, ako vieme, v roku 1575 pred Kristom. Odtiaľ 1575 pred Kr. - 1925 po Kr. je 3500 rokov. V roku 1925 končí veľký predobraz a začína obdobie nové, ktoré tento predobraz predtlačoval... V novom období sa teda musí všetko vyplniť. Priviesť ľudstvo späť k životu bude teraz hlavnou súčasťou Božskej činnosti. Ako však Písmo sväté píše o nepochybnom zmŕtvychvstání Abraháma, Izáka, Jakoba a iných verných Starého zákona, tak si môžeme byť istí, že sa títo skutočne vrátia k životu a s úplnou istotou môžeme byť v roku 1925 svedkami ich návratu z objatia smrti k životu a dokonalosti, na základe čoho budú určení k viditeľným, zákonitým zástupcom nových zriadení na svete."

(*Milióny dnes žijúcich nikdy nezomrú*, české vydanie 1920, str. 56-57, 61-62)

"... Preto môžeme s istotou v roku 1925 očakávať návrat Abraháma, Izáka, Jakuba a iných verných sluhov Pána Starého zákona, obzvlášť tých, o ktorých sa zmieňuje apoštol Pavol k ľudskej dokonalosti."

(*Milióny dnes žijúcich nikdy nezomrú*, 1920, str. 57)

"Kristus začne čoskoro jednať so svetom - s jednotlivcami, počínajúc Židmi a končiac starodávnymi hodnými postavami. Máme teda očakávať, že krátko po roku 1925 uvidíme, ako vstane Ábel, Henoch, Noe, Abrahám, Izák, Jakob, Melchisedech, Jób, Mojžiš, Samuel, Dávid, Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Daniel, Ján Krstiteľ a ďalší uvedení v jedenástej kapitole epištoly Židom."

(*Cesta do raja /The Way To Paradise*, amer. vydanie 1924, str. 224)

"Ak má byť Jeruzalem hlavným mestom sveta, mal by mať možnosť byť rýchle v styku s každým miestom. Kristovo kráľovstvo má za tisíc rokov odčiniť všetko zlo, ktoré bolo vykonané za uplynulých šesť tisíc rokov. Staromódne metódy nebudú stačiť. Už teraz vidíme nastupovať veľké zmeny. Bezdrôtové spojenie a rozhlas dokážu prenášať správy do polovice sveta a pokým prídu kniežatá, budú tieto vynálezy natoľko zdokonalené, že bude možné s ich pomocou nadviazať spojenie s ktorýmkoľvek kútom sveta... Kniežatá môžu ľahko vyslať svoje inštrukcie do ktorejkoľvek časti sveta. Predstavte si, že knieža Abrahám, keď bude mať nejaké všeobecné inštrukcie, zavolá: "Prosím pozor! ..." a všetci ľudia na všetkých miestach budú počúvať a budú počuť každé slovo, ktoré bude hovoriť; budú počuť tak jednoducho, ako keby k nim hovoril z pódia v sále."

Samozrejme, pokiaľ chce niekto navštíviť Jeruzalem a osobne sa stretnúť s kniežatami alebo pokiaľ si bude knieža priateľ vykonať osobnú inšpekciu nejakého verejného diela, lietadlá budú čoskoro tak zdokonalené, že cesta z Jeruzalema kdekolvek na svete bude otázkou niekoľkých hodín. To bude skutočne nový svet, slávny v každom smere - Zachariáš 14:20, 21; Zjavenie 21; Žalm 72 a 145...

Nie je pochýb, že mnoho chlapcov a dievčat, ktorí čítajú túto knihu, sa dožijú toho, že uvidia Abraháma, Izáka, Jakoba, Jozefa, Daniela a ďalších verných mužov dávneho, ako vychádzajú v sláve svojho "lepšieho vzkriesenia"; budú dokonalí myslou i telom. Nebude dlho trvať a Kristus ich ustanoví na ich miesta cti a moci ako pozemských predstaviteľov. Svet a všetky

súčasnú vymoženosti sa im budú zdať na prvý pohľad divné, ale na tieto nové metódy si čoskoro zvyknú. Možno sa budú spočiatku baviť, veď nikdy nevideli telefón, rádio, auto, elektrické svetlo, lietadlá, parné lokomotívy a mnoho ďalších vecí, ktoré bežne používame.

Aká výsada žiť práve v tejto dobe a vidieť koniec starého a príchod nového! Zo všetkých dôb histórie zeme dnešok je najúžasnejší...”

(*Cesta do raja*, 1924, str. 225-226)

Rok 1925 prešiel a nič z predpovedaného sa nestalo. Celé učenie sa od základu ukázalo ako výmysel, ako prorocká fantázia. Sklamanie radových členov nadobudlo taký rozmer, že veľké množstvo z nich organizáciu opustilo. Sám Rutherford o svojich vlastných predpovediach v úzkom kruhu svojich spolupracovníkov povedal:

“Viem, urobil som zo seba hlupáka.”⁴⁾

Posledná konkrétna predpoveď

Zatiaľ poslednou konkrétnou predpoveďou, ohlásenou v knihe *Večný život v slobode Božích synov* z roku 1966, bol rok 1975. Podľa tejto knihy malo v roku 1975 skončiť šesť tisíc rokov od stvorenia prvého človeka, ktorý sa narodil v roku 4026 pred Kr. (podľa chronológie svedkov). Na jeseň roku 1975 malo teda obdobie ľudských dejín vstúpiť do siedmeho tisícročia svojej existencie. Táto predpoveď nebola však obvyklou predpoveďou, lebo upriamovala stúpencom len na to, že by sa mohli očakávať nejaké významnejšie zmeny na 6000. výročie ľudských dejín. Predpoveď bola opatrnější, neurčitejšia a menej zdôrazňovaná. Preto ani jej nesplnenie nevyvolalo takú sklamanú odozvu ako predpovede predchádzajúce.

Úpravy chronológie “súčasných pravdy”

Nesplnené predpovede mali za následok korekcie v chronológii učenia svedkov Jehovových. Rok neviditeľnej

⁴⁾ Tento Rutherfordov výrok je - čo je prekvapujúce - uverejnený v *Strážnej veži* z 1. októbra 1984 na str. 24 (amer. vydanie)

⁵⁾ Tento názor sa začal presadzovať v roku 1922 na zjazde v Cedar Point v Ohio.

prítomnosti bol posunutý z roku 1874 na rok 1914. Táto zmena bola uvedená v knihe *Proroctvo (Prophecy)* z roku 1929. Taktiež rok oficiálneho počiatku Kristovej vlády bol presunutý z roku 1878 na rok 1914⁵⁾. Vidíme, že rok 1914, pôvodne chápaný ako rok definitívneho zániku starého sveta, sa stal začiatkom novej, neurčitej “poslednej” etapy. Tým sa zopakovala presne tá istá myšlienková konštrukcia ako v adventistickom učení N. H. Barboura pre rok 1874.

Súčasťou dnešného oficiálneho článku vierouky svedkov Jehovových je aj bod, ktorý hovorí, že niektorí príslušníci generácie z roku 1914 sa dožijú záverečných udalostí. Keďže z týchto ľudí už dnes žije len nepatrná časť, je veľká pravdepodobnosť, že dôjde k ďalšej zmene chronológie v učení svedkov. Podľa názoru Raymonda Franza je vo vedúcom zbore v Brooklyne určité napätie a zvažuje sa rok 1957. Tento rok možno nahradí rok 1914 v počítaní generácie, ktorá sa dožije dlho očakávaného nového poriadku. Nedá sa predpovedať, ako sa chronológia presne zmení, ale vzhľadom na plynúci čas k podobnej zmene pravdepodobne čoskoro dôjde.

Postoj organizácie k nesplneným predpovediam

Očakávali by sme, že organizácia korektné zhodnotí svoje nesplnené predpovede a ospravedlní sa svojim stúpencom. No opak je pravdou. V súčasnosti organizácia bagatelizuje a skresľuje svoje vtedajšie postoje. Ra-

dový svedok nemá dnes prakticky žiadnu možnosť dostať sa k citovaným dokumentom a tak vlastne nepozná skutočnú históriu svojej organizácie. V dnešných príručkách sa hovorí, že predpovede boli len akýmsi nezáväzným názorom organizácie, ktorý sa nemusel brať príliš vážne. Nedočítame sa o žiadnom podstatnom zlyhaní, nenájdeme žiadne priznanie zásadného omylu. Nenájdeme ani žiadne ospravedlenie sa členom, ktorých odmietavé stanovisko k iluzórnym predpovediam bolo príčinou ich vylúčenia z organizácie a mnohých trpkých chvíľ zo sklamaní a opovrhovania svojimi niekdajšími bratmi. V oficiálnych dejinách organizácie *Svedkovia Jehovovi podľa Božieho predsavzatia* naopak stojí:

“Niet pochýb o tom, že v priebehu tejto doby boli mnohí vo svojich výrokoch prehorliví v tom, čo sa mohlo očakávať. Niektorí čítali v *Strážnej veži* tvrdenia, ktoré neboli takto nikdy myslené, ale v dobe Russella boli nutné, aby upútali pozornosť k istote, že behom konca časov pohanov nastane veľká zmena. Russell stále povzbudzoval svojich čitateľov, aby boli ostražití hlavne s ohľadom na prvok času...”

Pripomíname však opäť našim čitateľom, že sme nič neprorokovali o časoch pohanov končiacich obdobím súženia ani o slávnom období, ktoré bude nasledovať po tejto katastrofe. Poukazovali sme len na to, čo hovorí Písmo, predložili naše názory s ohľadom na jeho význam a vyzvali sme našich čitateľov, aby posúdili - každý sám pre seba - čo to znamená. Tieto proroctvá nám hovoria stále to isté... Nieкто však môže urobiť rozhodné výroky o tom, čo vie alebo nevie. Tým sa my nikdy nezaobráme

ale len hovoríme, že veríme tomu a tomu z tých a tých dôvodov.”

(Oficiálne dejiny: *Svedkovia Jehovovi podľa Božieho predsavzatia*, amer. vydanie, str. 52-53)

... v podobnom duchu sa píše i v *Ročenkách Svedkov Jehovových* ohľadom nesplnenej predpovede z roku 1925:

“Rok 1925 prišiel a odišiel. Ježišovi pomazaní nasledovníci boli stále ako trieda na zemi. Verní muži dávnoveku - Abrahám, Dávid a ďalší - nevstali z mŕtvych, aby sa stali kniežatami na zemi. (Žalm 45:16) Anna MacDonaldová spomína: “Rok 1925 bol pre mnohých bratov smutným rokom. Niektorí z nich sa potkli, ich nádeje ztroskotali. Dúfali, že uvidia niektorých zo ‘starodávnych svätých’ - ako napríklad Abraháma. Miesto toho, aby to považovali za ‘pravdepodobnosť’, vyčítali v tom ‘istotu’ a niektorí z nich sa tešili, že uvidia svojich milovaných vzkriesených”...”

(*Ročenka Svedkov Jehovových*, 1975)

“Otázka: Vrátili sa starodávni verní svätí?”

“Odpoveď (Rutherfordova): Samozrejme, že sa nevrátili. Nikto ich nevidel a bolo by bláznivé niečo také ohlasovať. V knihe *Milióny dnes žijúcich nikdy nezomrú* sa hovorí, že je rozumné očakávať ich návrat krátko po roku 1925, ale bolo to len vyjadrenie názoru.”

(*Ročenka Svedkov Jehovových*, 1980)

Z týchto komentárov vyplýva, že za sklamanie z nesplnených predpovedí si vlastne mohli členovia sami, lebo príliš horlivo prijali tvrdenia, ktoré v organizácii samotnej neboli “nikdy” takto mienené. Tvrdenia boli - podľa organizácie - iba nezáväznými názormi, ktoré mal otvorený čitateľ posúdiť sám podľa seba. Už nič sa nedočítame o tom, že odmietnutie týchto “nezáväzných názorov” by v tom čase znamenalo vylúčenie z organizácie so všetkými dôsledkami. Ako však boli tieto názory naozaj mienené a akú ponechávali voľnosť pri posudzovaní čitateľom je najlepšie vidieť v dokumentoch samotných.

Zopár slov na záver

Dnes je článok o skorom zániku *tohto systému vecí*, ktorý sa začal v roku 1914, základným článkom učenia svedkov Jehovových. Bez jeho pri-

atia nemôže žiaden člen zotrvať v organizácii. Každý svedok tento dátum prijíma bez pochybností a šíri ho medzi ľuďmi. Len málokto- rý dnešný svedok vie, že celá koncepcia predpovedí, vrátane konkrétnych dátumov a neskorších úprav bola skoro päťdesiat rokov takmer bezo zmeny prevzatá z adventistického učenia. Len málokto- rý dnešný svedok vie, že takmer polstoročie sa rovnako bezvýhradne ako dnes verilo, že Kristova neviditeľná prítomnosť začala v roku 1874 a to ešte dokonca v roku 1929, pätnásť rokov po roku 1914. Že až do roku 1914 sa verilo, že tento dátum je konečným dátumom zániku starého sveta. A rovnako bezvýhradne sa verilo i všetkým nesplneným predpovediam.

Zaujímavé myšlienky na túto tému sa v poslednej dobe objavili v časopise *Prebud'te sa!* (*Awake!* - doplnkový časopis, písaný voľnejším štýlom, ktorý sa zaoberá predvážne praktickými otázkami zo života svedkov) z júna 1995, v článku “Môžete dôverovať Božím sľubom?”:

“Tieto chybné názory neznamenali, že Božie sľuby boli nepravdivé, že Boh urobil chybu. To v žiadnom prípade! Chyby či nesprávne predstavy sa tak ako v prípade kresťanov v prvom storočí vyskytli preto, že sa nedbalo na Ježišovo upozornenie: ‘O tom čase neviete.’ K nesprávnym záverom sa nedospelo zo zlého úmyslu alebo z nevernosti voči Kristovi, ale zo silnej túžby zažiť splnenie Božích sľubov vo svojom vlastnom čase.”

(*Prebud'te sa!*, vydanie v slovenčine 22. jún 1995, str. 9)

S týmito závermi môžeme len súhlasiť. Treba len tak na okraj poznamenať, že táto “múdrosť” je iným kresťanským cirkvám známa už celé stáročia. Pozoruhodné však je, že Ježišovo upozornenie ‘*O tom čase neviete*’ zdôrazňuje organizácia, ktorá sa od samého počiatku svojej existencie upínala k presným časovým predpovediam. Budeme určite súhlasiť aj s tým, že chybné názory neznamenali, že Boh urobil chybu. Chybu urobil ten, kto tieto názory vytváral a rozširoval. No túto skutočnosť si organizácia nechce priznať. A vie dobre prečo. Lebo ak by povedala *A* musela by povedať aj *B*. Musela by priznať, že jej predpovede neboli vôbec inšpirované Bohom a že neniesli pečať žiadneho zvláštneho Božieho schvále-

nia. Musela by priznať, že sa dopustila omylov podobne ako mnohé iné organizácie, ktoré nemajú žiadne výsadné postavenie. “Silná túžba zažiť splnenie Božích sľubov” však ešte nerobí z túžiacej organizácie Božieho proroka.

... *Snád' sa tento článok dostane do rúk svedkovi s otvorenou a hľadajúcou myslou. Snád' sa dostane k niekomu, kto váha so vstupom do organizácie alebo k tomu, v kom sa objavili vážne pochybnosti o jej učení. Pokiaľ by mu prečítané pomohlo objasniť aspoň niektoré myšlienky, ktoré mu vŕia hlavou, článok splnil svoj účel. Som presvedčený, že je možné nájsť poznanie krajšie, slobodnejšie ale hlavne pravdivejšie a radostnejšie.*

Literatúra:

R. V. Franz: *Kríza svedomia*, preklad z 2. vydania amerického originálu *Crisis of Conscience*, 1992, Ostrava 1994

W. S. Schnell: *Tricet let otrokem Strážné věže*, Ostrava 1991

Prokop Remeš: *Svědkové Jehovovi nebo Bible?*, Praha 1990

Slavomír Gálik: *Falošní proroci*, Trenčín 1992

Wladyslaw Majka: *Svedkovia?*, preklad z poľštiny, Bratislava 1992

Koloman Kahan: *Jehovovi svedkovia*, Bratislava 1988

Publikácie svedkov Jehovových:

Preklad nového sveta Svätých písiem (*New World Translation of the Holy Scriptures*), autorizovaný súbor biblických textov Starého a Nového zákona pre svedkov Jehovových, slovenská jazyková verzia, vytlačené v Nemecku 1991

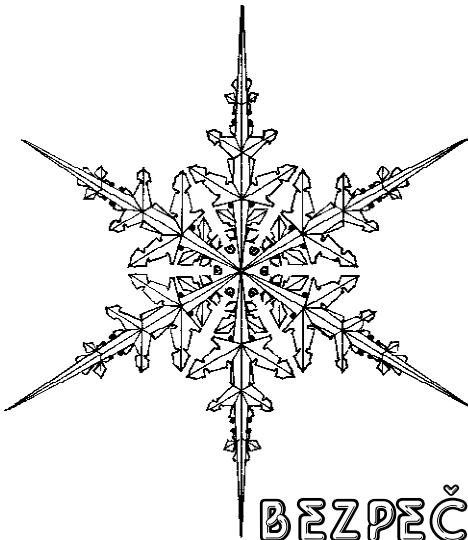
Môžeš žiť navždy v pozemskom raji (*You Can Live Forever in Paradise on Earth*), slovenská verzia, vytlačené v Nemecku 1990

Eudstvo hľadá Boha (*Mankind's Search of God*), slovenská verzia, vytlačené v Nemecku 1992

Časopisy *Strážna veža* a *Prebud'te sa!*, anglické, nemecké, slovenské a české jazykové verzie

(vydavateľom všetkých publikácií je Watchtower Bible And Tract Society of New York, Inc.)

Bratislava, 12. jún 1995

Keď sa po druhej svetovej vojne v USA objavili prvé fotografie “neidentifikovaných lietajúcich objektov” (UFO), bolo to pre ľudí v tom čase čosi naozaj neuveriteľné, nevšedné. Naproti väčšina obyvateľov tejto planéty sa prikláňala k názoru, že to, čo je na fotografiách, nie sú kozmické lode, ale klobúky pohodené do vzduchu a že to, čo videli svedkovia, bol len nejaký ojedinelý atmosferický úkaz.

Množstvo ľudí verí, že sa tu odohráva akýsi program genetického kríženia dvoch kozmických rás. Objavujú sa otcovia, ktorí majú vraj deti na iných planétach a matky, ktoré tvrdia, že splodili dieťa s mimozemšťanom. Ďalšie zástupy rodičov sa hlásia so žiadosťou, že by radi prijali na výchovu “hviezdne dieťa”.

Tá istá nálada vládne nie len medzi časťou obyvateľstva USA, ale ce-

BEZPEČNOSTNÉ PRAVIDLÁ KOMUNIKÁCIE S INTELIGENCIAMI Z INÝCH ROZMEROV

(25 PRAVIDIEL NORMÁLNOŠTI)

Nielen tzv. kontaktéri mimozemských civilizácií, ale každý - výslovne opakujem: každý - je v spojení s bytosťami z mimozemských a paralelných svetov. Nie to je dôležité, že človek je v spojení s niečím neviditeľným - lebo to je každý - ale to, s kým konkrétne, s bytosťami akej kvality sa spája - lebo to je u každého rôzne!

Každou myšlienkou a citom, každým rozhodnutím medzi protikladnými pocitmi a hlasmi v našom vnútri sa prikláňame k takým alebo onakým bytosťam a vytvárame k nim stále silnejšie spojnice. Každým slovom a činom spečatujeme zmluvu s bytosťami, ktoré si nás raz v budúcnosti “odnesú”, s ktorými budeme chtiac-nechtiac musieť odísť do sveta, aký sme tu na Zemi hlásali svojim životom.

Závoj medzi svetmi sa zvoľna stenčuje a iné rozmery budú do nášho pozemského diania zasahovať stále hmatateľnejším spôsobom. Pre jednu časť ľudstva to bude sviatok a veľké šťastie, keď budú môcť nadobúdať stále väčšiu istotu o prítomnosti tých krásnych bytostí, ktoré doteraz iba tušili, ale neodvážili sa v ne uveriť. No pre tých, čo denne neučtujú so svojim svedomím, čo chcú do poslednej chvíle unikáť pred pravdivým poznaním svojho vnútorného sveta to bude nakoniec taká hrôza, ako keby odrazu rozsvietili - a oni sa uvidia v objatí niečoho odporného.

Aby sme si uvedomili, aká globálna premena vedomia sa v tomto smere uskutočnila za posledné polstoročie, stačí uviesť tri fakty: V súčasnosti každý desiaty obyvateľ Spojených štátov tvrdí, že mal nejaký kontakt s UFO a 45 % Američanov verí, že UFO existujú. Len na území USA vychádza okolo 800 ufologických periodík, ktorých čitateľská obec musí ísť do státisícov, ak nie miliónov.

Veľký počet ľudí na celom svete je nielen presvedčených o existencii mimozemských civilizácií, ale sa vážne zaoberá aj myšlienkou, že “mimozemšťania” by teraz mali nejakým rozhodujúcim spôsobom zasiahnuť do dejín planéty Zeme: očakávajú, že v najbližších rokoch by sa mala uskutočniť evakuácia pozemšťanov na nejakú inú planétu; alebo sa pripravujú na prechod Zeme do štvrtej či piatej dimenzie. Hovoria o tom, že ich priatelia, ktorí sú nezvestní, sú už na iných planétach a dúfajú, že aj pre nich príde mimozemšťania a že ich buď vezmú do iného sveta alebo im nejakou inak pomôžu vyriešiť ich osobné problémy. Iní (vrátane vysokých štátnych predstaviteľov) sa zase obávajú, že mimozemšťania by nás mohli napadnúť a niečo nám ukoristiť alebo si z nás urobiť pokusnú kolóniu, takže robia akési prípravy na obranu proti invázii.

lej Severnej aj Južnej Ameriky, Európy, Južnej Afriky, Austrálie a inde. Od nástupu *glasnosti* v r. 1985, kedy bol v ZSSR zrušený zákaz publikovať správy o UFO, prinášala aj naša tlač správy zo sibírskych miest, kde údajne mimozemšťania pristávali na ulici pred zrakmi čakajúcich na zastávke autobusu, uprostred detí na futbalovom ihrisku a pod.

Výnimkou nie je ani Slovensko. Rastúci počet ľudí je v kontakte s akýmsi inteligenciami, ktoré sami seba predstavujú ako informačné centrály mimozemských civilizácií. Keby sa niekto podujal urobiť prieskum napríklad v Bratislave-Petržalke, aké veľké percento ľudí pokladá za možné, že nad strechami ich panelákov lietajú lietajúce taniere, bol by výsledkami asi šokovaný.

Ani najväčší skeptik dnes už nemôže zatvárať oči pred faktom, že **vo vedomí ľudstva sa odohrala zmena globálnych rozmerov: ľudia si znova zvykajú na myšlienku, že popri nás existujú paralelné dimenzie a v nich inteligentné bytosti, ktoré zasahujú do nášho bytia.**

SÚ KONTAKTÉRI BLÁZNI

Pre tzv. racionalistov¹ je človek, ktorý vidí niečo, čo ostatní nevidia, alebo počuje hlasy, ktoré ostatní ne-

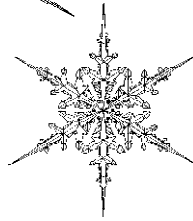
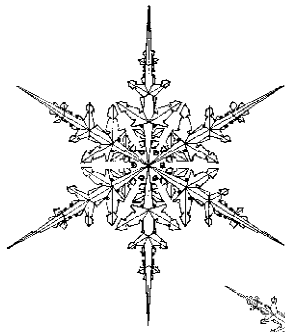
¹ Schválne nehovoríme o racionalistoch, ale len o *takzvaných racionalistoch*, lebo tí, čo tak sami seba nazývajú, sa vonkoncom nesprávajú ani racionálne, ani logicky, ani nepredpojata.

počujú, buď podvodníkom alebo "typickým bláznom", aký patrí na psychiatrickú kliniku.

Medzi UFO-kontaktérmi sú pravda aj takí, čo si svoj "kontakt" vymysleli, pretože sa tiež chcú raz v živote stať stredobodom pozornosti. Títo však netvorí väčšinu a nebudeme si ich ďalej všímať. Väčšina UFO-kontaktérov nie sú "blázni" v tom zmysle, že by videli a počuli niečo, čo neexistuje. To, čo vidia a počujú, sú skutočné objekty a bytosti, ktoré tu s nami koexistujú v jemnejších rozmeroch nášho bytia. **Problém je v tom, že títo ľudia nie sú na takúto konfrontáciu s "rozšírenou realitou" pripravení.** Ani inteligentne, ani vôľovo, ani morálne. Nie sú na ňu pripravení tak, aby ju mohli zvládnuť so zachovaním psychickej rovnováhy. Ocitajú sa jednou nohou vo svete, o ktorom nemajú žiadne vedomosti, v ktorom sa nevedia orientovať. Tu s nimi komunikujú inteligencie rôznorodého charakteru a záujmov, ktoré ich konfrontujú so záplavou nových informácií a návrhov. Myslenie, rozhodovanie a konanie kontaktéra sa takto dostáva a stále viac vťahuje do informačného toku z inej dimenzie, ktorý zostáva pred zrakmi ostatných ľudí skrytý. Okolie to potom vníma tak, že kontaktér je stále viac "mimo", že jeho konanie sa zakladá na nejakých nevysvetliteľných, iracionálnych pohnutkách.

Keďže kontaktéri významu a podstate svojich zážitkov spravidla rozumejú len minimálne alebo vôbec nie, kombinujú ich vedome aj podvedome so svojimi vlastnými domnienkami na základe svojich obmedzených poznatkov a predstáv, čoho výsledkom je jedno nerozmotateľné kľbko chybných postojov, poloprávď a nejasností.

Prirodzený vývoj má byť taký, že **človek musí najprv zvládnuť tento svet**, a až potom mu smú byť odovzdané kľúče od brány k inej, širšej realite. Ale veľká časť kontaktérov sa dostala alebo chce dostať do inej reality práve preto, že tento svet nezvládli! Pretože sa do toho sveta neprepracovali z vlastných síl, ale boli len "nečakane kontaktovaní" a odvtedy je

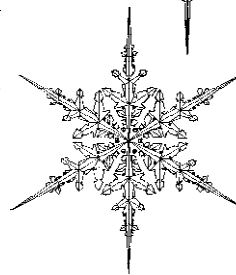
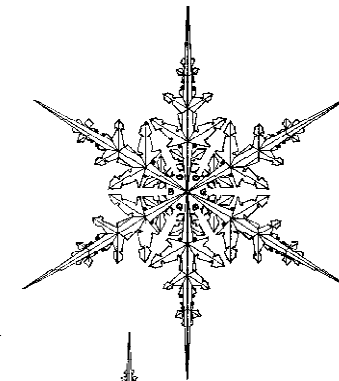

"cez nich pôsobené", nemajú vyvinuté duševné orgány, ktoré sú potrebné na to, aby zvládli zvýšené nároky, aké táto širšia realita na nich kladie a aby sa tam dokázali pohybovať cieľavedome a s istotou. Nemajú ani potrebný rozhľad, ktorý by im dovolil zaradiť prežitie do širšieho rámca poznatkov;

ani takú disciplínu myslenia, aká je tam potrebná na odlišenie subjektívna od objektívna; ani čistotu citenia a jasné morálne vedomie, ktoré by ich ochránilo pred vplyvom deformovaných inteligencií. Každá nedokonalosť povahy, ktorú si so sebou berú do nového sveta, sa tam mnohonásobí a stáva sa nebezpečjšou.

NEZODPOVEDNÝ POSTOJ VEDY

Akademická veda sa dopúšťa veľkého hriechu v tom, že sa tak zaujate snaží vylúčiť všetky jemnohmotné skutočnosti z poľa svojho skúmania. Namiesto toho, aby do tejto oblasti práve vnášala svoju krásnu systematickosť, exaktnú metódu a dobrý zvyk jasne definovať terminológiu, tvári sa, že jemnejšie rozmery bytia neexistujú. Prenecháva tak tú časť oby-

vateľstva, ktorá je už dnes nútená sa so silami z iných rozmerov nejaká vysporiadať a harmonicky ich integrovať do svojich životov, napospas sebe samým alebo ľuďom, ktorí majú veľkú sebaistotu ale malé vedomosti. **Vedecká obec sa tak stáva priamo spoluzodpovedná za obrovský zmätok, ktorý v tejto oblasti vládne**, a aj za mnohé ľudské tragédie, ktoré sa tam odohrávajú. Je za ne spoluzodpovedná napriek tomu (pretože

práve preto!), že sa od "ezoteriky" chce tak kľčovito dištancovať a ukazovať, že s ňou nemá nič spoločné!!

Pred tridsiatimi rokmi bol na Lipovce jeden horár, ktorý sa zastrelil, pretože videl lesné bytosti. Povedzte, kto je za túto samovraždu viac zodpovedný? Ten horár, ktorý videl skutočnosť, alebo tí psychiatri, ktorí ho s bohorovnou sebaistotou vzdelancov presvedčovali, že je blázon, že má psychickú poruchu? Alebo ľudia v jeho okolí, ktorí súc posilnení vo svojej nevedomosti autoritou bielych plášťov sa mu posmievali, že je "typický blázon", pretože vidí v lese škriatkov - takže ten psychický tlak nakoniec nezvládol? Keby mu bol niekto vysvetlil, že okrem normálneho videnia existuje ešte aj éterické videnie a že lesné bytosti existujú, mohol by žiť ďalej. Povedzte, koho je to úloha, aby ako prvý vedel o existencii málo frekvencovaných psychických schopností a vedel ich správne vysvetliť? Nie je to náhodou úloha kňazov a vedcov?

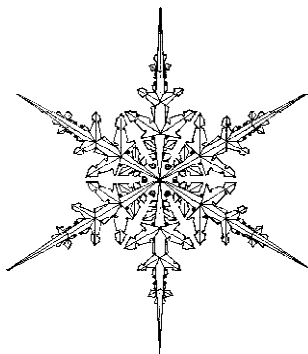
Nielen terajší UFO-kontaktéri, ale aj mnohí z tých, ktorých sme dvesto rokov zatvárali do psychiatrických liečební, pretože tvrdili, že počujú hlasy alebo sa rozprávajú s Napoleonom, skutočne videli a počuli. Ale my - namiesto toho, aby sme im pomohli zorientovať sa, a vysvetlili, čo sa im vlastne stalo - sme im dávali elektrické šoky, studené sprchy a upokojujúce tabletky, aby na svoje zážitky "zabudli" a aby nakoniec tvrdili, že už nič nevidia a nepočujú, aj keď vidia a počujú, a až potom sme ich prepúšťali domov ako zdravých!

Ako môže kedy psychiatria dúfať, že porozumie silám, ktoré tieto veci spôsobujú, keď začína vždy tým, že popiera ich existenciu? Čo má robiť človek,

ktorý ide za odborníkom, lebo potrebuje komunikovať o zážitku, ktorému nerozumie - a tento s ním komunikuje tak, že mu tvrdí, že nič nezažil, alebo s ním blahosklonne súhlasí, pretože ho už považuje za beznádejný prípad? Buď musí dokázať mať väčšiu dôveru v seba ako v autority, alebo musí uveriť, že je blázon!

ZÁVOJ SA DVÍHA

Závoj medzi hrubohmotným a jemnohmotným svetom sa už posledných 120 rokov zvolna stenčuje a bude sa stenčovať naďalej. Všeomžných javov, pri ktorých sa iné dimenzie prelínajú do našej reality, bude neustále len pribúdať. Podľa zákona kolobehu svetov bude ľudstvo počas budúcich dvoch-troch tisícročí postupne naplno kofrontované s najbližším nad nami ležiacim rozmerom - či chce alebo nie - a bude sa s ním musieť naučiť počítať ako s reálnou silou a integrovať ho do svojho "rozšíreného obrazu o realite".

Zatiaľ je však oblasť komunikácie s inými rozmermi v pozícii akéhosi "spoločenského vytesneného komplexu": môže pôsobiť v "spoločenskom podvedomí", ale nie v "spoločenskom vedomí" - lebo tam je tabu. **Vedomie spoločnosti, čiže oficiálne inštitúcie, stále neberie existenciu iných svetov vážne - takže všetka činnosť s tým súvisiaca sa môže odohrávať iba v podvedomí spoločnosti, čiže neoficiálne. Takýto stav je paradoxný a nebezpečný!** Pretože pokiaľ popierame existenciu iných rozmerov, nemôžeme uskutočniť žiadne účinné kroky na ochranu pred nepriaznivými vplyvmi, ktoré odtiaľ pôsobia, ako ani na využitie priaznivých možností, ktoré sú tam k dispozícii.

Tento paradoxný rozkol v spoločenskom vedomí si veľmi rýchlo uvedomíme na príkladoch: V súčasnosti polícia na celom svete (aj na Slovensku) využíva informácie z astrálnej sféry na riešenie kriminálnych prípadov. Ľudia nevedia skoro nič o tom, že množstvo prípadov, ktoré by inak polícia musela odložiť ad acta, od úkladných vražd až po krádeže automobilov, sa podarilo rozriešiť vďaka médiám a jasnovidcom.² A predsa: keby ste sa na ministerstve vnútra pokúsili vyčleniť nejaké prostriedky na výskum alebo na osvetu, alebo aspoň nejakú malú odmenu pre médiá, ktoré za túto prácu neraz zaplatia svojim

zdravím, odpoveď by pravdepodobne znela, že so šarlatánmi nechcú mať nič spoločné.

Na východe to bol donedávna marxizmus-leninizmus a na západe kresťanský katolicizmus a protestantizmus, ktoré oficiálne popierali alebo zakazovali zaoberať sa akýmkoľvek magickým a mystickým. Napriek tomu obe strany tajne investovali do využitia psychotronických fenoménov vo vojenskej taktike, ktorá napríklad v prípade kórejskej vojny aj skutočne zohrala rozhodujúcu úlohu.

CIA organizovala v 50-tych rokoch v televízii panely a diskusie, ktorých cieľom bolo

zdiskreditovať otázku existencie UFO pred verejnosťou - a zároveň potichu iniciovala projekty na ufologický výskum, vysielala vojenské stíhačky s príkazmi niektorých z lietajúcich objektov zostreliť a robila opatrenia proti invázii z vesmíru.

V SRN má v súčasnosti živnosť dvadsaťkrát toľko jasnovidcov a astrologov, ako je tam platených kňazov a farárov. Tisíce senzibilov po celom svete fungujú ako nejaké orákulá napojené na mimozemské informačné centrály, okolo ktorých sa zhromažďujú ďalšie tisíce ľudí, ktorí sa k nim chodia pýtať o radu, čo majú robiť. A medzi tými, čo sa chodia radiť, nie sú len hociakí ľudia - ale všetky vrstvy spoločnosti, až po diplomatov a vysokopostavených štátnych predstaviteľov a zámožných podnikateľov, ktorých rozhodnutia majú globálny spoločenský dopad. Pre takéto orákulum nie je žiaden problém presvedčiť klienta o svojej moci: stačí ak mu pri prvej návšteve odhalí o ňom alebo o jeho najbližších tie najintímnejšie informácie, ktoré nemohol vedieť nikto, len on sám; alebo mu úspešne predpovie, čo sa stane zajtra - a klient je presvedčený.

Inteligencie z iných rozmerov už dávno pôsobia medzi nami ako reálne sily, ktoré ovplyvňujú vedomie miliónov ľudí - zatiaľ čo vedci sa stále ešte dohadujú o ich existencii alebo neexistencii! Prostrední-

Sophia

Nadácia pre aplikáciu duchovných, etických a estetických hodnôt v praxi

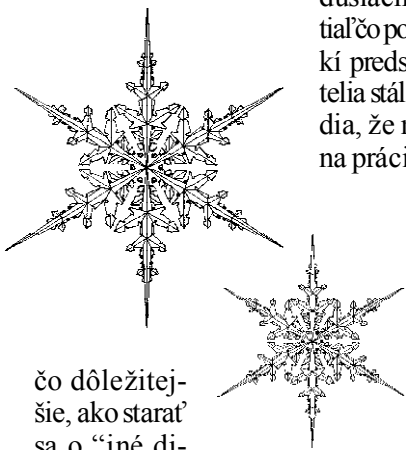
Cieľ nadácie

Cieľom nadácie Sophia je pomáhať pri:

- rozvíjaní zmyslu pre Krásno, Pravdu a Dobro;
- výchove k zodpovednosti za život a aktívnemu prístupu k spoločenskému dňaniu;
- vytváraní vedomia ľudskej dôstojnosti;
- rozširovaní, prehĺbovaní a skvalitňovaní myšlienkového obzoru ľudí;
- jasnejšej orientácii v usporiadaní hodnôt, pochopení vyššieho zmyslu vecí a zmysluplného zaradenia človeka do systému stvorenia;
- rozvoji slobodného, samostatného a tvorivého myslenia jednotlivca, pri jeho oslobodení z pút telesno-materiálnej závislosti a pri ochrane človeka pred manipulovateľnosťou;
- spriehľadnení vzťahov v spoločnosti pomocou informovanosti;
- rešpektovaní etických noriem a duchovných princípov v podnikateľskej a politickej sfére;
- presadení nenásilia, porozumenia a poriadku v medzilidských vzťahoch;
- výchove k ochrane a tvorbe životného prostredia a uplatňovaní estetických hodnôt v každodennom živote;
- medzináboženskom dialógu;
- dialógu medzi vedou a náboženstvom;
- liečení noogénnych psychóz;
- sexuálnej výchove;
- prevencii pred kriminalitou a vznikom drogových závislostí.

² Takáto informácia z astrálu nikdy nemôže slúžiť ako dôkazový materiál. Ale ak sa ukáže ako pravdivá, spravidla umožňuje nečakané a rýchle dopadnutie páchatel'a, ktorému potom nezostáva už nič iné, ako sa priznať.

tvom všelijakých lóži, kultúrnych ná-
dácií, informačných centrál, rôznych
inšpirovaných osobností, vedcov, spi-
sovateľov a umelcov, siekt a nábožen-
stiev, si budujú hradby a bašty upros-
tred nášho spoločenského a politic-
kého života - jedna proti druhej - a bo-
jujú o každú piad' územia v ľudských
dušiach - zatiaľčo politic-
kí predstavi-
telia stále tvr-
dia, že majú
na práci nie-

čo dôležitej-
šie, ako starať
sa o "iné di-
menzie"!

**Tieto inteligencie, z ktorých kaž-
dá stojí na inom stupni a hrá na koz-
mickej šachovnici inú rolu, inšpiru-
jú a usmerňujú celé myšlienkové
svetonázorové prúdy a náboženské
hnutia, diktujú knihy, ktoré vychá-
dzajú v miliónových nákladoch.
Asistovali takým vojvodcom ako
Mohamedovi alebo Jane z Arku, ale
aj takým, ako Hitlerovi, ktorí zme-
nili politickú mapu sveta - a my stále
trváme na tom, že to nie je dôležité?!**

Dômyselným spôsobom presved-
čili raz špiritistov, raz adventistov, raz
jehovistov, aby robili to a ono, že bude
napríklad koniec sveta a že ich vezmú
do neba, takže už ani nesiali, ale len

predávali domy a polia a vyčkávali
Krista na oblaku. A hľa - o sto rokov
neskôr znova presvedčili UFO-kon-
taktérov a rozličné skupiny, že Zem
zanedlho prejde do inej dimenzie alebo
že sa chystá evakuácia na iné planéty,
takže zase čakajú na "Ortona", ktorý
má priletieť ako vrchný veliteľ eva-
kuačného plánu!

To, čo sa pred sto rokmi volalo *me-
dialita*, sa dnes premenovalo na *chan-
neling* a znova sa robí to isté - aj s
tými istými chybami, ako pred sto
rokmi. **Ako to, že ľudstvo stojí zoči-
voči silám z iných dimenzií zase
úplne nevedomé, neinformované,
nepripravené, presne tak, ako pred
päťdesiatimi alebo sto rokmi?** Ako
je možné, že sme sa nepoučili z histó-
rie, ktorá by mala byť učiteľkou živo-
ta? Samozrejme, že sa nemôžeme po-
učiť z dejín - pretože my dodnes tvrdí-
me, že sa v dejinách nič také neod-
hralo!! Ani v jednej učebnici dejepisu,
ani v jednej učebnici psychológie nie
je žiadna zmienka o tom, že zhruba
na prelome storočí napríklad existova-
lo jedno hnutie, celosvetovo rozšírené,
ktoré sa kontaktovalo s nejakými nevi-
ditelnými inteligenciami; že tieto in-
teligencie boli rozličného druhu, z ktor-
ých niektoré boli ľudom užitočné a
iné im zase dopomohli do nešťastia.
V učebniciach a ďalších knihách je na-
opak napísané, že existovali akýsi špi-
ritisti, ktorí sa však s nikým nekontak-
tovali, pretože ten niekto vraj neexis-
toval! **Kým sa budeme klamať o na-
ších dejinách, budeme odsúdení opa-
kovať tie isté chyby donekonečna!!!**

Pokračovanie v budúcom čísle

Bankové spojenie: Ľudová banka Bratislava, č. ú.: 4 000 589 706 / 3100. Zo
zahranicia: Acc. No.: 4 000 589 706 / 3100, Volksbanken-AG, A-1011 Wien, Pere-
gringasse 3, Telex: B34 206, swift: VB0EATWW, Ľudová banka Bratislava, a.s.

Sophia

P.O. Box 151, 810 00
Bratislava 1 * Tel.:
(07) 711 118 * Vy-
davateľka: Magda-
lína Martišková *

Šéfredaktor: RNDr. Emil Páleš, CSc.
* Londýnski redaktori: Sylvia Miko-
lajová, Roman Ružička * Grafická
úprava: Attila Patocs & Emil Páleš
* Výtvarník: Igor Strinka * Čestný
člen redakcie: jeho excelencia Karan
Singh, maharadža z Džammu a Kaš-

míru * Tlač: FIDAT, tel/fax: 240
8463 * Vychádza 4-krát do roka
* Náklad: 5000 ks * Cena jedného
výtlačku: 32.- Sk (Kč) * Ročné pred-
platné: 100.- Sk (Kč) + 8Sk (40 Kč)
poštovné * V Čechách rozširuje PNS,
na Slovensku Mediaprint Kappa,
Fant Baláž, súkromné kolportárske
siete a knihkupectvá * Objednávky
na predplatné (vrátane starších čísel)
vybavuje vydavateľstvo * Registrač-
né číslo: MK SR 659/92 * MIČ 497
08 * Podávanie novinových zásielok
povolené riaditeľstvom pošty Brati-
slava pod č. 615 zo dňa 23.2.1993.

V budúcom čísle:

**Bezúročná ekonomika
Alternatíva k súčasnému
finančnictvu**

*Hľadáme distribútorov
tlačie, kníhkupcov a pre-
davačov v Čechách!*

*rabat 33%, objednaný počet
kusov zašleme poštou*

Kde dostať Sophiu

Bratislava: Ariadna, Ružinovská 28;
Art Fórum, Kozia 20; , Cultus, Nevädzo-
vá 4; Centrum rozvoja človeka, Komi-
nárska 1; Gardenia, Jasovská ul.; Blan-
kyt, Orientálna čajovňa, Obchodná ul.;
Salmon, Križna 13; Lars, Križna 62,
Čajovňa, Remeselnícka 11; Fytomedia,
Zelená ul.; **Banská Bystrica:** CV- Re-
lax, Partizánska 85; Fortberia, Kapitul-
ská 15; **Dubnica nad Váhom:** Klub
Aquamarin; **Kanianka:** Kvetinárstvo L.
Ďurčina **Košice:** Nekonečno, tr. SNP 57;
Levice: Knihkupectvo P. Herka, Štefá-
nikova 1 OS-Pokrok; **Levoča:** Vegeta-
rián s r.o., Uhoľná 3; **Lučenec:** Phoe-
nix, Petofiho 2; **Martin:** Čajovníčka,
Škultétyho 4; Disting, s.r.o., Červenej Ar-
mády 6; **Nitra:** Viera, Mostná 15; **Pieš-
ťany:** Mystik-M, Dominová promenáda
3617/16-F; **Považská Bystrica:** Sezam,
M. R. Štefánika 15; **Prešov:** Mandala,
Hlavná 91; **Sabinov:** Knihy-Gramo,
nám. Slobody 57; **Šaľa:** H-K Librex,
Hlavná 4/45; **Veľký Krtíš:** Lucia, SNP
33; **Zvolen:** Leštáchovo knihkupectvo;
Žilina: Óm, Horný val 20;

Brno: Ženiškovo knihkupectví, Kve-
tinárska 1; **Frýdek-Místek:** Hledání,
Hluboká 64; **Cheb:** Božena Ceková,
Mánesova 36; **Praha:** Mandala; **Pře-
rov:** Kniha Vlček, Kratochvílova 8;

☞ Prvá strana obálky: Johfra: Signs
of the Zodiac: Sagittarius (zname-
nie strelca) ☞ Druhá strana obál-
ky: Igor Strinka: Nebeské priadky
☞ Tretia strana obálky: Igor Strin-
ka: Posolstvo brezy ☞ Štvrtá stra-
na obálky: Johfra: La Licorne ailée
du littoral (Okridlený jednorožec
pobrežný) ☞ Perokresby: na stra-
nách 12, 19, 20, 22: Gustave Doré
☞ 23: Igor Strinka ☞ 41, 43, 45:
prevzaté zo Strážnej veže a Prebud'-
te sa! ☞ Ďalšie strany: Stredoveké,
viktoriánske a secesné ornamente
a kresby od starých autorov

*Hovoří měděná Venuše panenskou,
bělostnou břízou, jež má slabé kořeny a
pije mnoho světla: "Ó člověče, tvoř na
své duši! Obdivuj něžně a s láskou krásu
všeho světa!"*

Až na sklonku dne stane u tvých dveří smrt, jaké bohatství jí nabídneš? Podám jí plný svůj život, nenechám ji odejít s prázdnou, až stane u mých dveří.

Všechny noci podzimů a jar, všechny večery, všechna jitra dštily svou šťávu do poháru mého života; mé srdce se pod dotekem světél a stínů radostí a žalů naplnilo mnoha plody a květy.

Všechno bohatství, jež jsem tak nashromáždil, všechny ty zásoby, jež jsem tak dlouho zhromažďoval - to všechno nabídnu smrti, až stane u mých dveří.

Rabindranáth Thákur